

நிலாக்காலம்

சுந்தரா...

புலோஸ்யூர் ஆகிரத்தினவேலோன்

2008-06-24

நிலாக்காலம்

K. Bharaneeethiran

EDITOR

"JEEVANNAATHY,
KALLIAAHAAM
ALVAYI AADU"

ப. சிறீஷு பாரத்தினி

புலோஸியர் ஆ.காத்தனவேலோன்

ମରାକସ୍ ପରେ

ମରାକସ୍ ପରେ
ବିଜୁଳିତ
କବିତା
କବିତା
କବିତା

ଶ୍ରୀରାଧାରା ମହାନ୍ତିମା

Book Title	: "Nilakkalam"
Subject	: Short Story
Author	: Pulolyoor A.Ratnavelone
Copyright	: Author
First Edition	: 25.07.2002
Author's Address	: C- 3/5 - Anderson flats Park Rd, Narahenpita, Colombo 05 (T.P. 508250)

Price : Rs.165/-

D.K. Bhawanachettiarai
EDITOR
'JEEVANATHY:
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

Vishal Dhang

വികാര : രൂപാ 165/-

நிலாக்காலத்துள்.....

• முன்னுரை	05
• எந்தையின் எழுத்தாணி முனையிலிருந்து.....	22
• நிலாக்காலத்துள் புகுமுன்.....	26
• மாறுதல்கள் (வீரகேசரி வாரவெளியீடு)	29
• சிதறும் வியூகங்கள் (வீரகேசரி வாரவெளியீடு)	37
• திக்கற்றவர்கள் (வீரகேசரி வாரவெளியீடு)	48
• விழித்தெழு! (தினகரன் வாரமஞ்சரி)	58
• வேட்டை (ஞாயிறு தினக்குரல்)	64
• நிலாக்காலம் (தினகரன் வாரமஞ்சரி)	81
• வடுக்கள் (ஞாயிறு தினக்குரல்)	93
• நிலாக்காலம் பற்றிய சில மனப்பதிவுகள்	105

உறுப்புகளினால்

என்றுகூறுகிறேன்

ஒன்றோடு

முன்னுரை

இது இரத்தினவேலோனின் முன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி.

புதிய பயணம் - 1996

விடியட்டும் பார்ப்போம் - 1997

நிலாக்காலம் - 2002

இந்த முன்று நூல்களினுடோகவும் ஈழத்து இலக்கிய வாசகனுக்குத் தன்னுடைய 27 சிறுகதைகளைத் தொகுத்துத் தந்திருக்கின்றார் இரத்தினவேலோன்.

1958இல் (25.12.1958) புலோலி, புற்றளையில் பிறந்தவரான இரத்தினவேலோன் அவர் கூற்றுப்படியே 1977இல் தனது முதல் சிறுகதையை தினகரனில் வெளியிட்டுக் கொண்டதன் மூலம் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்கின்றார்.

இதில் இரண்டு முக்கியமான விடயங்கள் அடங்கியுள்ளன.

18 வயதில் ஒரு ஆண்மகனுக்குத் தோன்றக்கூடிய சாதாரண ஆசைகளில் இருந்து விலகி நிற்பவரும் வித்தியாசப்பட்டவருமாக தோற்றும் கொள்கின்றார் வேலோன் என்பது ஒன்று.

தான் பிறந்த ஆண்டான 1958இல் எழுதத் தொடங்கி எழுபதுகளில் பிரபல்யமடைந்திருப்பவரான தன்றூர்க்காரர் புலோலியூர் தம்பையாவுடன் பழகத் தொடங்குகின்றார்.

தன்னுடைய பதினெட்டாவது வயதில் அவர் மூலமாகத் தனது முதல் சிறுகதையை தினகரனில் அச்சிலேற்றி ஆனந்தம் கொள்கின்றார்.

இரு தசாப்தங்களின் பின்னர், அதே புலோலியூர் தம்பையாவின் சிறுகதைகளைத் தன்னுடைய மீரா பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிட்டு வைத்து ‘எனது துரோணாச்சாரியாராய்த் திகழ்ந்த தம்பையா அண்ணனது

நூலை அரங்கேற்றுவதில் பெரு மகிழ்வுறுகின்றேன்' என்று குதூகவிக்கின்றார்.

அந்த வயதில் ஒரு ஆண்மகனுக்கு தோன்றக்கூடிய சாதாரண ஆசைகள் என்று நான் குறிப்பிட்டதை பெண்கள் பற்றியதான் ஆசைகள் என்று நீங்கள் யாராவது தப்பாக அர்த்தம் கொள்ளக் கூடாது.

பதினெட்டு வயதுப் பெண்ணின் இளமையுடனும் தோற்றத்துடனும் திகழும் இருபத்தெட்டு வயது மல்லிகா ஷ்சர் இன்னொரு சக ஆசிரியரால் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்ட போது கோபம் கொண்டு கொதிக்கின்றார் இரத்தினவேலோன். அவனுக்கு நல் லபதியான வாழ் வொன் றமைய அவாவுறுகின்றார். துடித்துத் துயர்படுகின்றார்.

பதினெட்டு வயதில் இரத்தினவேலோன் எழுதிய முதற்கதையான ‘புதிய அத்தியாயத்தில்’ நாம் மல்லிகா ஷ்சரைத் தரிசிக்கலாம்.

ஒரு இளம் பெண் துயரப்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத அந்த வயதின் ஈர்ப்பு அது. அந்த வயதில் அந்த ஈர்ப்பும் ஈடுபாடும் இருபாலருக்குமே இயற்கையானது. பொதுவானது. முக்கியமானது. சாதாரண ஆசையல்ல அது.

நான் குறிப்பிட்ட சாதாரண ஆசைகள் அழகாக உடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பெண்களின் கண்களில் படுமாப்போல் உலா வரவேண்டும். சிகரட் பிடிக்க வேண்டும். சிரமப்பட்டு முக்கினால் புகைவிட வேண்டும் என்பவை போன்ற சாதாரண ஆசைகள்.

1977இல் எழுத்துலகில் பிரவேசம் செய்துள்ள இரத்தினவேலோன் தன்னுடைய கால் நூற்றாண்டு கால இலக்கியப் பணியின் அறுவடையாக இந்த நிலாக்காலக் கதைகள் உட்பட 27 சிறுகதைகளை மட்டுமே நமக்குத் தந்திருக்கின்றார். ஆண்டுக்கொரு சிறுகதை என்ற விகிதாசாரத் திலேயே இவருடைய படைப்புகள் அமைந்திருக்கின்றன என்பது மற்றது.

ஒரு சிறுகதை எழுத வேண்டும் என்கின்ற தேவையை ஒட்டியோ அல்லது ஏதாவதோரு நிர்ப்பந்தத்தின் பேரிலேயோ எழுதும் போது ஒரு படைப்பாளிக்கு தனது படைப்பின் மூலமாக வாழ்வைப் பரிசீலிக்கும் வாய்ப்பு இருப்பதில்லை. இந்த மாதிரியான அவசர எழுத்துக்கான கட்டாயம் எதுவும் இரத்தினவேலோனுக்கு இருக்கவில்லை.

கைவசம் இருக்கும் முடிவுகளுக்கான தயாரிப்புக்களாக இல்லாமல் நேர்மையானவைகளாக அவைகளைப் பதிவு செய்ய நிறையவே அவகாசம் கிடைத்திருக்கிறது அவருக்கு.

இரத்தினவேலோனின் படைப்புலகில் அவர் படைக்கும் பாத்திரங்களும் கதை மாந்தர்களும் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். ஒரு கதைக்காக வந்துபோகும் போலிகளாக இல்லாமல் ஒரு நிஜத்துடன் வந்து நம்முன் நிற்பவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

அவள் சிரிக்கின்றாள். என்னைப் பார்த்துத்தான். தன் தோழிக்கு எதையோ கூறிவிட்டு நிமிர்ந்து என்னைப் பார்க்கின்றாளே. அண்ணலும் நோக்க..... அவளும் நோக்க..... வகுப்பில் பாடம் நடக்கிறது. யாருக்கு அந்தக் கவலை!

அவள் அழகி. அழகி என்றால் உந்த ஐஸ்வர்யா ராய்..... எந்த மூலைக்கு? எனக்கு மச் பண்ணுவாளாம். நண்பன் சீலனின் அபிப்பிராயம் இது.

எல்லாம் சரி. அவள் என்னை வல்ப பண்ணுகிறாளா. இது தான் இப்ப எனக்குள்ள தீராத பிரச்சினை. அவளை நோக்குகின்றேன். எங்கெல்லாமோ சூழன்றுடித்துவிட்டு அவளின் சிலுக்கு விழிகள் என் விழிகளுடன் மோதின. அந்த விழிகளுக்குத்தான் எத்தனை சக்தி.

இந்த 23 வயதில் தவத்தான், நெட்டை ரவி, சடையப்பன், சிங்கன், முத்துலிங்கன், முத்தண்ணன் போன்ற என்னுடைய கிளிக் நண்பர்கள் எல்லாருக்கும் கேரள் பிரண்ட் எனக்கு மட்டும் ஒரு கேரள் பிரண்ட் இல்லாததை சார்ட்டட்

எக்கவுண்டன்ஸி படிக்க வந்திருக்கும் என்னைக்கூட ஏதோ குவாலிபிகேசன் குறைந்த மாதிரி..... இந்த வெள் மட்டும் சக்சஸ் ஆனா.....

இந்தக் கதைக்கு இரத்தினவேலோன் இட்டிருக்கும் பெயர் “ஒரு பக்கத் தாளம்” (விடியட்டும் பார்ப்போம் தொகுதி).

எனி டவுட்ஸ் என்று லெக்சரர் கேட்கின்றார்.

‘அவள் என்னை வெள் பண்ணுகிறாளா என்பதுதான் இப்போதைய டவுட்’ என்று அவன் நினைப்பதை சொல்லாமல் சொல்லுகிறது கதை.

பெரிய ஆர்ப்பாட்டமோ, ஆரவாரமோ ஏதுமில்லை. கதை எழுதுவதற்கான சம்பவங்கள் எதனையும் தேடி அலையவில்லை. ஒரு வகுப்பறை மாணவனின் மனதில் எழும் எண்ணங்களும் ஏக்கங்களும் எத்தனை துல்லியமாக உண்மையாக நம் முன் விரிகின்றன.

மிகவும் எளிமையான, சிக்கலில்லாத வார்த்தைகள். அந்த வார்த்தைகளுக்கும் ஒரு சக்தியைக் கொடுக்கும் இரத்தினவேலோனின் உரைநடைத்திறமை என்னை வியப்படையச் செய்கின்றது.

சூடுதலாக எழுதுவதற்கான, எழுதியதைப் பிரசுரித்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் இரத்தினவேலோனுக்கு நிறையவே இருந்திருக்கிறது.

வீரகேசரி போன்றதொரு சக்தியும் வாசகர்கள் மத்தியில் பிரபல்யமும் கொண்ட பத்திரிகையில் என்பதுகளில் இருந்து ஒரு தசாப்த காலமாக உத்தியோகம் புரிந்திருக்கின்றார்.

சிறு சஞ் சிகைகளான மல் லிகை, சுடா், பெரும்பத்திரிகையான தினகரன், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த சுழநாடு போன்றவைகளில் இலக்கிய பத்தி எழுத்தாளராக இயங்கி இருக்கின்றார். இப்போது தினக்குரலில் பணி புரிகின்றார்.

இருந்தும் நிறைய நிறைய எழுதவேண்டும் பேப்பர்களில் பெயர் எப்போதும் அடிப்பட வேண்டும் என்பது போன்ற சின்னச் சின்ன ஆசைகளுக் கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவராகவே இரத்தினவேலோன் இருந்திருக்கின்றார்.

தன்னுடைய கால் நூற்றாண்டு கால இலக்கிய வாழ்வினை நினைவு கொள்ளும் முகமாக வெளிவந்திருக்கும் இந்த நிலாக்காலம் தொகுதிக்கதைகள் உட்பட அவர் எழுதிய 27 கதைகளும் எப்படிப் பிரசரகளம் தேடிக்கொண்டுள்ளன என்று பார்ப்பதும் தேவையானதே.

வீரகேசரி	12
----------	----

மல்லிகை	6
---------	---

தினகரன்	3
---------	---

சுடர்	3
-------	---

தினக்குரல்	2
------------	---

அழநாடு	1
--------	---

பத்து வருடம் வேலை பார்த்த வீரகேசரியில் 12 கதைகளையும் 5 வருடங்களாக வேலை பார்க்கும் தினக்குரலில் 2 கதைகளையும் மட்டுமே எழுதியுள்ளமை தனக்குள்ள வாய்ப்புக்களை வைத்துக்கொண்டு எழுத்தின் மூலம் பிரபல்யம் தேடிக் கொள்ள முயலாத அவருடைய இலக்கிய நெஞ்சத்தைக் காட்டுகிறது.

அழுத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் அறுபதுகள் மிக முக்கியமான ஒரு காலப்பகுதியாகும்.

1956இன் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்படுத்திய அரசியல் விழிப்புணர்வு கற்றோர் மத்தியில் மார்க்சியத்தை முதன்மைப்படுத்தியது.

பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் மொழி மூலம் உயர்கல்வி போதிக் கப்பட்டமையின் விளைவாக பல்கலைக்கழக மட்டத்திலிருந்து தமிழ் எழுத்தாளர்களும், பல்கலைக்கழக வட்டத்திலிருந்து நிறையத் தமிழ் வாசகர்களும் தோன்றினார்கள்.

அறிவு ஜீவிகளின் அடையாளமாகவும்; ஈழத்து இலக்கியத்தின் செல் நெறியைத் தீர்மானிக்கும் அளவுகோலாகவும் மார்க்சியம் கைலாசபதி; சிவத்தம்பி ஆகியோரால் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டது.

ஆட்சியாளர் சார்பு ஏடான தினகரனின் பிரதம ஆசிரியர் பதவியும் (1957) அடுத்த ஆண்டே யாழ் பல்கலைக்கழகத் தலைவராகக் கிடைத்த உயர் நியமனப் பொறுப்பும் பேராசிரியர் கைலாசபதியை ஈழத்து இலக்கியத்தினை வழிநடத்தும் ஒரு சக்தியாக உயர்த்தி விட்டன.

‘�ழத்துக் தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் மார்க்சிய எழுத்து முறைமை முக்கிய போக்காக வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. காலனித்துவத்துக்குப் பிற்பட்டகால அரசியலில் மார்க்சிய இயக்கங்களின் எழுச்சியும் சமூகத்தில் தாழ் நிலையில் நின்ற மக்களின் விடிவுக்கான மாற்றாகச் சோசலிச் ஆதர்ஷமும்; இலக்கியத்தில் வெகுஜனத்தளம் சார்ந்த மாற்றமும், சமூக விடுதலையின் போர்க்கருவியாக எழுத்தினைப் பிரயோகித்த பாங்கும் யதார்த்த இலக்கியப்போக்கினை முக்கிய செல் நெறியாக்கியது’ என்றெழுதுகின்றார் மு.நித்தியானந்தன் (கண்ணில் தெரியது வானம் - முன்னுரை). 1960 வரையில் வெளிவந்த விரல் விட்டு எண்ணிவிடக்கூடிய சிறுகதைத் தொகுதிகளில் பெரும் பாலானவை தமிழகத் தில் அச்சிடப்பட்டவை என்றோ; தமிழகப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கதைகள் என்றோ பெருமை பாராட்டிக் கொண்டதைப் போலவே 1960களின் பின் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளில் பெரும்பான்மையானவை மார்க்சியக் கோட்பாட்டுத் தளத்தில் எழுந்த முற்போக்குக் கதைகள் என்றும் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் முன்னுரையுடன் வந்திருப்பது என்றும் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டன.

அறுபதுக்கும் எழுபதுக்குமான அந்த பத்தாண்டு காலத்தில் வெளிவந்துள்ள நாற்பது நாற்பத்தைந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளில் கூடுதலானவை முற்போக்கு அணி சார்ந்த எழுத்தாளர்களுடையதே. அவைகளிலும் கூடுதலானவை

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் முன்னுரையுடன் வந்தவைகளே.

எழுபதுகளின் பின் இந்த முற்போக்குக் கோடி ஆதிக்கக் குரல்களுக்கு எதிர்க்குரல்கள் கேட்கத் தொடங்கின. அதில் முக்கிய இடம் வகித்தது யேசுராசாவின் அலை. அலை கண்டுபிடித்த எழுத்தாளர் ரஞ்சகுமார்.

அறுபதுகளைப் போலவே எண்பதுகளும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான காலப்பகுதியாகும். ஈழத்துக் கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் உலக அரங்கில் கவனம் கொள்ளப்பட்டன.

ஆயுதப் போராட்டம் உக்கிரமடைந்து, இனக்கலவரம் வெடித்து, முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு ஈழத்துக் தமிழர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டும், கொடுரமான அடக்குமுறைகளுக் காளாக்கப்பட்டும் துயரப்பட்ட காலம் அது.

தத்துவச் சத்தங்கள் இல்லாமல் மிகவும் நேர்மையுடன் இந்தக் கொடுமையான காலங்களைப் பதிவு செய்யும் படைப்புக்கள் எண்பதுகளிலேயே தோற்றம் கொள்கின்றன.

1983இன் இனச் சங்காரம் பெருவாரியான தமிழர்களை அதுவும் இளைஞர்களை இலங்கைக்கு வெளியே புலம்பெயரச் செய்தது. புலம் பெயர்ந்த இவர்கள் தாங்கள் தஞ்சம் புகுந்த மேலை நாடுகளில் இருந்து இலக்கியம் படைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பக்கத்தில் உள்ள ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி அறியாமலும்; அறிந்து கொள்ள முயலாமலும் தமிழும் தமிழிலக்கியமும் தங்களுக்கே உரித்தான தங்களுக்கு மட்டுமே உரித்தான பிதுரார்ஜிதமாக எண்ணிக்கொண்டிருந்த தமிழகத்து இலக்கியவாதிகள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து வந்து சேர்ந்த ஈழத்து எழுத்துக்களை வரவேற்றார்கள். அறிந்து கொண்டார்கள்.

இது அவர்களுடைய மேலைத்தேய மோகத்தின் பாற்பட்டதே என்று நான் அபிப்பிராயம் கூறினால் என்ன ஒரு மாதிரியாகப் பார்ப்பார்கள்.

ஜோப்பிய நாடுகளில் இருந்து வந்த ஈழத்து எழுத்துக்களால் ஆதரவிக்கப்பட்டதன் பின் ஈழத்தில் இருக்கும் ஈழத்துப்படைப்புக்களைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். அவை பற்றிப் பேசவும் எழுதவும் தொடங்கினார்கள்.

இச்செயற்பாடுகள் மூலமாகவும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் எண்பதுகள் முக்கியமானதோரு காலகட்டமாகத் திகழ்கின்றது.

எண்பதுகளில் சிறுகதை எழுத்தாளராகப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கிய இரத்தினவேலோன் 1984இல் கோகிலா மகேந்திரனுடன் இணைந்து ‘அறிமுகவிழா’ என்னும் இருவர் தொகுதியை வெளியிட்டார்.

�ழத்து இலக்கியப் பரப்பில் மூவர் தொகுதிகள் வந்திருக்கின்றன. இருவர் தொகுதியாக வந்த முதல் தொகுதி இதுவே.

இந்த அறிமுகவிழா தொகுதியில் வெளிவந்துள்ள அன்னதானம், ஒற்றைப்பனை, அறிமுகவிழா ஆகிய மூன்று கதைகளும் இரத்தினவேலோனின் தனித் தொகுதிகளிலும் இடம் கொண்டுள்ளன.

1981 (அன்னதானம் - மல்லிகை) 1982 (ஒற்றைப்பனை - சுடர்) 1983 (அறிமுகவிழா - வீரகேசரி) ஆகிய வருடங்களில் வெளிவந்த இப்படைப்புக்கள் ஈழத்தில் அப்போது உச்சத்தில் இருந்த இன வன்முறை இனக்கொடுமை; இனக் கொலை, போன்றவைகள் பற்றிப் பேசவில்லை.

பசித்தவர்களுக்குச் சோறிடாமல் தானம் என்னும் பெயரில் நடக்கும் போலித்தனங்களை, ‘அன்னதானம்’ கதையில் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார் வேலோன்.

�ழத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பில்லாமல் தான் தோன்றித்தனமாகப் பிரபல்யம் தேடிக்கொள்ளும் எழுத்தாளப் போலித்தனங்களை தனக்கேயுரித்தான் அங்கத்துடனும் அடக்கமான சீற்றத்துடனும் வெளிக் கொணர்கின்றார் ‘அறிமுகவிழாவில்’ இரத்தினவேலோன்.

சீவல் தொழிலாளி மாணிக்கனையும்; மலர் என்கின்ற

திருமணமாகிக் கணவனை இழந்த பெண்ணின் மேல் அவனுக்கு ஏற்பட்ட மெல்லிய காதலையும் அருமையாகக் காட்டுகிறது ஒற்றைப்பனை.

தமிழர் வாழ்வு மிகுந்ததொரு நெருக்கடி நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டிருந்த காலத்தில் அவைகள் பற்றிப் பேசாத படைப்புக்களைத் தந்து கொண்டிருந்த இரத்தினவேலோன் பற்றியும் யாரும் பேசவில்லை. பேச முன்வரவில்லை.

உமா வரதராஜனின் ‘அரசனின் வருகை’ போலவோ, ரஞ்சகுமாரின் ‘கோசலை’ போலவோ இலங்கைச் சிறு கதைத் துறையின் சில உச்சங்கள் எதனையும் இரத்தினவேலோன் தொட்டுவிடவில்லைத்தான். என்றாலும் அவருடைய படைப்புக்களை கவனத்தில் எடுக்காமல் அலட்சியப்படுத்திவிடவோ; ஒதுக்கி விடவோ எவராலும் முடியாது.

எழுதப்பட்டதை வைத்துக் கொண்டு ஆசிரியன் அதில் என்ன சொல்கின்றான் என்று மட்டுமே பார்ப்பது ஒருவகை விமர்சன முறை.

இதை எழுதியிருக்கலாம் இப்படி எழுதி இருக்கலாம் என்று தங்களுடைய ஆசைகளை படைப்பாளி மேல் தினிக்க முயல்வது இன்னொரு வகை விமர்சன முறை.

புதுமைப்பித்தன் காலத்திலும் கூட அவருடைய சமகால எழுத்தாளர்கள் சிலர் பேசப்படாமலே விடுபட்டுப் போயிருந்தமை வரலாறுகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

புதுமைப்பித்தனைப் போன்றதொரு வீச்சும் வேகமும்: சாட்டை போல் சமூகத்தின் மேல் விழுகிற ஆழமான அடிகளும் இல்லை என்றாலும் ‘என் உலகம் இவ்வளவுதான்; மிகச் சிறியதுதான்’ என்று ஒரே சீராக எழுதிக் கொண்டிருந்தவர் கு.ப.ராஜகோபாலன். எனது கொள்கைகளுக்கேற்பவே எனது அனுபவங்கள் அமைந்து விடுகின்றன என்று மிகவும் அமைதியாக எழுதிக் கொண்டிருந்த கு.ப.ரா.பற்றியும் எவரும் பேசவில்லை.

ஆனாலும் இன்று ஒரு ஜம் பது அறுபது

ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தமிழ் சிறுகதை வரலாற்றில் கு.ப.ராவின் இடம் மகத்தானது, மறைத்து விடமுடியாதது.

பிரச்சினைகள் மலிந்த நடைமுறை உலகைச் சார்ந்து நிற்பதுதான் இரத்தினவேலோனின் படைப்புலகம். இந்தச் சமூக முரண்பாடுகள் தன்னில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பே தன்னை எழுத்த தூண்டியதாக அவரே ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளமை அவருடைய படைப்புக்களுடனும் பாத்திரங்களுடனும் பொருந்தியே வருகின்றன.

‘ஸ்ராண்டில் நின்ற பஸ்ஸைக் கண்டு எல்லாரும் ஒடுகின்றனர். நீ முந்தின மாதிரி நல்லா நடந்தால் இப்ப அந்த பஸ்ஸிலை நாங்கள் போயிருக்கலாம். இந்த விபத்து மட்டும் நடந்திராவிட்டால் நானும் நன்றாகத்தான் நடந்திருப்பன்..... என்னால் தான் ஒடமுடியாதே’ இப்படி ஒரு உரையாடல் ‘ஒரு பக்கத் தாளம்’ கதையில் வருகிறது.

என்னால் தான் ஒட முடியாதே என்கின்ற அந்தப் பாத்திரத்தின் மேல் வாசகனுக்கு ஒரு பச்சாதாபத்தை ஏற்படுத்தி விடவேண்டும் என்னும் முயற்சிகள் எதிலும் இரத்தினவேலோன் ஈடுபடவில்லை. இந்த விபத்து மட்டும் நடந்திராவிட்டால் என்பதைத் தொடர்ந்து காதல் என்பதும் ஒரு விபத்துத்தான் என்று வேறு தளத்துக்குப் போய் விடுகின்றது கதையின் ஒட்டம்.

கதை முடிவில் இப்படி எழுதுகின் றார் இரத்தினவேலோன்.

தூரத்தே ஒரு பஸ் ஆறுதலாக வருகிறது. அவள் பஸ்ஸில் ஏறுகின்றாள். மெல்ல நானும் ஏறுகின்றேன். எனக்கு ரஞ்சித் பக்கத்துணை.

நிலக்கண்ணி வெடி விபத்தில் இழந்து போன என் வலது காலிற்குப் பதிலாகப் பொருத்தப்பட்ட பொருத்துக் காலைத் தூக்கி முன்வைத்து நானும் ஏறுகின்றேன். அவள் சிரிக்கின்றாள். என்னைப் பார்த்துத்தான்..... இப்போது அவளது பார்வையில் காந்தம் தெரியவில்லை. வெறும் கிறுக்குகளே தெரிந்தன, என்று கதை முடிகிறது.

இத்தனை அழிவுகளுக்கு மத்தியிலும்; கோரமான போர்த்தாண்டவங்களுக்கு மத்தியிலும்; இயற்கைக் காலை இழந்து மரக்காலுடன் திரியும் கரிப்புகளுக்கு மத்தியிலும் காதலைத் தேடும், வாழ்க்கையைத் தேடும் மனிதனை யாரால் காட்ட முடியும். ஒரு கலைஞராலன்றி.

தன்னுடைய சிறுகதை நூலிற்கு அட்டைப்படம் கீறிக் கொள்ளவென ஓவியர் பரசுராமனைத் தேடிப்போகும் கதை ஒன்று இந்த நிலாக்காலம் தொகுதியில் இருக்கிறது. ‘வடுக்கள்’ என்னும் பெயருடன். ‘வெய்யில் அதி உக்கிரமாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருக்கிறது’ என்று ஆரம்பிக்கிறது கதை.

மண்டையைப் பிளக்கிற தலைவலி. அட்வான்ஸ் லெவலில் ஆழ்வாப்பிள்ளை சேர் ஓகனிக் கெமிஸ்றி படிப்பிக்கும் போது வருமே..... அந்த மாதிரி.

தலைவலி தருமளவுக்கு உக்கிரமான வெய்யில்.

ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு கொழும்பில் இருந்து ஊர் வந்து சைக்கிளும் தானுமாக ஓவியரைத் தேடி பெடல் மிதிக்கும் போது எழும் நண்பன் தங்கராசனின் நினைவுகள்.....

கிளாலிக் கடற்பரப்பில் மரணம் சம்பவித்து பூநகரிக் கரையில் ஒதுங்கிக்கிடந்த சன்னங்கள் துளைத்த அவனது உடல்.....

சோகமான நினைவுகளுடன் ஓவியரைத் தேடிப் போன இவருக்கு சில நிலைங்கள் ஓவியமாக நெஞ்சில் பதிகின்றன.

காலிழந்த ஒரு மனிதரும்; ஆகாயத்திலும் தரையிலுமாக அம்மாவைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் அவருடைய பத்து வயது மகனும்.....

தென்மராட்சி மண்ணிலிருந்து ஹெலியும் பொம்மரும் மூர்க்கத்தனமாக குண்டுகளையும் சன்னங்களையும் பொழிய ஊர் பெயர்ந்து ஓடிவந்து வழியில் இந்தச் சிறுமியின் அம்மா குண்டிப்பட்டு உயிரிழுக்க ‘பிரேதத்தை விட்டுப் போட்டு பிள்ளைகளையும் புருஷனையும் இழுத்துக் கொண்டு வாருங்கோ, பிறகும் பொம்மர் சத்தம் கேட்குது’ என்று

கூட்டம் குரல் கொடுக்க.....

அந்தச் சிறுமிதான்! சித்தசுவாதீனமாகி ஆகாயத்திலும் தரையிலுமாக இன்னும் அம்மாவைத் தேடிக் கொண்டு.....

அந்த மனிதர் கூறிய கதை இரத்தத்தை உறையச் செய்கிறது.

‘வந்த வழியே சைக்கிளைத் திருப்பி பெடலை மிதிக்கின்றேன்.

வெய்யில் இன்னும் விட்டபாடில்லை.

ஆனால் அந்த வெய்யில் அதி உக்கிரமாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருப்பதாக என்னால் இப்போ உனர் முடியவில்லை’ என்று கதை முடிகிறது.

மலை மலையாகக் குவிந்து கிடக்கும் இந்தத் தமிழ் மக்களின் மண்ணின் அழிவுகளின் உக்கிரத்தை விட இந்த ஆகாயத்துச் சூரியனின் உக்கிரம் என்ன பெரிய உக்கிரம் என்பதைப் புரிய வைக்கும் ஆரம்பமும் முடிவும் அருமையான உருவகம்.

ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுடைய படைப்பில் எந்த ஒரு வரியையும் எந்த ஒரு சொல்லையும் காரணமின்றிப் பயன்படுத்துவதில்லை.

அவன் கோர்த்துக் கோர்த்துத் தரும் வார்த்தைகள் வாசிக்குந்தோறும் வாசிக்குந் தோறும் புதிது புதிதாக எதையாவது சொல்லவேண்டும்; காட்ட வேண்டும்.

அதுவே ஒரு படைப்பின் வெற்றி. படைப்பின் வலிமை ஈழத்தின் இனப்பிரச்சினை பற்றிப் பேசும் கதைகளாக இரத்தினவேலானின் முன்று கதைகளைக் கூறலாம்.

அவருடைய முன்று தொகுதிகளிலும் இம்முன்று கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘புதிய பயணம்’, ‘இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு’, ‘வடுக்கள்’ ஆகியவையே அம்முன்று கதைகள். இம்முன்று கதைகளிலும் கூட போர் நடக்கும் இந்த யாழ் பூமியில்

இருந்து தான் ஒதுங்கியே இருந்துள்ளதை - தூரத்தில் கொழும்பில் வசித்துள்ளதை - எது விதமான கூச்சமுமின்றி எழுத்தில் முன் வைக்கின்றார் இரத்தினவேலோன்.

புதிய பயணத்தில் நேசரி படிக்கும் அக்காள் மகன் திரையனிடம் தான் பாடம் கற்க வேண்டியுள்ளதை மிகத் தைரியமாக ஏற்றுக் கொள்கின்றார்.

‘அக்கா உண்மையில் திரையன் தான் என்னைப் பத்திரமாகக் கூட்டி வந்து உன்னட்டை சேர்த்திருக்கின்றான். நான் வெறும் உருப்படிக்குப் போனவன்தான்..... உண்மையில் தம்பியட்டை இருந்து தான் நான் அறிய வேண்டிய சங்கதிகள் நிறைய இருக்கு..’ என்று புதிய பயணத்தை முடிக்கின்றார்.

ஒன்றரை வயது மகன் தன்னை அப்பா என்று கூப்பிடாத ஏக்கம் இரத்தினவேலோனுக்கு.

“அவன் உடம்பு பிரட்டும் போது ஊரிலிருந்து போனியள். அவன் தவழ்ந்து நடந்து கதைக்க ஆரம்பித்ததன் பிறகு இப்ப வந்திருக்கிறியள் ஏறத்தாழ ஒன்றரை வருடம்.....” மனைவி சாந்தி சமாதானப்படுத்துகின்றாள்.

டியூசன் முடித்து வந்த மகள் மீரா அப்பாவுடன் விளையாடுகின்றாள். ‘கி’ என்கின்ற எழுத்துக்கு ஒரு ஆணின் பெயர் பெண்ணின் பெயர், இடத்தின் பெயர், பொருளின் பெயர் கூறும்படிக் கேட்கின்றார் அப்பா.

கிட்டு; கிருஷாந்தி: கிளாலி: கிரனைட் என்கிறது பிள்ளை.

அந்த மண்ணில் வளரும் குழந்தைகளின் மனதை ஆழமாகப் பாதித்துள்ளவைகள் தான் மகளின் வெளிப்பாடு (இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு).

‘வடுக்கள்’ சிறுகதையில் கூட ஆறு வருட இடைவெளிக்குப் பிறகு இந்தப் போர் பூமியில் தான் கால் பதித்துள்ளதை ஒரு ஏக்கத்துடன் வெளிப்படுத்துகின்றார் இரத்தினவேலோன்.

போர்க்காலத்துப் பெருமாற்றங்களை செரித்துக்

கொள்ள வேலோன் மிகவும் சிரமப்பட்டிருக்கின்றார்.

தன்னுடைய படைப்புக்கள் பற்றி எப்போதுமே இரத்தினவேலானுக்குப் பெரிய எண்ணங்கள் எதுவும் இருந்ததில்லை. ‘விடியட்டும் பார்ப்போம்’ தொகுதி வெளியிடும் போது ஒரிடத்தில் இப்படி எழுதுகின்றார்.

‘என்னுடைய நல்லகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு தொகுதி போட்டுவிட்டேன். மீதமுள்ள கதைகளையே ‘விடியட்டும் பார்ப்போம்’ என்னும் இந்த இரண்டாவது தொகுதியில் சேர்த்துள்ளேன். அதனால் முதலாவது தொகுதியின் கணதிக்கு இத் தொகுதி இல்லை’ என்று தன்னடக்கத்துடன் எழுதுகின்றார் இரத்தினவேலோன்.

நாகம்மாள் நாவல் தந்த கோவை எழுத்தாளர் ஆர். ஷண்முகசுந்தரத்தின் படைப்பாளுமை பற்றிய ஆய்வு நூலை எழுதிய முனைவர் பெருமாள் முருகன் கூறுகின்றார் மாயத்தாகம் நாவலின் கதைத் தலைவனின் பெயர் கதாசிரியரின் பெயரே. கதைத்தலைவியின் பெயர் வள்ளியம்மாள். சண்முகசுந்தரத்தின் மனைவியின் பெயரூம் அதே. மாயத் தாகம் நாவல் அவருடைய சொந்த அனுபவங்களே என்று.

இரத்தினவேலானின் கூடுதலான படைப்புக்கள் அவருடைய சொந்த அனுபவங்களே. ‘இருட்டினிலே வாழும் உயிர்கள்’ கதையின் தலைவனுக்குப் பெயரிடப்படாவிட்டாலும் அது இரத்தினவேலான் தான். அவருடைய மனைவி சாந்தி கதைத்தலைவி. இரத்தினவேலானின் மனைவியின் பெயர் சாந்தகுமாரி. மகள் மீரா. அடுத்தது மகன். ஆசிரியரின் சொந்த அனுபவமே காலத்துடன் இணைந்து கதையாகப் பரிணமிக்கிறது.

பெண்கள் பற்றியதான் இரத்தினவேலானின் படைப்புக்கள் தனியாகவும் ஆழமாகவும் ஆய்வு செய்யப்படல் வேண்டியவை.

பெண் என்பவள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இரத்தினவேலானின் மனதில் ஒரு கொள்கை இருக்கும். இருப்பினும் கூட அந்தக் கொள்கைகளைப் பிரதிநிதித்துவப்

படுத்தும் பெண் களாக மட்டுமே அவருடைய பெண்பாத்திரங்கள் இயங்கவில்லை.

ஒருவேளை ‘ஒற்றைப்பனை’யில் வரும் மலர்விழி அவருடைய கொள்கைகளுக்கேற்ற பெண்ணாகத் தோற்றும் கொள்ளலாம்.

வேட்டையில் வரும் மனோன்மணி; நிலாக்காலத்தில் வரும் நாகபூசனி செச்சர்; சிதறும் வியூகங்களில் வரும் புவனம்; மாறுதல் களில் வரும் கலைமகள் எல் லாரும் வித்தியாசமானவர்களே. தங்கள் தங்களின் சொந்த முகங்களுடனேயே நம்முன் உலா வருகின்றனர்.

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை படைப்பே முதல் படைப்பவனே முதல்வன். என்றாலும் படைப்புக்கள் பற்றிப் பேசுவதும், படைப்புக்களையும், படைப்பாளிகளையும் அறிமுகப்படுத்துவதும் இலக்கியத்துறையில் ஒரு மிக முக்கியமான துணைப் பணியாகும்.

இந்த இலக்கியத் துணை நிகழ்வுக்கு முக்கிய தேவையாகத் திகழ்வது சுறுசுறுப்பான இயக்கம்.

எனக்கு இரத்தினவேலோனிடம் பிடித்த இன்னொரு அம்சம் அவருடைய அடக்கமான இலக்கியச் சுறுசுறுப்பு. படைப்பதும் படைப்பு பற்றிப் பேசுவதும் இருவேறு தளங்கள். இந்த இரண்டு தளங்களிலும் வீறுநடை போட ஒரு படைப்பாளியால் மட்டுமே முடியும். இதற்கு நல்லதொரு உதாரணம் இரத்தினவேலோன்.

விமர்சனம், திறனாய்வு, திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்கள் என்று பிரபல்யம் பெற்ற இலக்கியத் துணைவர்களால் ஒரு படைப்பாளியாக வெற்றி நடை போட இயலாது. இதற்கு நம் மத்தியில் உதாரணங்கள் அனந்தம்.

படைக்கும் ஆற்றலுடன் படைப்பு நுட்பங்களையும் அறிந்து வைத்திருக்கும் இரத்தினவேலோன் போன்ற ஒருவருக்கு இந்தத் துறையில் வெற்றி நடைபோடுவது மிகச் சுலபமானதே. அதற்குத் தேவையான கூடுதல் மூலம் சுறுசுறுப்பான இயக்கம் மட்டுமே.

‘புதிய சக்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுகதைகள்’ என்னும் நீண்ட தலைப்புடன் வெளிவந்த இரத்தினவேலோனின் நூல் ஈழத்தில் பிந்திய தொண்ணாறுகளில் வெளியிடப்பட்ட 25 சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றிப் பேசுகிறது.

1995 முதல் 1999 வரையிலான காலப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்ட சிறுகதை நூல்கள் பற்றிய ஒரு கணக்கெடுப்பை இந்த நூல் முன்வைக்கிறது. இது மிகவும் முக்கியமானதும் அவசியமானதுமான இலக்கியப் பணி.

ஷசம் பர் 99இல் வெளிவந்த இந்த நூல் இந்தத்துறையில் அதுவரை வெளிவந்த சகல நூல்களையும் விஞ்சி நிற்கிறது.

அடுத்து அவர் வெளியிட்ட ‘அண்மைக்கால அறுவடைகள்’ என்னும் தொகுதியும் (2001) தொண்ணாறுகளில் வெளிவந்த இருபது சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் பற்றிப் பேசுகிறது. இந்த இரண்டு நூல்களும் படைப்புக்கும் அப்பாற்பட்டதான் இரத்தினவேலோனின் இலக்கிய செயற் பாடுகளை மிக நுணுக்கமாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

‘மீரா பதிப்பகத்தின்’ உருவாக்கம் மூலம் ஒரு வெளியீட்டாளராகவும் துணிந்து இறங்கி செயலாற்றி 25 நூல்களை வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார் இவர்.

அண்மையில் இவர் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள ‘புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்’ இவருடைய இலக்கியச் செயற்பாட்டின் ஒரு உச்சமாகத் திகழ்கிறது. மறுமலர்ச்சியில் நாற்பதுகளில் எழுதிய கு.பெரியதம்பியில் இருந்து இவர் வரையிலான ஐந்து புலோலியூர் எழுத்தாளர்களின் பத்துச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துத் தரும் நூல் இது.

படைப்பு என்கின்ற தனது பிரதான பாதையில் இருந்து அவ்வப்போது பிரிந்து கிளைவழி நடந்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் பிரதான பாதைக்கே திரும் பிவிடும் இரத்தினவேலோனின் படைப்பீர்ப்பு கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது.

இந்த ‘நிலாக்காலம்’ தொகுதி அதற்கோர் நல்ல உதாரணம்.

அழக்குச் சிறுக்கைப் பரப்பில் இரத்தினவேலோனுக்கான ஒரு தனிஇடத்தினை காலம் அவருக்காகத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. காலத்தால் அழிந்து போகாமல் நிலைத்து நிற்கும் வல்லமை அவருடைய படைப்புக் களில் ஒன்றிரண்டிற்கு உண்டு.

இரத்தினவேலோனுக்கும், அவருடைய இலக்கிய செயற்பாட்டிற்கு உற்ற துணையாகத் திகழும் அவரது துணைவியார் திருமதி சாந்தகுமாரி இரத்தினவேலோனுக்கும் எனது மனம் கனிந்த வாழ்த்துக்கள்: பாராட்டுக்கள்.

என்றும் அன்புடன்

தெவிவத்தை ஜோசப்

35, N.H.S.

Hekitta, Wattala

16.06.2002

எந்தையின் எழுத்தாணி முனையிலிருந்து.....

புலோலிக் கிராமம் ஒரு பைந்தமிழ்ப் பூஞ்சோலை. கண்ணைப் பறிக்கும் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாக பல்வேறு வடிவமைப்பில் பூத்துக் குலுங்கி ஒரு பூங்காவிற்கு எவ்விதம் எழிலூட்டி நிற்கின்றனவோ, அத்தன்மை போன்று செந்தமிழ் நீள் பரப்பில் உள்ளிட்ட கல்வி, கலை, கவிதை, சிறுகதை, உரைச் செய்யுள் போன்ற பல்வேறு துறைகள் முழுமை பெற்றுச் செறிந்து மலர ஞான ஊற்றைப் பாய்ச்சித் துலங்க வைக்கும் திவ்விய பணியில் செயலாற்றி வருகிறது புலோலி என்னும் புராதன நற்பாக்கம்.

இப்புனித கைங்கரியத்தை நெறிப்படுத்தும் முகமாகக் காலத்துக்குக் காலம் கல்விமான்கள், கலைஞர், கவிஞர் சமய குரவர், எழுத்தாளர் எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் வல்லுநர்கள் அங்கு அவதரித்து தத்தம் துறையில் கற்றறிந்தோர் வியப்புறு வண்ணம் மகத்தான பணியாற்றித் தமது முத்திரையைப் பதித்து வந்துள்ளமை பிரசித்தம்.

அந்த வகையில் சமகால எழுத்தாளர் வரிசையில் சிறுகதை இலக்கியத்துறையில் அணிகோத்து நின்றவர்களுள் முன்னின்ற பெருமை “மறுமலர்ச்சி” புகழ் கு.பெரியதம்பி அவர்களைச் சாரும். அவர் அமரத்துவம் எய்திய பின்னர் அவர் முன்னேறிய சீரிய வழியில் க.தம்பையா, க.சதாசிவம், செ.கந்தசாமி, ஏ.ரி.நித்தியகீர்த்தி, ஆ.இரத்தினவேலோன் ஆகியோர் ஜெகத் ஜோதியாக அத் துறையில் பிரகாசிக்கின்றனர். இவர்களின் ஆக்கங்களில் சில தரத்தில் சிறந்தவையாக மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு தரத்திற்கேற்ப பரிசுகள், விருதுகள், பாராட்டுக்கள், பரிந்துரைகள், சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள் ஆகியன வழங்கப் பெற்றுள்ளன. இந்நடவடிக்கை மூலம், தங்களுக்கு மாத்திரமன்றித் தமது கிராமத்துக்கும் அவர்கள் அழியாப் புகழ் சேர்த்துள்ளனர். இவ்வாறாக ஒரு காலகட்டத்தில் இத்துணை எண்ணிக்கையிலான சிறந்த எழுத்தாளர்களைத் தமிழன்னைக்கீந்த ஒப்பற் பெருமை புலோலியைத்தான் சாருமென்றால் அது மிகைக் கூற்றாகாது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பிரகாரம் சிறுகதை இலக்கியத்துறையில் முன்னேற்றமடைந்து வெற்றிகண்டு வீறுநடை போட்ட ஆ.இரத்தினவேலோன் அண்மைக் காலமாக அத்துறையினின்று சற்று விலகி அத்துறையுடன் மருவிய விமர்சனத் துறையில் ஆர்வம் காட்டி செயற்பட்டு வருவது அவரால் பிரசுரிக்கப்படும் நூல்களிலிருந்து அறியக் கிடக்கிறது. வாசகர்களின் ஏகோபித்த பாராட்டுப்பெற்ற “அன்னதானம்”, “ஒற்றைப் பனை”, “நிலாக்காலம்” போன்ற அரிய சிறுகதைகளின் கர்த்தாவாக விளங்கும் அவர் தனக்குப் பரிச்சயமான செயலமர்வுகளை இடைநிறுத்தி திறனாய்வு துறையில் பிரவேசித்திருப்பது அவரின் இலக்கியப் பணியில் ஒர் திருப்பத்தை இயற்றி புதிய பரிமாணத்தை எட்டி நிற்கிறது. மேலாக அவரின் இவ்வரவேற்கத்தக்க மார்க்கம் புலோலியின் வரலாற்றுப் பதிவேட்டில் ஒர் புதிய அத்தியாயத்தை முகஞ் செய்கிறது. இச்செயல் முறைத் திட்டத்தினால் அவர் உயர்மதி நிலைக்கு ஏற்றம் பெறுகிறார்.

மீண்டும் அவர் தனது புனைகதை திறனை நிருபிக்க தற்போது இத்தொகுதியினை வெளிக்கொணர்கிறார். இத்தறுவாயில், தந்தை என்ற வகையில் அவர் பாடசாலை மாணவனாகத் திகழ்ந்த காலை நடந்தேறிய சில இனிய இன்னா நிகழ்வுகளை மீட்டு பின்னோக்கி நினைவு கூரவிழைகிறேன்.

அறிஞர் கந்தமுருகேசனார் ஆசானாகக் கல்வி கற்பித்த புற்றளை மகா வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக் கல்வி கற்கும் காலை அவர் வெளிக்காட்டிய சாதுரியம், ஊக்கம், பற்று அக்கால அதிபரால் வியந்து பாராட்டப்பட்டமையும், அவ்வழியில் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் அவர் சித்தியடைந்தமையும் எமக்கு மனநிறைவு சேர்த்ததுமன்றி அதன் எதிரொலியாக எமது எதிர்பார்ப்புகளும் பல்கிப் பெருகின. இவ் ஆசாபாச அலை மத்தியில் உயர்நிலைக் கல்வி கற்று முன்னேறவென ஹாட்லிக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். இக்கால கட்டத்தினையே இத்தொகுதியின் மகுடக்கதையான ‘நிலாக் காலத்தில்’ இவர் நினைவு கூருகிறார்.

ஹாட்லிக் கல்லூரியில் சேர்ந்தவர் தனக்கு வசமான, இணக்கமான கலையியலில் நாட்டங்கொள்ளாது துரதிர்ஷ்ட

வசமாகத் தனக்கு ஓவ்வாத உயிரியலைக் கற்கை நெறியாக மேற்கொள்ளலானார். அதன் விளைவாக அவர் மனோ நிலையில் பாரிய தாக்கம் தென்படலாயிற்று; அவரது பயிலல் தேக்கநிலை எய்தியது. எவ்வளவோ பிரயத்தனம் மத்தியிலும் பல்கலைக்கழகம் பிரவேசம் எட்டாக் கணியாயிற்று. இதன் பாதிப்பில் உருவானதே இத்தொகுதியின் ‘திக்கற்றவர்கள்’ கதை.

இக்காலப் பகுதியில் தனது ஓய்வு நேரங்களில் பொழுதுபோக்குக் கலையாக சிறுகதை ஆக்கத்தில் முனைந்தார். இயல்பாகவே அவர் கருவில் உள்ளுறைந்த கலை ஆர்வம், படிப்படியாகச் சிறுகதை வடிவமைப்பில் அவரை ஆட்கொள்ளலாயிற்று. அவ்விதம் பிரத்தியட்சமாகிய மூலக் கருவூற்றுக் கண்களுக்கு அணை கட்ட இயல்பற்றவராய் அதற்கு அடி பணியலானார். இந்நிலைப் பாடும் அவர் கல்லூரிக் கல்வி பயிலுதற்குப் பின்னடைவு ஏற்பத்தியமைக்கும் பிற காரணியாக அமைந்தது.

பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பேராசை இவ்வேறுபாடுகள் நிமித்தம் கருகிப் போனது. அவர் துவள்ந்தாரில்லை. அடுத்த நடவடிக்கை பற்றிச் சிந்திக்கலானார். கணக்கியல் அவர் சிந்தையைத் தட்டியது. பட்டயக்கணக்கியல் ஆரம்பநிலைப் பரிட்சையில் சித்தியெய்தினார்.

இதுகாறும் பெற்றோரின் அரவணைப்பிலும், அனுசரணையுடனும் வளர்ந்து வந்தவர் இப்பிரபஞ்ச வாழ்வில் தனக்கென ஓர் வழிசமைத்து அதில் எழும் இன்ப துன்பங்கள், வெற்றி தோல்விகள், ஏற்றத் தாழ்வுகள், துக்க சுகபோகங்கள், மேடு பள்ளங்கள், ஆசாபாசங்கள் முதலிய இயல்பு நியமங்கள் குறுக்கிட்டு வாழ்க்கைக்குத் தாற்பரியத்தை உணர்த்தும் போது அவ்வவ்போது அவற்றை எதிர்த்து அவற்றின் தன்மைகளுக்கமைய நெறிப்பட்டுக் கடைத்தேறத் தன்னைத் தயார் செய்யலானார்.

1982ஆம் ஆண்டு கே.ஜி.இன்டஸ்றீஸில் முதல் நியமனம் பெற்றுக் கடமையிலமர்ந்தார். அந்நியமனம் மனத் திருப்தி அளிக்காத நிலையில் பத்திரிகைத் துறையை நாடினார். 1985ஆம் ஆண்டு ‘வீரகேசரி’ நிறுவனத்தில் கடமை புரிய ஏற்பாடாயிற்று. பத்து ஆண்டுகள் சேவை செய்த

பின்னர் அந்திறுவனத்திலிருந்து விலகி ‘பிறின்ட் கிறாபிக்ஸ்’ நிறுவனத்தில் முகாமையாளர் பணியிலமர்ந்தார். தனக்கு இசைவான பத்திரிகைத்துறையை மீண்டும் நாடியவர் 1997 ஆம் ஆண்டு தனக்கு உவப்பான பணிநிலை “தினக்குரல்” பத்திரிகை நிர்வாகத்தினால் வழங்கப் பெற்றதும் அப்பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்ட 1997 ஆம் ஆண்டு தொட்டு விளம்பர பீடத்தில் அங்கு பணியாற்றி வருகிறார்.

முற்பந்திகளில் குறிப்பிடப்பட்டதன் பிரகாரம் இலக்கிய விமர் சனம், திறனாய்வு ஆகிய பரிமாணங்களில் பிரவேசித்தமை அவரின் இலெளகிதப் பாதையில் ஓர் திருப்பு முனையாகத் துருவபலன்களுக்கு வித்திடும் திருவாக அமையும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பு.

- வே. ஆறுமுகம்

“புற்பதி”,

പുറ്റുത്താ, പുലോലി.

நிலாக்காலத்துள் புகுழன்.....

கலைத்துவச் செறிவோடு
கதையினை எடுத்துச் சொல்லும்
முறைமையில் நிகழும் பாரிய
மாற்றமே புனைக்கதை இலக்கியப்
போக்கிற்கு புதிய தளத்தைத்
தரவல்லது. அந்த வகையில் கடந்த
கால்நூற்றாண்டு காலமாக
சிறுக்கதைத் துறையில் ஈடுபட்டு வரும்
எனது போக்கில்; படிப்படியாக
நிகழ்ந்த மாறுதல்களை உணர்த்தலே
'நிலாக்காலம்' எனும் இந்நூலின்
மிகழுக்கியமான அமிசமென நான்
கருதுகின்றேன்.

தலித்தியம் முதல் இராணுவவாதம்
வரையில் எமது மன்னின் மாறுபடும்
பகைப்புலத்தில் கருக்கொண்ட
இக்கதைகள் அந்தந்தக் கால
கட்டத்திற்கான வாழ்வியலை பிரதேச
மொழிதுலங்க பதிவு செய்துள்ளன.
உணர்திறனுடன் புலப்பதிவானது
சமாந்தரமாகச் செல்லும்
முறைமையையும் ஓரளவிற்கு
நிலாக்கால கதைகளின்
செல்நெறிகள் புலப்படுத்துவதாக
அமையும் என்பதே எனது
எதிர்பார்ப்பு.

நிலாக்கால கதைகளுக்கான களந்
தந்த பத்திரிகைக்களுக்கும், நூலாக
ஆக்கித்தரும் எனது நண்பரும்,
எழுத்தாளருமான சோ.ராமேஸ்வரன்,

அட்டைப்படத்தில் தனது ஓவிய
வடுக்களைப் பதித்திருக்கும்
தினக்குரல் ‘சந்ரா’, நூலாசிரியர்
அறிமுகத்தை வரைந்திருக்கும்
சோதரி அனுசுயாதேவி சுந்தரேசன்,
நிலாக்காலத்தை ஆராய்ந்திருக்கும்
அன்புக்குரிய எழுத்தாளர்
வ.இராசையா, எழுதத் தொடங்கிய
காலம் முதல் எனது ஆர்வத்தினை
சரியாகப் புரிந்து கொண்டு என்னை
ஊக்குவித்ததோடு தனது முன்னுரை
மூலம் இந் நூலிற்குக் கனதி
சேர்த்திருக்கும் மதிப்பிற்குரிய
முதுபெரும் எழுத்தாளர் தெளிவத்தை
ஜோசப் ஆகியோருக்கு என்றென்றும்
நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலின் அவசியத்தை
உணர்த்தியதோடு தனது எழுத்தாணி
மூலம் அணிந்துரை நல்கிய எந்தை
வே.ஆறுமுகம், நூலின் ஆக்கத்திற்கு
தோள்கொடுத்துதவிய என்
துணைவியார் சாந்தகுமாரி, மகன்
மீரா, மகன் துவாரகன்
ஆகியோருக்கும் வாசகர்களுக்கும்
எனதன்பு என்றும் உரியது.

மீண்டும் சந்திப்போம்!

புலோலியூர்
ஆ.இரத்தினவேலோன்

25.07.2002

பல்து முடிக சீலிட் பாப்ராக்ட், வெள்ளூர் நூல்கள்
 வாக்குகளின் பாக்டரி பல்துகள் பல்துகளில்
 பல்துகளின் பாக்டரி பல்துகளில் பல்துகளின் பாக்டரி பல்துகளில்
 பல்துகளின் பாக்டரி பல்துகளில் பல்துகளில்
புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலௌன்
வெளிக்கொண்ந்த நூல்கள்

1. அறிமுகவிழா
(இணை தொகுதி) 1984
2. புதிய பயணம்
(சிறுகதைத்தொகுதி) 1996
3. விடியட்டும் பார்ப்போம்
(சிறுகதைத் தொகுதி) 1997
4. புதிய சகத்திரப்புலர்வின் முன் ஈழச்
சிறுகதைகள் - முதல் பதிப்பு 1999
(திறனாய்வு) - இரண்டாம் பதிப்பு 2000
5. அன்மைக்கால அறுவடைகள்
(திறனாய்வு) 2001
6. புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்
(தொகுப்பாசிரியர்) 2002
7. நிலாக்காலம்
(சிறுகதைத் தொகுதி) 2002

புலோலியூர்

நூல்கள்-ஒத்துவிட்டு-10

2002 மே 2002

மாறுதல்கள்

‘இப்படைப்பில் இடம்பெறும் சம்பவங்கள், பாத்திரங்கள் யாவும் படைப்பாளியின் கற்பனையே! இதனைப் படிப்பதோடு நில்லாது உங்கள் எண்ணக் கருத்துக்களையும் அறியத் தாருங்கள்..... தன் பாதையை உணரவும், தன் தவறைத் திருத்தவும் அவை நிச்சயம் படைப்பாளிக்கு உதவும்.’

கையில் புரஞும் “புத்தொளி” சஞ்சிகையினைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த போது குறுநாவல் ஒன்றின் முன்பாக வரையப்பட்டிருந்த அந்தச் சிறு குறிப்பில் அவனது கண்கள் ஓர் கணம் நிலைக்கிறது. புத்தொளியின் அழகில் மேலும் மூழ்குகிறான் அவன்.

‘ஸமுத்து இலக்கிய இளந்தளிர்களை ஊக்கும் திங்கள் வெளியீடு’ என அழகாக வரையப்பட்ட எழுத்துக்கள் அட்டையை அலங்கரிக்கின்றன.

இந்த சஞ்சிகையினை ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அவன் நடத்தி வருகிறான். உயர் வகுப்போடு தரப்படுத்தப்பட்டு மேல் உயர் முடியாது விரக்தியின் விளிம்பிற்கே சென்றவன் புது யுகம் ஒன்றைக் கண்டது புத்தொளியே தஞ்சமென்று புகுந்த பின்னர்தான்! அது நடந்தது..... இப்போது போல் இருக்கிறது. அதற்குள் ஜந்து வருடங்கள் உருண்டோடு விட்டதா? வீணை மீட்டும் கலைமகள் படத்தோடு புத்தொளி ஜோலிப்பது ஏனோ அவனது கண்களுக்கு குத்துகின்றது. கலைமகள் என்றதுமே அவன் சிந்தனைகள் சிறகடிக்கின்றன.

“மைமலுக்கை கொம்மான் வந்து போனார் மோனை..... தங்கச்சி பொடியன்றை குறிப்பை ஒல்லுப்போலை தா..... பொடிச்சியின்றையோடை பார்ப்பம் எண்டு நாண்டு கொண்டு நின்டார். என்னெண்டாலும் பொடியன்றை முற்றுக்

கேட்டுத்தான் நான் தருவன் என்டு சொன்னான். ஏன் மோனை அவற்றை அங்கலாய்ப்பையுங் கெடுப்பான்? பாவம்..... நாலுபெட்டைக்காரன்..... பெரிய ஆறணிவு படுகிறார். காலம்பறை வருவார்..... ஒன்டுக்குள்ளே ஒண்டுதானே? ஓலையைக் குடுக்கட்டே?” என அடுப்படிக்குள் இராகமிழுத்த தாயாருக்கு,

“என்ன யென்ன இரண்டாந்தாரமா கட்டச் சொல்லுறியே?” என்றான் எதையோ மனதிருத்தி இரட்டை அர்த்தம் தொனிக்க!

ஆச்சரியத்துடன், “என்னடா மோனை நோடாலங் கொத்துறாய்த்து.....?” எனக் குறுக்குக் கட்டை இழுத்துக் கட்டியவாறே கேட்ட தாயாருக்கு, “நான் தானேயெணை புத்தொளியை அஞ்ச வருசத்துக்கு முன்னம் கட்டிப் போட்டு இப்ப மாதாமாதம் ஒவ்வொரு குழந்தையாய்ப் பெத்துத் தள்ளுறனே!” என்றான்.

“தாற்பரியம் விளங்காமல் கதை பறையிறாய்! இக்கணம் என்னதான் செய்யப் போறியோ!” எனப் பதிலுக்குத் தாயார் சலிப்புற்றதும் நடந்த கதை..!

‘அப்படியானால் அதைப்பற்றி அம்மாவிடம் சொல்லவோ?’ என்று கூட அவன் சிந்தித்தான்.

புத்தொளியினைப் புரட்டுகிறான். சிறுகதைகள்..... நெடுங்கதைகள்..... குறுநாவல்! “மாறுதல்கள்”..... கலைமகள் வரையும் குறுநாவல்! முதலாம் அத்தியாயம்!

அவனது மனம் இன்று ஓர் நிலையில் இல்லை. அவன் வரையப் போகும் அந்தப் பதிலில்தான் அவனது வாழ்வே தங்கியுள்ளது. நல்லதோர் பதிலை அவன் நல்குவாளா? சிந்தனை நெஞ்சில் சூழல் கடந்த காலத்தை அவனது மனம் அசை போடுகிறது..... அவனது சிந்தனையை.....

திசை திரும்புகிறது மனம். கலைமகள், இந்த கலைமகள் எங்கோ பிறந்தவள்..... எவ்வளவோ தூரத்திற்கு அப்பால் வளர்ந்தவள். இன்று எப்படியோ அவன் இதயத்தில் இணைந்து..... இணைந்து என்றால்.....? ஊன் கலந்து!

உயிர்கலந்து! கலைமகள் அவனுக்கு அறிமுகமானது கூட சிறு கதைப் பாணியில் தான்..... புத்தொளி ஆண்டு மலர் வெளியான போது வாசகர்களிடம் இருந்து குவிந்த கடிதங்கள் மத்தியில் ஓர் கடிதம் அவனை மிக வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

“இலக்கிய இலை மறைகாய்களை ஈழத்திற்கு இனம் காட்டி வரும் உயர் திரு. பிரம்மா அவர்களுக்கு” என்று ஆரம்பித்த அம்மடல்..... மடலின் ஒவ்வோர் வரியும் அடிக் கரும்பாக இனித்தது அவனுக்கு!

கலைமகள் பெயரிற் கேற்ப கலை நாட்டம் கொண்டவள். அதனால் அவனது இதயத்தில் மட்டுமல்ல, புத்தொளி இதழிலும் படிப்படியாக இடம்பிக்க ஆரம்பித்தாள். மாதா மாதம் கடைசி வாசகர் பக்கத்திலாவது அவளின் பெயர் பொறிக்கப் பெற்று புத்தொளி மலர்ந்தது. அது விபர்தமாய் முடிந்தது.....

“என்ன பிரம்மா சார்.....? அந்த கலைமகள் யார்? உங்கள் காதலியா?” என வாசகர் பலரிடமிருந்து குவிந்த காரசார கடிதங்களின் பின்புதான்.....

அவளின் நினைவில்..... தரங் காணாது அவளது ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்த கண்முடித்தனம் அதற்குப் பின்பு தான் அவனுக்கே தெரிய வந்தது.

கலைமகள் யாழ் வளாகத் தில் கலைப் பட்டதாரியாகக் கல்வி பயில்பவள். “படிப்பின் இடையிடையே இலக்கியம் பிரசவிக்கிறேன். தயவு செய்து அதனைத் தரங்கண்டு எனது அபிமான புத்தொளியில் பிரசுரித்து வளரும் எனக்கு ஊக்கமளியுங்கள்” எனக் கெஞ்சாக்குறையாகக் கேட்டு வரும் மடல்களில் மதி மயங்கி, தரங் காணாது அவளது ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்ததும் வாசகர்களின் விமர்சனங்களின் பின் அவளின் ஆக்கத்தில் கைவைத்து வெட்டிக் கொத்திய பின் பிரசுரித்து புத்தொளி வெளியான பின் அவளிடம் முறையாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டதும்..... சோக வரலாறு ததும்பும் முதலாம் அத்தியாயம்!

சுவாரஸ்யமாக உருவான அந்த (அறி)முகம் அண்மையில் சலனமாக வடிவெடுத்த தனது நாவலை.....

அந்த மாறுதல்களை அவன் எண்ணிப் பார்க்கிறான்.

மகிழுரின், வடலித்திடல் பகுதியே அவனது பிறப்பிடம். பரம்பரை பரம்பரையாக மகிழூர் வாழ் வேளாளருக்கு குடிமைத் தொழில் செய்து பிழைப்பவர்களே வடலித்திடல் பகுதியார். மகிழூர் கிராம சபைத் தேர்தலில் கூட வடலித்திடல் குறிச்சிக்கு மகிழூர் வேட்பாளர் ஒருவரையே நியமித்து முற்று முழுதாக அப்பகுதி மக்களை அடிமைப்படுத்தி வந்தனர் மகிழூரார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் வடலித்திடலிலிருந்து கொதித்தெழுந்தது ஓர் இள இரத்தம். மகிழூர் முருகையன் சித்திரத் தேர் வெள்ளோட்ட விழாவில் தான் புது யுகமொன்றிற்கே வெள்ளோட்டம் நிகழ்ந்தது.

“நாங்களும் தேர் வடம் பிடிக்கப் போறம்.....” என அவனது தலைமையில் வடலித் திடலே திரண்டது.

“சபை சந்திக்குதவாத இவங்களுக்கு வடம் வேண்டியிருக்கோ.....” சித்திரத்தேர் உருவாகக் காரணமாக இருந்த விசுவலிங்க விதானையார் கொதித்தெழுந்ததும்,

“இன்னுமேற்பட்டு நாங்கள் குடிமைத் தொழில் செய்யிறதில்லே!” என வடலித்திடலார் வைராக்கியம் கொண்டதும்..... அதனால் மகிழூரில் இறந்தவரை தகனஞ் செய்ய அயலுரான வாழைத்திடலை நாடியும் பயனில்லாது போய் முடிவில் வெள்ளாளரே அப்பணியில் இறங்கியதும், “குடிமைத் தொழிலை விட்டுப் போட்டு உவங்கள் என்ன செய்யப் போறாங்கள்.....” என்ற மகிழூராரின் வாயடைக்கும் வகையில் வடலித்திடல் செல்வங்கொழிக்கும் தோட்டந் துலவுகளாக மாறுதல்கள் பெற்றதும்.....!

அவனது மாறுதல் கள் நாவலின் முதலாம் அத்தியாயம் அது!

தான் பிறந்த சமுகத்தைப் பிரதிபலிக்க அவன் வரைந்த அந்தப் படைப்புக்கு அவளிடமிருந்து வந்த, “தங்களது படைப்புகளில் ஆத்ம வளர் ச் சிக் கான அடையாளங்களை இனம் காண்கின்றேன். அவற்றில் மினிரும் ஆழமிக்க கருத்துக்கள் அதைச் சொல்லும் பாணி எல்லாமே தங்களது அறிவாற்றலையும், எழுத்துத் திறனையும் பறை

சாற்றுகின்றன. உண்மையில் நீங்கள் ஆக்க இலக்கிய உலகில் பிரம்மாவேதான்! இன்னுஞ் சொல்வதானால் மாறுதல்களை விரும்பும் இந்தப் பிரம்மாவுக்கு மாலையிடும் அந்த கலைமகள் கொடுத்து வைத்தவளே.....” என்ற மடலின் பின்புதான் இங்கு சலனம் உருவானது.

இயற்கையே பிரளையமானாலும் உறுதியான எம் உறவை உடைக்க முடியாது கலைமகள்..... என ஆணித்தரமாக எழுதி விட்டு..... அவளிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளும் திராணி அற்றவனாகப் பழைய பயம் பற்றிக் கொள்ளவே, “அதாவது..... இலக்கிய உறவே.....!” என பின்னர் இங்கிருந்து மடல் சென்றதும்..... பதிலுக்கு வந்த அவளது மடலிலிருந்து அங்கும் சலனம் உண்டு என அறிந்து கொண்ட அவன் அந்த..... சலனத்தை வெறும் கோடுகளாக நீள விடாது காதலாக உருமாற்ற உறுதிபூண்டு முடிவாக.....

நேரில் பேசத் தயங்கும் எத்தனையோ உயர்ந்த விடயங்களை எழுத்தால் சாதித்துவிடலாம்..... என்பதை உணர்ந்து, “அன் புள்ள கலைமகள், ஆசைக்கு வெட்கமில்லை. நேர்மைக்கு தடையுமில்லை..... நேர்மை நெஞ்சத்துடன் கூறுகிறேன். உள்ளக்கிடக்கையினை வெளிவிடாது போவதால் தானே தொல்லைகள் பல விளைகின்றன.....” என்று அழகு தமிழில் ஆரம்பித்து, “ஆங்கிலத்திலை எழுதினால் தான் மச்சான் இந்த நாளியிலை மதிப்பு” என ‘ஆர்ட்டிஸ்ட்’ சிவகுமார் ‘அட்வெஸ்’ பண்ணித் தொலைத்ததால் “மை டியர் கலைமகள்.....” எனத் தொடர்ந்து, ‘டிக்ஷனரி’யும் கையுமாக ஆங்கிலத்தில் (அரைகுறையாக) எழுதி முடித்து அவன் போட்ட மடல். அதற்கு அவளின் பதிலை நோக்கியே..... இப்போ அச்சுக்கூட வாசலில் காத்திருக்கிறான் செக்குரிட்டி கார்ட் போல!

சிந்தனைப் பம்பரம் சூழன்று ஓய, மீண்டும் அவனது கண்கள் புத்தொளியில் நிலைக்கின்றன.

சீதன உவர் நீங்கிச் சாதிக் கழிவு ஓய்ந்து செழுமை நன்னீர் சுரக்கும் வரை இந்தச் சமுதாயம் ஒரு

சாக்கடையே.....! இந்தச் சாக்கடையில் சங்கமிக்கின்ற சந்தனவுற்றுக்களால் தான் சமுகத்தில் புத்தொளி பிறக்கும்..... மாறுதல்கள் நிகழும்.

ஆலாபனத்துடன் அவளது அடுத்த அத்தியாயம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

இந்த பிரம்மாவிற்கு இந்த கலைமகள் வெறுமனே பெயரளவில் மட்டுமல்ல கொண்ட கருத்தாலை கொள்கையாலை..... இலட்சியத்தாலை..... ஒத்தவள் தான்.....! அவளின்றை சிந்தனை..... முற்போக்கான கருத்து..... புதுமையை விரும்புகிற மனோபாவம்..... எல்லாமே என்னைப் போலத்தான். “உண்மையிலே அவள் எனக்கென மலர்ந்த மலர்தான்” என்பான் அவன்.

“கருத்தாலே மாறுதல்களை விரும்புகிற எத்தனையோ பிரம்மாக்கள் தங்களின் சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் இடையில் தான் மாறுதல்களைக் காட்டுவார்கள்” என்பான் பதிலுக்கு அவனது ஆத்ம நண்பனான ரஞ்சித்.

“ஆர் எப்படியிருந்தாலும் அவள் அப்படியானவள் இல்லை.....” என்பது அவனது பதில்.

ஆனால், அவளது பதில் எப்படி அமையுமோ?

“உங்களுக்காக இந்தச் சந்தேகம்? அது வரலாமா? எனக்கு நீங்கள் என்பது எப்போதோ உறுதியானதொன்று. எங்கள் காதல் மலரவேண்டிய புத்தொளியினை நல்குவதற்கு சமுகப் போலிப் போர்வை எனும் மேகங்கள் சூழ்ந்து நின்றாலும் புரட்சிக் காற்றினால் மாறுதல் களை ஏற்படுத்துவோம்.....”

அவளுடைய குறுநாவலில் மேலும் அவன் மனம் ஸயிக்கவில்லை! அச்சுக்கூடத்தில் இன்று அவன் மட்டுமே தனியாளக நிற்கிறான். அச்சு வேலைகள் யாவும் பூர்த்தியாகி, இன்று மலர் வெளியாகவுள்ளதால் அச்சுக்கோப்பாளர்கள் இருவருக்குமே இன்று விடுமுறை. ‘ஆர்ட்டிஸ்ட்’ சிவகுமார் போன்றோர் புத்தொளி பணிமனையில் பகுதி நேர ஊழியர்கள் ஆதலால் மலர் பூர்த்தியானதும் அவர்களும் தத்தமது

கடமைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிடுவார்கள். புத்தொளியில் அவனது பார்வை படர்கிறது. “மாறுதல்கள்” - கலைமகள் வரையும் குறுநாவல் இறுதி அத்தியாயம்.

‘கிணிங், கிணிஙு’ வாசலில் தபால்காரன். ஆமாம் அவளிடமிருந்து அவன் எதிர்பார்த்த கடிதம். பரீட்சை முடிவை உடைக்கும் பரீட்சார்த்தி நிலை அவனது நிலை! கடிதத்தைப் பிரிக்கிறான்..... பாரதமாக வரும் கடிதம் இன்று ஒரு பக்கமாக..... வந்துள்ளதே! ஒ..... தன் விருப்பத்தை இரத்தினச் சுருக்கமாக வரைந்திருக்கிறாள் போலும். அச்சமென்றும்..... நான்மென்றும்..... சும்மாவா சொன்னார்கள்?

“பண்புள்ள ஆசிரியர் பிரம்மா அவர்களுக்கு!” திக்கென்றது அவனுக்கு. ‘அன்பின் பிரம்மா!’ ‘ப்ரிய பிரம்மா!’ என ஆசையுடன், ஒசையுடன் விளிப்பவளா இன்று இப்படி.....? என்ன விளையாடுகிறளா?

“.....கதை, காவியங்கள் என்பன வேறை! வாழ்க்கை என்பது வேறை. கற்பனையில் வளர்வன கதைகள். அதில் கையாளப்படுகின்ற கருத்துக்கள் படைப்பாளியின் அறிவாற்றலை, எழுத்துத்திறனை பறைசாற்றி நிற்பவை..... வெறும் பொழுதுபோக்கிற்காக..... இலக்கியவாதியின் ஆத்ம திருப்திக்காகவே கதைகள் படைக்கப்படுகின்றன. ஆனால், வாழ்க்கை என்பது உயர்வானது! வாழ்க்கைக்கென்று சில வரம்புகள் உண்டு! நியதிகள் உண்டு! கட்டுக்கள் சிதைக்கப்படுவதும்..... வரம்புகள் மீறப் படுவதும் எல்லைகள் உடைக் கப் படுவதும் வியூகங் கள் சிதறப் படுவதும்..... புத்தொளி பிறப்பதும்..... மாறுதல்கள் நிகழ்வதும்..... தேவையானால் கதைகளில் சுவைக்காகக் கையாளப்படலாம். ஆனால் நடைமுறைக்கு அது ஒத்துவராது. அந்தஸ்துக்கு மீறிய காதல்கள் வெறும் கற்பனைகள்! கானல்கள்..... ஏன் சருகுகள் என்று கூடச் சொல்லலாம். அவற்றையே நடைமுறையாக்கினால் வாழ்வு வளமாய் அமையாது வெறும் விளம்பரமாகத் தான் அமையும்.”

அவனால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. கருத்தாலே மாறுதல்களை விரும்புகிற எத்தனையோ பிரம்மாக்கள் தங்களின் சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் இடையில் தான் மாறுதல்களைக் காட்டுவார்கள்!

“ஓ! கலைமகள் நீயுமா?” அவனையே அறியாது அவன் புலம்பினான்.

கடிதம் நமுவ கையில் புத்தொனி புரள்கிறது!
பக்கங்கள் விரிகின்றன.....!

‘நீ உன்னைத் திருத்து! சமுகம் தானே திருந்தும்.’ அறிஞர் வாக்குடன் உருகி எரியும் மெழுகுவர்த்தியுடன் கூடிய புத்தொளிச் சின்னம் அவனது கண்களில் அர்த்தத்துடன் திரையிடுகிறது!

விரகேசரி வாரவெளியினு

11.10.1981

சித்ரம் வியுதங்கள்

பற்றை பற்றிப் போன காவோலைகளைப்

பிய்த்தெறிந்து கொண்டு பனங்காய்கள் நிலத்தில் ‘தொப்’பென விழுவதும், ஆங்காங்கே சுடலைக் குருவிகள் அந்த மயான அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு குரலெழுப்புவதும் பிள்ளையார் கோவில் ‘மேக்கியூரிப் பல்ப்’பினை வீட்டு யன்னலினாடாக வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு கட்டிலில் படுத்திருக்கும் புவனத்திற்கு மிகத் துல்லியமாகவே கேட்கிறது.

ஆதவன் மறைந்து ஆறு மணித்தியாலங்கள் கடந்திருந்தாலும், அவளை நித்திராதேவி இன்னமும் அரவணைக்கவில்லை. அவளது உள்ளம் ஓர் நிலையில் நில்லாது, எதையெதையோ என்னி ஏங்கியவண்ணமிருந்தது.

நீண்டு கொண்டிருக்கும் இந்த இரவு விடிந்து விட்டால்.....

நாளை வெள்ளிக்கிழமை, அவள் வாழ்வில் புத்தொளி வீசப் போகிறது. தனக்குப் பிறக்கும் விடிவினை என்னி அவளது உள்ளம் உள்ளூர் மகிழ்ந்தாலும், நாளை வீட்டில் நடக்கப் போகும் சம்பவங்களைத் தீர்க்கதறிசனமாக என்னிய போது ஏக்கப் பெருமுச்சென்றே எஞ்சியது. அவள் எழுதி வைத்த காகிதத் தை வாசித் துவிட்டு தகப்பன் கொதித்தெழுவார். “அறுவாளுக்கு அப்பவே சொன்னான். நெசவுக்கு வெளிக்கிட வேண்டாமென்டு. இப்ப வந்த வாழ்மானத்தைப் பாத்தியே?” என்று தாயைப் பார்த்துக் கறுவிக் கொள்வார். “சீச்சீ இது என்னடா பவுசு கெட்ட கதையாப் போச்சு, இவள் என்ன வேலை செய்தவள். இனி என்னென்டு ஊருக்குள்ளை உலாவுறது? வழி தெருவிலை கண்டு எல்லாரும் நையாண்டி பண்ணப் போயினம்” என்று தாயார் அலுத்துக் கொள்வாள்.

இப்படி இவர்கள் வைக்கும் ஒப்பாரிகளும், ஒலங்களும்

அவனுக்கு..... அவளது ‘அந்த’ பிரச்சனைகட்கு தீர்வைத் தருமா? “கட்டி வைச்சால் சரி. மாப்பிளை எப்படிப்பட்டவன் எண்டாலும் பறவாயில்லை. கொழுத்த சீதனமாக குடுப்பம்” என்று பெருமையடிப்பவர்களா..... அவளது பிரச்சினைக்கு வழி பிறப்பிப்பார்கள்?

கனவு போல் நடந்தேறிய அவளது திருமண ஏற்பாடுகள்..... கலியாண எழுத்து முடிந்து வீட்டிற்கு வந்த ‘மாப்பிளை’யை வெறுத்தொதுக்கிய அவளது மானப் பிரச்சனைகள்..... எல்லாமே ஒரு வருஷத்திற்குள் நிகழ்ந்தவைதான்.

புவனம், புனிதம், புத்தம் என அடுக்கடுக்காக மூன்று பெண் கள் பெற்ற முருகேசர் ஒரு கரைச்சி வேளாண்மைக்காரன். தனது பொடிச்சியள் நல்ல இடத்திலை வாழ்க்கைப்படவேணும் என்பதற்காக உத்தியோக மாப்பிளை தேடி பாவம் மனுசன் ஏறி இறங்காத படிகள் இல்லை. அதனாலேயே அவர் அரைக் கிழவனாகிவிட்டார். நடைகூடத் தளர்ச்சி கண்டுவிட்டது.

நல்ல ‘பிளானான’ ஒரு அமெரிக்கன் ‘பாஷன்’ வீட்டைக் கட்டி முடித்திருந்தும் இருபது, இருபத்தைஞ்சென்று ‘டிப்போசிற்’ பண்ணியிருந்தும் நல்ல ஒரு ‘கவுண்மேன்ற்’ உத்தியோகத்து மாப்பிள்ளைக்காக பல பேரிடம் பல்லிளிச்சும் பலனில்லாது போகவே, இறுதியாக மனைவி பாக்கியத்தின் தலையணை மந்திரப்படி ‘கடை முதலாளியை எண்டாலும் பறவாயில்லை கட்டிவைப்பம்’ என்ற தீர்க்கமான முடிவெடுத்திருந்த நேரத்தில் தான் ‘ஒவிசியர்’ வளவாரின், அந்தச் சம்பந்தம் வந்தது.

“பொடியன் ‘கொம்பனிக் கிளாறிக்கல்’. ‘எக்கவுண்டன்’ சோதனையும் ஆவணிக்கு எடுக்கிறான். குடி, கூத்தி, சோலி சுரட்டு ஒண்டுமில்லை. நாங்கள் கீற்ன கோட்டை எங்கடை பிள்ளை ஒரு நாளும் தாண்டாது” என்ற அடைமொழிகளுடன் கூட வந்த மாப்பிள்ளை மகேசனின் தாய், தேப்பன் பேச்சில் மயங் கி முருகேசர் புவனத்தைக் கேக் காமலே ‘ஓம்’பட்டுவிட்டார்.

சீதனப் பேச்சு எழுந்த போது முருகேசர் கூறினார். “எங்களுக்கும் பாருங்கோ, இது தலைப்பிள்ளையின்றை காரியம். ஏதோ எங்களாலை இயண்டதுகளை நாங்கள் எங்கடை பிள்ளைக்குக் குடுக்கிறம். ஏழரைப் பரப்புக் காணியிலை இந்த வீடு வளவு. இருபத்தையாயிரம் காசோடை இனிப் பதினையாயிரத்துக்கு நகை நட்டு. அதோடை குளங்கரையில் தோட்டத்தறை ஜம்பது பட்டி..... எங்களுக்கும் என்னும் இரண்டு பெடிச்சியளைல்லோ.....”

“இந்த நாளையில் புழுத்த பொயிலைத் தோட்டத்தறையை வைச்சு நாங்களென்ன மாரடிக்கிறதே? கதையை விட்டுட்டு கரைச்சி வயலிலை ஒரு அஞ்சேக்கரையாவது எழுதுங்கோ. அதுக்கு உங்களுக்குப் புறியம் இல்லாட்டி இந்தப் பேச்சை இத்தோடை விட்டுவேம்” என மருட்டி..... மிரட்டி ‘ஓவசியர்’ வளவார் சீதனப்பேச்சில் வலு முழுமூரமாய் நின்று சட்டுப்புட்டு என்று கலியானப் பேச்சை முடித்து, கலியான எழுத்திற்கு நாளையும் குறித்துவிட்டனர்.

‘விசயம்’ புவனத்திற்கு எட்டியபோது அவள் அதற்குச் சம்மதிக்கவேயில்லை.

“இருக்கிற சொத்துபத்துகளைல்லாத்தையும் எனக்கு தந்திட்டு தங்கச்சிமாருக்கு என்னேயப் போறியள்?” புவனம் கேட்டாள்.

“அதுகளுக்குத் தானே பிள்ளையாரேயென்டு கொய்யா இருக்கிறார். அதுகளைப் பற்றி நீ யோசியாமல் உன்றை முடிவைச் சொல்லு பிள்ளை!” தாயார் தான் மன்றாட்டமாய் கேட்டாள்.

“என்னை மதியாமல் சீதனத்தை நம்பிவாற உங்கடை மாப்பிள்ளையும், சம்மந்தமும் எனக்குத் தேவையில்லை” - அவள் கூற்றில் உறுதி தொனித்தது.

உள்ள சொத்துகள் யாவற் றையுந் தானே அபகரிக்கின்றேனே என்ற அந்த உனர்ச்சிமேலிட்டதும் தனக்குப் பின்னால் இரண்டு குமர் இருப்பதையும், வயது போன வேளையில் வயலை நம்பி ஆண் துணையே அற்ற

தனது தந்தையையும் எண்ணிய போது தான் புவனத்திற்கு அந்த முடிவை எடுக்க வேண்டிய வலுக்கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

புவனத்தின் கொள்கைகள் (சீதனத்தை எதிர்பாராது நல்வாழ்வை எதிர்நோக்கி வரவிருக்கும் இலட்சியக் கணவன்) யாவும் முருகேசரின் முரட்டுப் பிடிவாதத்தின் முன் தோல்வி கண்டன.

‘ரெஜிர் ஷ்டேஷன்’ அன்று தனது வருங்காலக் கணவரைக் கண்ட புவனம் கச்சேரியால் வீட்டிற்கு வந்ததும் சாப்பிட்டதும், சாப்பிடாததுமாய் முகக்கிடை கிடந்து விட்டாள்.

“என்னாலை அந்தாளைக் கட்டேலாது.” தாயார் பாக்கியத்திற்கு தான் புவனம் விசயத்தை முதலில் சொன்னாள்.

“என்னடி நீ நோடாலம் கொத்துறாய்?” பாக்கியத்திற்கு அது பேரிடியாய் இருந்தது.

“அந்தக் கிழவனுக்கு நானே பொம்பிளை?”

“பு..... புவனம்.”

“அந்தாளைப் பாத்தால் ஜம்பது வயதாள் போலை கிடக்கு. என்னாலை முடியாது.....” அருகிலிருந்து இதைக் கேட்ட முருகேசருக்குப் பெருந்தலையிடியாகிவிட்டது.

“மாப்பிள்ளைக்கு வயது ஒல்லுப்போலை ஏற்றந்தான். முப்பத்திநாலு முடிஞ்சு முப்பத்தைஞ்சு நடக்குதெண்டு சொல்லிச்சின. இனி ஆளும் தேப்பனைப் போல கொஞ்சம் நெடுவல். தலையிலும் மயிர் கொஞ்சம் உதிர்ந்து போச்ச தான். ஆள் கறுப்பொண்டாலும்..... உவர் சிற்றம்பலத்தார் எடுத்த மாப்பிள்ளையை விட நானெடுத்த மாப்பிள்ளை குறைஞ்சு போச்சே?” முருகேசர் மனம் விட்டே மகளைக் கேட்டு விட்டார்.

“வயதிலை என் னடி பிள்ளை? எனக் கும் கொய்யாக்கும் அப்பிடித்தானே? பத்து வயது வித்தியாசம். இது என்ன..... பன்றண்டு வயக தானே?”

“உந்தக் கிழட்டுப் பிள்ளைக்கே இந்தக் கொழுத்த

சீதனம்?" பற்றிவரும் எரிச்சலைப் புவனம் வார்த்தைகளாக வடித்தாள்

கொள்கைகள், இலட்சியங்கள் நிறைவேறாத பட்சத்தில் தனது இளமைக்கும், அழகுக்கும் ஒத்தகணவனாவது தனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம்..... வன்மமாக வடிவெடுத்த அந்த வேளையில்..... "ஐயா! ஐயா! அத்தான் சைக்கிளிலை வாறார்....." முருகேசரின் கடைசி மகள் புஷ்பம் தான் இளைக்க இளைக்க ஓடிவந்தாள்.

"அத்தான் கண்டறியாத அத்தான்..... சீதனப் பிசாகு!" புவனத்தின் புலம்பலிது.

"நீங்கள் முதல் போங்கோவன். அவரோடை கதைச்சுக் கொண்டிருங்கோவன்." மனைவி மந்திரப்படி முருகேசர் 'ஹோலிற்கு' குதித்து ஓடுகிறார்.

"ஓ! வாருங்கோ தம்பி!" முருகேசர் மாப்பிள்ளையை வரவேற்பது பாக்கியத்திற்கும் தெளிவாகவே கேட்கிறது.

"எழும்பு பிள்ளை. போய் கால் முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு, காலம்பற கச்சேரிக்குடுத்த சிங்கப்பூர் 'நெலைக்சை' உடுத்துக் கொண்டு வா பிள்ளை. நான் போய் தேத்தண்ணி போடுறன். கொண்டு போய்க் குடுத்திட்டுக் கதைச்சுக் கொண்டிரன்."

"என்னாலை ஏலாது."

"என்றை ராசாத்தியெல்லே....."

"என்னாலை முடியாதெண்டுறன். வேணுமெண்டால் நீ கொண்டு போய்க் குடுத்திட்டு அந்தாளோடை கதைச்சுக் கொண்டிரு....." அப்பாடா! இப்படியும் மகளிடம் தாய் கேட்க வேண்டிய நிலை! பாக்கியத்திற்கு என்னசெய்வதென்றே புரியவில்லை.

"என்ன புவனத்தை..... காணேல்லை?" வந்த அரைமணி நேரமாக ஹோல் கதவையே பார்த்துப் பார்த்து களைத்துப் போன நிலையில் மாப்பிள்ளை முருகேசரை மனம் விட்டுக் கேட்பது பாக்கியத்திற்கு மிகத் தெளிவாகவே

கேட்கிறது.

“ஓ!..... அவனுக்கு..... பாருங்கோ சரியான தலையிடி, படுத்திருந்தவள்..... இருங்கோ நான் போய் வரச்சொல்லுறன்.” அறைக்குள் ஓடி வந்தவர் அவசரத்துடன் மகளை அழைக்கிறார்.

“என் னாலை அந்த சீதனப் பிசாசோடை கதைக்கேலாது.” புவனத்தின் கூற்றில் உறுதி தொனித்தது.

“இப்ப என்னப்பா செய்யிறது?” மகளின் பிடிவாதத்தால் மரத்துப் போய்நின்ற பாக்கியத்தின் ஏக்கம் இது!

“எல்லாத்துக்குமா பிறகு வாறன். இப்ப நீ ஊத்தி வைச்ச தேத்தண்ணியையும், நாலைஞ்சு பணியாரத்தையும் எடுத்துக் கொண்டுவா!” முருகேசர் சற்று ஆவேசமாகச் சொல்லிவிட்டு நகருகிறார்.

“தம்பி! வேறையொண்டுமில் லை. காலம் பறகருக்கலோடு முழுகினாப் போலை தலைக்கை ஓரட்டா அம்மிப் போட்டு. தலை நிமித்தேலாமல்..... பாவம்..... புவனம்..... படுத்திருக்கிறாள்.” முருகேசர் நாக்காது சொல்வது புவனத்திற்கும் தெளிவாகவே கேட்கிறது.

மாப்பிள்ளை சென்றதும் முருகேசர் மகளிற்கு இரண்டு மணித்தியாலங்களாக ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்து விட்டார். வீடு வாசலின்றி இருக்கிற குமர்கள்..... வாழ வழியின்றி வாழுகிற குமர்கள்..... உடுக்க உடையின்றி..... ஒரு வேளை சோற்றுக்கே அல்லற்படுவோர் ஆகியோர் அப் பிரசங்கத்தில் கருப்பொருளாக இருந்தார்கள்.

அடுத்த நாள் அதே நேரம் மாப்பிள்ளை வந்திருந்தார். அன்று முருகேசர் பாடு தலையம்மல். அவர் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு அடுப்படி மூலைக்குள் அம்மிக்கருகில் குந்திவிட்டார். பாக்கியந்தான் ‘அரிச்சந்திர’ படலத்தில் இறங்கி நின்றாள்.

“அது பாருங்கோ தம்பி! புவனத்திற்கு தலையிடி இண்டைக்கும் குறையேல்லை. அதுதான் தேப்பன் அரோக்ராப் பரியாரியாரட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு போட்டார். இப்பான்

வெளிக்கிட்டுப் போயினம்.”

அடுத்த இரண்டு நாட்களாக மாப்பிள்ளை வரவில்லை. ஜந்தாம் நாள் மாப்பிள்ளையின் தாயார் மீனாட்சிதான் வந்திருந்தாள்.

“புவனத்துக்கு சுகமில்லையென்டு தம்பி சொல்லிச்சூது. அதுதான் பாத்துக் கொண்டு போவம் என்டு வந்தனான்.”

புவனம் எதுவுமே பேசவில்லை.

“இப்ப எப்படிப் பிள்ளை”.

“இப்ப பரவாயில்லைப் பாருங்கோ.” பாக்கியம் பதிலுரைத்தாள்.

“ஏதுஞ் சாட்பிட்டனியே பிள்ளை?”

“சொன்னால் நம்பமாட்டியள். நாலு நாளா தண்ணி வென்னி கூட இல்லை”.

காரணம் சரியோ என்னவோ பாக்கியத்தின் அந்தக் கூற்று மட்டும் உண்மை.

“பாக்கத் தெரியது. பொடிச்சி வலுவாக் கொட்டுப்பட்டு போச்சு.” மீனாட்சி கவலை கொண்டாள்.

எத்தனை நாளைக்கென்று தான் தலையம்மல் வருவது? அன்று மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு வந்தபோது முருகேசர் ஊரில் இல்லை. அவர் கரைச்சிக்குப் போய்விட்டார். வழைமேபோல் ‘ஹோலில்’ வந்திருந்த மாப்பிள்ளை கதவு நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மாவிலைகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

“உந்தாள் ஏன் மாறி மாறி வருகுது. என்னாலை தான் கட்ட முடியாதென்டு சொல்லிப் போட்டேனே!” உள்ளிருந்து சொல்லிக் கொள்வது (?) மகேசனுக்குக் தெளிவாகக் கேட்கிறது.

“புவனம் கேக்கப் போகுதடி!” அது பாக்கியத்தின் அதட்டல்.

“கேக்கட்டும், நல்லாக் கேக்கட்டும்” மீண்டும் அதே

குரல்..... அது.....? புவனம்!

அப்படியானால்..... புவனத்திற்கு இந்த சம்மந்தத்தில் சம்மதமில்லையா? இது..... வேண்டாவெறுப்பா நடக்கிற கலியானமா?

தலையிடி.....

இப்போ..... மாப்பிள்ளைக்கு வந்துவிட்டது!

அடுத்த நாள் கருக்கலோடையே ‘ஓவசியர்’ வளவார் வந்துவிட்டனர். ஆள்விட்டனுப்பியதில், தமிழ்த் திரைப்படத்தில் கற்பழிப்பு முயற்சியை முறியடிக்க எங்கிருந்தோ வந்து குதிக்கும் கதாநாயகனைப் போல், அதே சமயத்திற்கு முருகேசரும் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

“சாய்! நாங்கள் தெரியாமல் வந்து மாட்டுப் பட்டுப் போனம். உது தான் ஊர்மாறி கலியானம் செய்யக் கூடாதென்டு சொல்லுறது. நல்லவேளை இந்தளவோடு விஷயம் போனது. வேறையென்ன? கலியான எழுத்தைத் தள்ளுறதுக்கு அடுக்கு நிரையளைப் பாருங்கோ.” ‘ஓவசியர்’ கூறிச் சென்றார்.

சுடலைக் குருவியொன்று பெருங்குரல் எழுப்பியது.

எங்கிருந்தோ ஓர் ஆந்தை அலறியது. கலங்கிய கண்களை ‘பெட் ஸீற்’றினால் துடைத்தவாறே புவனம் திரும்பி மறுபக்கம் படுத்தாள். பின்னையார் கோவில் ‘மேக்கியூரிப் பல்பின்’ ஒளி இப்போ பன்மடங்கு அதிகரித்துவிட்டது!

விவாகரத்து நடந்ததன் பின்பு பின்னையார் கோவில் பூங்காவனத் திருவிழாவிலன்று புவனத்தின் வீட்டிற்கு வந்த அவளது பள்ளிச் சிநேகிதி மலர்தான் அந்த ‘ஜடியா’ சொன்னாள். அதன் பிரகாரம் முருகேசரினதும், பாக்கியத்தினதும் ஏகோபித்த எதிர்ப்புக்கட்கு மத்தியில் புவனம் நெசவுக்குப் போய்வர ஆரம்பித்தாள்.

நெசவாலை அவளிற்கு ஓர் புது உலகமாக திகழ்ந்த அந்த வேளையில் தான் நெசவு வாத்தியார் மூர்த்தியின் கொள்கைகள் அவளது சிந்தைக்கு எட்டன.

மூர்த்தி அந்த கிராமத்தில் பிறந்தவன்தான். அவனது தாயார் முருகேசருக்கு தூரத்து உறவு. இளமையில் அவள் தமக்கையுடன் கமத்தில் இருக்கும் போது அங்குள்ள ஒரு சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளியுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பில் பிறந்தவனே மூர்த்தி. அதனால் அவனது தாயார் மட்டுமல்ல அவனும் ஊரவரால் ஒதுக்கப்பட்டான்.

ஊரவர்களின் கவனத்திற்காளாகாது விட்டாலும் மூர்த்தியின் உள் மனம் மிக்க விசாலமானது. அவனது முற்போக்கான சிந்தனைகளும், வாழ்க்கையில் ஏதாவது புரட்சியை செய்ய வேண்டும் என்ற மனத்திடமும், சுமாரான அவனது உடல் வசீகரமும் புவனத்தை ஆட்கொண்டன.

கருத்துக்கள், சந்தர்ப்பங்கள் யாவும் சங்கமித்து அந்த ஊற்றில் மலர்ந்த காதல் மலர் விரிவதற்கு வேண்டிய புத்தொளியினை நல்குவதற்கு..... சமுதாயக் கட்டுகள் என்ற போலி மேகம் சூழ்ந்து நின்றது.

“தேடித்தந்தவர் என் மனதைக் கவரவில்லை. என் மனதைக் கவர்ந்தவரை நான் தேடிக் கொள்கிறேன்..... இது தவறா?” புவனம் தன் தோழி மலரிடம் அடிக்கடி இப்படிக் கேட்க ஆரம்பித்தாள்.

சென்ற புதன்கிழமை புவனத்துடன் நெசவுக்கு வந்த போது கட்டைப்புளியடிப்புலவில் வைத்து மலர் அந்த விஷயத்தைச் சொன்னாள்.

“உனக்குப் பேசின மாப்பிள்ளைக்கும், எங்களோடை படிச்ச சாந்தத்துக்கும் கலியானம் முடிவாப் போச்சாம். வாற வெள்ளிக்கிழமை காலமைக்கு சோறு குடுப்பிக்கப் போயினமாம்.” மலர் சொன்ன சேதி புவனத்திற்கு அப்போது எந்தவித அதிர்ச்சியையுந் தரவில்லை என்பதை வழிமைபோல அவள் சரளமாகப் பழகியதிலிருந்து அறிய முடிந்தது. அன்று வீட்டிற்கு வந்தபோது.....

~~வார்தா~~
~~உத்திரங்கள்~~

“செல்லையற்றை சாந்தத்துக்கு என்ன வயது? அவள் பொடிச்சி ஓம்படேல்லையே? இந்த ஊரிலையே செய்து காட்டிறன் என்டு அண்டைக்கு சொல்லிப்போட்டுப் போச்சினம். செய்தே காட்டிப் போட்டினம். இஞ்சைதான் எல்லாத்துக்கும் தத்துவமும் தாரைவாப்பும் அடுத்து இரண்டு குமருக்கு நிக்குது எண்ட நினைப்பே இல்லாமல்..... அதுகளுக்கு இனி ஊருக்கை மாப்பிள்ளை எடுக்கலாமோ? எங்கட பொடியன் வர ஒளிச்சு விளையாடித் திரியப் போறியளோ? எண்டெல்லே இனி வாறவை கேக்கப் போயினம். என்ன சீரழிஞ்ச பிள்ளை பெத்தன்? எனக்கெண்டு இந்தச் சீலக்கேடு வந்து துலைஞ்சுது?”

பாக்கியத்தின் பேச்சின் எதிரொலி? நெசவு முடிந்ததன் பிறகு இறுதியாக மூர்த்தியுடன் எடுத்த அந்த முடிவு.

“காலம் பூரா கன்னியாயிருந்தாலும் குறைஞ்ச சாதிக்காறரை கலியானஞ் செய்யிறதை கேவலமா எண்ணுற இந்த ஊருக்கை..... நானும், நீயும் எப்படி புவனம் கலியானஞ் செய்ய முடியும்?”

“மூர்த்தி நீங்களா..... இப்பிடி!”

“எங்கடை கொள்கைகள் கருத்துக்களுக்கு மேலாலை யதார்த்தம் எண்டும் ஒண்டு இருக்குது புவனம். அதுதான் சொல்லுறன். எங்களை வாழவைக்கிற அளவுக்கு இந்த சமூகம் இன்னும் முன்னேறேல்லை.”

“அப்படியெண்டா.....”

“இந்த ஊரை விட்டொதுங்கி நாம் வாழ வேணும்.”

புவனத்தின் நீண்ட நேர மௌனத்தை சம்மதமாக்கி மூர்த்தி தொடர்ந்தான். “அதற்கு நீ தயாரென்றால்..... இந்த ஊரைவிட்டு..... இந்த பதவியை விட்டு..... வன்னியிலை இருக்கிற என்றை சொந்தக்காறருடன் போயிருந்து கமங் செய்யலாம்..... வன்னிமண் ஒண்டுதான் எங்களை வாழ வைக்கத் தக்கது. புவனம் இதுக்கு நீ தயாரா?”

“மூர்த்தி.....” விழிகளில் ஆவல் புரள ஓர் புத்துணர்வுடன் புவனந்தான் அழைத்தாள்.

“அப்பிடியெண்டால் நானை வெள்ளிக்கிழமையே நான் உன்னை ஏற்கத் தயார்.” நெஞ்சும் விம்ம மூர்த்தியின் பரந்த மார்பில் புவனம் சாய்ந்து கொள்கிறான்.

‘டாண்! டாண்!!’ உதய காலப் பூசைக்காக அடிக்கப்படும் பிள்ளையார் கோவில் மணி ஒசை புத்தொலியாக அவள் காதுகளை வந்தடைகிறது.

படுக்கையை விட்டெழுந்தவள் புதுவாழ்வில் காலடி வைக்கத் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டாள். ஆயத்தமாக வைத்திருந்த சூட்கேசை கையிலெடுத்துக் கொண்டவள் மீண்டும் ஓர் முறை மேசை மீது பெற்றோர்க்கென எழுதிவைத்த காகிதத்தை வாசித்துப் பார்த்தாள்.

‘..... இங்ஙனம்; என்றும் உங்கள் அன்பு மகள் புவனம்.’

குடும்ப சொந்த பந்தங்களின் கட்டுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, வீட்டு வாசலை விட்டு, தெருவில் காலடி எடுத்து வைக்கும் அந்த சமயத்தில் எங்கிருந்தோ ஒரு சேவல் கூவுகிறது.

ஆலய வடக்கு வீதியில் உள்ள அந்த புன்னை மரத்தடியில் புன்சிரிப்புடன் காவல் நிற்கும் மூர்த்தியின் விம்பம் கலங்கிய கண்களினாடும், தெளிவாகவே புவனத்தின் விழிகளில் திரையிட்டது.

அந்த ஆலய மின்விளக்கின் ஒளி புத்தொளியாக எங்கும் பிரகாசிக்கின்றது.

வர்கேசரி வாரவெளியிடு

09.03.1980

தக்கந்றவர்கள்

ஸ்வரும் இப்போது சந்திக்கு வந்துவிட்டனர்.

“மச்சான்! ‘ஹோல் டவுண்’.....!”

சைக்கிள் ‘கரியரில்’ இருந்த கோபி சத்தமாகச் சொன்னான்.

பல நெளிவு சுழிவுகளின் பின் பீடாக் கடை வாசலில் சைக்கிள் வந்து நின்றது. சைக்கிளை ஒட்டி வந்த குமரன், முன்னாலிருந்த அன்றனிடம் சைக்கிளைக் கொடுத்துவிட்டு, வீதிக்கு இறங்கி வந்தான். சைக்கிளை அருகே நிற்பாட்டி விட்டு கடை வாசலிற்கு வந்த அன்றன், தன் அருகே நின்ற கோபிக்குக் கூறுகிறான்.

“மச்சான், இன்டைக்கும் ‘தியேட்டரிலை’ சனம் பரவாயில்லை!”

பீடாக் கடைக்கு எதிராக உள்ள அந்தத் ‘தியேட்டர்’ வாசலில் மின் விளக்குகள் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தன. மேல் மாடி ஜன்னலில் பூட்டப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கி தற்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமான பாடல் ஒன்றினை ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

‘கலரிக்’ கூண்டுக்குள் சனம் நிரம்பி வழிவது தேமா மரங்களினாடும் தெளிவாகவே தெரிகிறது. ‘செக்கண்ட் கிளாஸ் கியூ’வும் ஓரளவிற்கு வளர்ந்திருந்தது. ‘போட்டோக் காட்சி’னை கைகளால் அளைந்து கொண்டு சிறார்கள் கூட்டம் ஒன்று ‘தியேட்டா’ வாசலில் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றது. யாவற்றையும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டு வாசலில் தியாகராஜபாகவதர் காலத்துக் கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தார் ‘தியேட்டரின்’ முதுபெரும் உரிமையாளர்.

ஒர் கணம் ‘தியேட்டரைக்’ கண்ணோட்டம் விட்ட

கோபி, தேமா மர மறைவிற்குள் ஒளிந்து கொண்டான். “மச்சான், மாமா நிக்கிறார்.” கதிரையில் இருந்தவரைப் பார்த்து விட்டு அதை ஆமோதிப்பவனைப் போல அன்றனும் மறைவிற்குள் வருகின்றான்.

“மச்சான், இன்டைக்கு ‘ரியூசனிலை’ என்னென்ன பாடம்?”

காற் சட்டைக்குள் வைத்திருந்த கறுவாப்பட்டையில் ஓர் பட்டையைச் சுவைத்தவாறே எட்ட நின்ற குமரனும் கிட்ட வந்து சேருகிறான்.

“பொட்ணியும், சோலஜியும்.”

‘பொக்கற்’ ருக்குள் இருந்த சீப்பை எடுத்துக் கொப்பிக்குள் வைத்திருந்த சிறிய கண்ணாடியைப் பார்த்து சிகையைச் சரி செய்தவாறே கோபி கறுகிறான்.

“பொட்ணியிலை என்ன ‘செக்ஷன்’ மச்சான்.....?”

“தாவரக் குடும்பங்கள் செய்யிறார்.....”

“ஓ! அதுக்கு நீ போனாலும் ஒண்டுதான், போகாவிட்டாலும் ஒண்டுதான்.”

வெண்கலக் குரலில் அன்றன் கறுகிறான்.

“என்ன இழவெண்டு உந்த அலுப்புகளைச் சப்பித்தள்ளுறது.....?”

கை விரல்களால் தன்தலை மயிரைச் சரி செய்த குமரன் உசாவினான்.

“ஏன் வேந்தன் சப்பித்தள்ளுகிறான் தானே?”

இப்போ ‘தியேட்டரில்’ பாடல் ‘றெக்கோட்’ மாறுகிறது!

“இன்டைக்கு இதாலை வேந்தன் வரட்டும். ஆனை நல்லா நக்கலடிச்சு அனுப்புவம்.” கோபி அங்கலாய்த்தான்.

“அடிக்கிற நக்கலிலை ஆள் ‘கிளாஸ்க்கு’ போகாமல் விட்டுட்டு வீட்டுக்குப் போகவேணும்.” வெண்கலக் குரல் ஒலித்து ஓய்ந்தது.

“கொஞ்சமெண்ட முன்னம் ஆளுக்கு முகம் கறுத்துப் போகும். அடிக்கிற நக்கலிலை ஆள் இன்டைக்கு வீட்டிலை போய் முகக் கிடை கிடக்க வேணும்.” வெடிச் சிரிப்பு உதிர குமரன் கூறுகிறான்.

“வேந்தன் வரட்டும் இன்டைக்கு.” கோபி கறுவிக் கொள்கிறான்.

குமரனின் மனம் எதையோ அசை போடுகிறது. அவர்களது வகுப்பில் பயிலும் இருபத்திரண்டு மாணவர்களுள் படிப்பில் முன் நிற்பவனே அந்த வேந்தன், சாந்தன், அழகன் ஆகியோருடன் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக நிற்கும் வேந்தனை விழுத்த குமரன் மூன்று தவணைகள் முயன்றும் முடியாது போகவே இந்த குறுக்கு வழியில் இறங்கினான்.

குமரன் எப்போதும் வகுப்பில் நான்காவதாக வருவதே வழமை. ‘ஓ லெவலில்’ சாந்தன், அழகன் ஆகியோரைப் போல் ‘போ டி, போ சி’ என்றொது தன்னைப் போல் ஏழு ‘சீ லெவலில் றிசல்ற்’ எடுத்த வேந்தன் எப்படி அவர்களுடன் போட்டியிடுகிறான் என்பது குமரனிற்குப் புதிராகவே இருந்தது! அவனது சகாக்களான கோபியும், அன்றனும் சதா இதையே பேச்சேடுத்து, “எப்படியும் அவனை நீ விழுத்த வேண்டும்” எனப் புத்தி கூறி, அதற்கு வழிகோலாக வேந்தனின் ‘வீக்னஸ்’ ஒன்றையும் கூறிவிட்டார்கள்.

பிறரது நக்கலிற்கு தாக்குப் பிடிக்கும் சக்தி வேந்தனுக்கு இல்லாததும்..... தன்னைப் பிறர் பழித்து விட்டால் அதைப் பற்றியே அன்று முழுதும் சிந்திக்கும் அவனது மனப்பான்மையினையும் கோபியும், அன்றனும் இனங்கண்டே குமரனிற்கு இதை ஒதி விட்டனர். அன்று முதல் அதையே ஆயுதமாக குமரனும் பாவிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். வேந்தனது படிப்பு பற்றி..... அவனது ‘பேசனாலிற்றி’ பற்றி..... விளையாட்டுத் துறையில் அவனது ஈடுபாடு பற்றியே அவர்களது பேச்சு அமையும்!

‘தியேட்டரில்’ ஒலிபரப்பாகும் புதிய பாடல் ஒன்று கேட்டு குமரன் நினைவு திரும்புகிறான்

“மச்சான் காய் வருகுது.” அன்றன் தான் தூரத்தே வரும் வேந்தனை இனங்கண்டு அவசரங் காட்டுகிறான்.

“ம! கோபி ‘ஓண் யுவர் மாக்! செற் ரெடி’!” குமரன் அப்போதே தயாராகி விட்டான்.

ஆற்றியை அண்மித்த உயரம். ஒடுங்கிய முகத்தில் புற்களைப் போல மிதந்திருக்கும் தாடி. வேட்டித் தலைப்பை ‘சைக்கிள்’ சீட்டின் கீழ் ஒதுக்கி விட்டு, வேர்க்க விறுவிறுக்க வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த வேந்தன் பீடாக் கடை வாசலுக்கு வந்ததும் ‘பிறேக்’ போட்டு காலை நிலத்தில் ஊன்றியவாறு இவர்களைப் பார்க்கிறான்.

“ஏன் ‘கிளாசுக்கு’ நேரமாச்செல்லோ?”

“கிளாசுக்குப் போனாலென்ன, போகாட்டிலென்ன ‘பொட்ணி’ சப்பித்தள்ளுற பாடந்தானே?” வேகமாக வந்த கார் ஓன்று வேந்தனை முந்திச் சென்றது.

“எண்டாலும் போனால் கொஞ்சம் உதவியாயிருக்கும் தானே?”

“உங்கை ‘கிளாசுக்கு’ ஒழுங்காப் போனாக்கள் எல்லாரும் ‘வாசிற்றிக்கு என்று’ பண்ணிறவையோ?”

“‘என்று’ பண்ணிறமோ இல்லையோ கடமையை நாங்கள் ஒழுங்காச் செய்ய வேணும். உங்களோடை கதைச்சு கொண்டிருந்தால் அலுப்புத்தான் வரும..... நான் மாறுறன்.”

“வேந்தன், அதுக்கு முந்தி ஒரு விசயம்.” வெண்கலக் குரல் வழி மறித்தது.

“என்ன விசயம்? கெதியாச் சொல்லித் தொலை!”

“நீ இன்டைக்கு ‘இன்றவலுக்கு’ வீட்டை போனாப்போலை. ‘கொலிஜிலை’ உன்னைப் பற்றி எல்லோரும் ஒரு மாதிரிக் கதைச்சாங்கள்.”

“ஓரே மாதிரித்தானே..... விட்டுத் தொலை!”

“நீ பெரிய ‘லெவல்’ காறனாம். ‘பிறி.பெக்ற்’ எண்டாப் போலை ‘லெவல்’ பண்ணிறதோ? கெட்டிக்காறங்களான

சாந்தன், அழகன் கூட சும்மா இருக்கக்கை உனக்கென்ன கண்டறியாத ‘லெவல்’ எண்டு எல்லோரும் கதைச்சாங்கள்.”

“பிறி.:.பெக்ற் டியூட்டி’யிலே இருக்கைக்குள்ளே ‘லெவலா’த்தான் இருக்க வேணும். அது தான் நியதி.”

“தெரியாமல் தான் மச்சான் கேக்கிறம். உனக்கு என்ன தகுதியாலே ‘பிறி.:.பெக்ற் போஸ்ற்’ தந்தவை?”

“அது தந்த ‘பிறின்சிப்பலை’ போய்க் கேள்!”

“போடா கோபி! உனக்குத் தெரியாது! இப்ப..... இப்ப..... உயரமான ஆக்களைத்தானாம் ‘பிறி.:.பெக்ட்’ ஆக்கிறது.” வெடிச் சிரிப்புடன் குரல் ஒன்று ஓலித்தது.

வேந்தனின் முகம் கறுத்துவிட்டது. நிலமையை நன்குணர்ந்த குமரன் மேலும் உசாராகிறான்! ஓலித்த பாடல் ஓய்ந்து சோகப் பாடல் ஒன்று ஓலிபரப்பாகிறது!

“என்ன கிரந்தம் கதைக்கிறியள்? எனக்குப் பத்திக் கொண்டு வாற ஆத்திரத்துக்கு.....”

“உள்ளதை தானே மச்சான் சொன்னாங்கள்? அதுக்கு உப்பிடி முகங் கறுத்தால்.....” வெடிச் சிரிப்புடன் குரல் ஓலித்து ஓய்ந்தது!

“‘கிளாசுக்கு’ நேரமாச்சு. பிறகு முன்னுக்கு இடம்பிடிக்கேலாது. நான் வாறன்.”

“முன்னுக்கு இருந்தாப் போல ‘பொடன்’க்கு ‘ஏ’ எடுத்துப் போடலாமோ?”

“‘ஏ’ வருகுதோ..... ‘எஸ்’ வருகுதோ இயண்ட வரை படிக்கத்தானே வேணும்?”

“தெரியாமல் தான் கேக்கிறம் மச்சான்..... உப்படிப் படிச்சாப் போல நீ ‘என்ற’ பண்ணிப் போடுவியோ?”

“அதுதான் அப்பவே சொன்னனே..... உதொண்டும் எங்கடை கையிலை இல்லை!”

“மச்சான் ‘சலஞ்’.....! நீ ‘ஏ லெவலிலை’ நாலு பாடமும் ‘பாஸ்’ பண்ணிப் போட்டால் நான் என்றை கையை

வெட்டி எறியிறஞ்!” கண்ணரன்று ஒலித்தது வெண்கலக் குரல். தொடர்ந்து வெடிச் சிரிப்பு உதிர்ந்தது.

வானத்தில் ஓர் மின்னல் கீற்று! தொடர்ந்து ஓர் பேரிடி! ஓர் கணம் உலகமே அதிர்ந்ததைப் போல் ஓர் பிரமை! ஊன்றிய காலை ‘பெடலில்’ வைத்து ‘சைக்கிளை’ உழக்க முயன்றான் வேந்தன்.

“இப்ப உன்னை ‘சைட்டாலை பார்த்தால் ‘எம்.ஐ.ஆர்’ மாதிரிக் கிடக்கு மச்சான்.” வேந்தனின் ‘சைக்கிள் கரியர்’ இப்போ கோபியின் பிடியில்!

“அவ்வளவு வடிவு எண்டு நினைச்சுப் போடாதை மச்சான்..... அந்த மாதிரி வயது காட்டுது.”

வேந்தனின் கண்கள் சிவப்பேறிவிட்டன. மன்றாடும் தோரணையில் கோபியை நோக்குகிறான். “‘பிள்ளை’ கையை எடு மச்சான்.”

பிடியை கோபி விடுவதாக இல்லை! ‘சைக்கிளை’ விட்டு இறங்கிய வேந்தன் கூறுகிறான். “நீங்கள் ‘சைக்கிளை’ வைச்சிருங்கோ..... எனக்கு நடக்கத் தெரியும். ஏன் ‘ரியூசன் சென்றருக்கு’ ஓடிப் போகவுந் தெரியும்.”

“ஒடுறதுக்கு இதென்ன ‘கிறவுண்சே’?” கோபி வினவ, குமரன் தொடர்கிறான். “சிலருக்கு தாங்கள் பெரிய ஒலிம்பிக் வீரரெண்ட நினைப்பு.”

“சும்மா சொல்லாதை மச்சான். ‘அண்ட நயின்றீன் குறுப்பிலை போன முறை ‘ஹன்ரட் மீற்றரிலை சலஞ் கப்’ வேந்தனுக்குத் தானே?’” வெண்கலக் குரல் வக்காலத்து வாங்கியது!

“அது ‘ஸ்போட்சில்’ அண்டு அவன் தேவநாதன் ‘கிறவுண்சுக்கு’ வர நேரம் செண்டபடியாலை எல்லோ?” வெடிச் சிரிப்புடன் குரல் ஒன்று ஒலித்தது.

வேகமாக வந்த ஓர் ‘பஸ்’ சடுதியாய் நின்று பின் ஓர் குலுக்கலுடன் முன்னே சென்றது!

அப்போ ஓடி ஓடி வந்தான் சிறீக்குமார். “ஏன்ரா

இதிலை நிக்கிறியள்! ‘ரியுசனுக்கு’ நேரமாச்சு எண்டு ‘பஸ்’சாலை இறங்கி நான் ஓடி வாறன்..... நீங்கள் இதிலை நின்டு.....”

சகலரும் மௌனியாக நிற்கும் அந்தக் காட்சியையும் வேந்தனின் முகச் சாயலையும்..... கோபியின் பிடியையும்..... இனம் புரிந்த சிறீக்குமார், “உங்தக் கீலாலையா செற்றைக்காய் வெட்டிப் போட்டுப் போறத்துக்கு உதுகளோடை உனக்கென்ன கதை வேந்தன்..... நீ வா நாங்கள் போவம்.....” என்றவாறே அவசரப்படுத்துகிறான்.

நேராக வந்த காரோன்று பீடாக் கடை பக்கமாக திசை திரும்புகிறது.

“‘ஓ லெவல்’ முண்டாம் முறை ‘பாஸ்’ பண்ணின ஆக்கள் கூட இப்ப கதைக்க வெளிக்கிட்டிட்டினம்.....” வெடிச் சிரிப்பு ஒன்று உதிர்கிறது.

“ஓமப்பா! ஆரோ இல்லையெண்ட நாங்களே? பத்து விரலும் ஓரே மாதிரி இருக்க முடியுமோ?” அடிக்குரலில் சிறீக்குமார் கூறுகிறான்.

“அது சரி சிறீக்குமார்..... உங்கடை ஊரிலை இதுவரை எத்தனை பேர் ‘ஓ லெவல் பாஸ்’ பண்ணினவை?” இது வெண்கலக் குரலின் சந்தேகம்.

“உங்கடை ஊரை விட திறமாப் ‘பாஸ்’ பண்ணியிருக்கிறாங்கள்..... பார் ஆக்களின்றை கதையளை. வேந்தன், இப்ப நீ வரப்போறியோ? ‘றேடியோ’விலை செய்தி ‘ரியூன்’ கேக்குது! ‘கிளாஸ்’ தொடங்கப் போகுது.”

இப்போ கோபியின் பிடி விலகிவிட்டது. “இப்படி முக்கி முக்கி படிச்சுத்தானென்ன? குமரனை விட போன தரம் பத்து ‘மாக்ஸ்’ தானே கூட”

“அதாவது கூடத்தானே!” சிறீக்குமார் உஞ்சாரானான்.

“நாங்கள் இப்படி முசுப்பாத்தி பண்ணியும் படிக்கிறம். நீங்கள் இப்படி முக்கி முக்கிக்கூட..... உண்மையிலே உங்களை விட நாங்கள் தான் புத்திசாலிகள்.”

“போட்டி போடப்பலமில்லாமல் பொறாமைப்பட்டுத் திரியிறியளே..... இப்படித்தானிருக்கு வேண்டுமென்ற நியதியில்லாமல் திக்கற்றுத் திரியிறியளே..... மற்ற வங்களையும் முன்னேறவிடாமல் நீங்களும் முன்னேறாமல் இருந்து அப்பர், அம்மாவைப் பேக்காட்டுறதா நினைச்சு, நீங்களே பேக்காட்டுப்படுறியளே. உன்மையிலே நீங்கள் தான் புத்திசாலிகள்” சிறீக்குமார் ‘பாறில்’ பாய்ந்து ஏறுகிறான். வேந்தன் தான் அப்போதே தயாராகிவிட்டானே!

“பெரிய கதை கதைக்கினம்..... உப்பிடித் தத்துவங்கதைச்சாப் போலையென்ன உவையென்ன ‘வாசிற்று’க்கு ‘என்ற’ பண்ணுற ஆக்களே?” வெண்கலக் குரல் ஓலிக்க வெடிச் சிரிப்பு உதிர்ந்தது.

இப்போ வேந்தன் வேகமாக முன்னேறுகிறான். வரும் போது அவன் முகத்தில் இருந்த களை இப்போ இல்லை. அவனது முகம் இப்போ..... வரண்டு ஒடுங்கிவிட்டது!

‘தியேட்டரில்’ இப்போதுதான் ‘அந்தப்’ பாடல் ஓலித்து ஓய்ந்தது. ‘தியேட்டர்’ வளவினுள் இப்போ எவருமே இல்லை..... ‘போட்டோக் காட்ஸ்’ பார்க்கும் ஓர் சிலரைத் தவிர. ‘கலரிக்’ கண்டினுள் ‘ஸெட்’ அணைந்துவிட்டது ‘ரிக்கெட்’ முடிந்ததற்கு அடையாளமாக!

“இண்டைக்கு வேந்தனுக்கு உவ்வளவும் போதும்.” கறுவாத் துண்டோன்றை வாய்க்குள் முறித்து வைத்தான் குமரன்.

“இண்டையான் விசயம் ‘சக்சஸ்’..... இனி அடுத்த ‘புரோகிறாம்’ என்ன மாதிரி?” வெண்கலக் குரல் வினவியது!

“சொல்லவே மறந்து போனன். இண்டைக்கு என்றை ஆள் படம் பார்க்க வாறனெண்டது..... அதனாலை..... ‘டியூட்டி’ இண்டைக்கும் ‘தியேட்டருக்கை’ தான்.” கண்களால் ஜாடை காட்டியவாறே கோபி கூறுகிறான்.

“அது தான் ‘ரீ ஷேட்’ அடிச்சு..... எம்.ஐ.ஆர் மாதிரி வந்திருக்கிறாய்..... அதுதான் என்ன விசயமென்டு யோசிச்சன்.”

“அவனை விடு! அல்லாட்டி அவள் இவனுக்கு சூழுறானோ? சரி..... சரி..... அப்ப கோபி இந்தா ‘சைக்கிள்’ கொண்டுபோய் உன்றை வீட்டிலை விட்டுட்டு வா! ‘இன்ரேவலோடை’ வெளிக்கிடுறபடியாலை..... இடையிலை ‘சைக்கிள்’ எடுக்கேலாது.” அன்றன் அவசரம் காட்டுகிறான்.

“நான் ‘சைக்கிளை’ விட்டுட்டு வாறன்..... அன்றன் நீ போய் ‘செக்கெண்ட் கிளாசிலை’ முன்னு எடு.” ‘சைக்கிள்’ இப்போ கோபி கையில்.

இப்போ..... ‘தியேட்டரில்’ பாடல் ‘ஒடிற்றோறியத்துள்’ ஓலிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. பாடல் ஒன்று ஓலித்து ஓய்கிறது! மீண்டும்..... ஓர் பழைய பாடல்.

“கொப்பிகளை என்னேயிறது?”

“இஞ்சை கொண்டு வாருங் கோ! பீடாக் கடைக்குள்ளை போடுவம்.”

“இண்டைக்குத் தான் கடைசி! நாளையிலிருந்து படிக்கத் தொடங்க வேணும்.” ‘எதையோ’ சிந்தித்தவாறே குமரன் கூறுகிறான்.

“ஓவ்வொரு நாளும் தானே உதைச் சொல்லுறாய்?” ‘ரிக்கெட் பலன்ஸ்’ பார்த்தவாறே அன்றன் கூறுகிறான்.

“இல்லை! இண்டைக்குத் தான் கடைசி. இனிமேல் ஒழுங்காய் படிக்க வேணும்..... ‘கிளாசுக்குப்’ போகவேணும். இல்லாட்டி வேந்தனை வெல்லேலாது.”

“‘கிளாசுக்கு’ போகவேணும் எண்டுறாய்..... ‘பீஸ்’ கட்டிப் போட்டியோ?”

“இல்லை மச்சான். அப்பர் மிளகாய் வித்துத்தான் காசு தாறன் எண்டவர்..... அதுதான் யோசிக்கிறன்.....” வெடிச் சிரிப்பு இப்போ வேதனைக் கலப்புடன் ஓலித்தது!

“அதுசரி அன்றன் உனக்கு எங்காலை மச்சான் காசு?”

“எல்லாம் ‘ரியூசன்’ காசதான்..... அதையெல்லாம் ஏன் இப்ப கேட்டு பரிசு கெடுத்திறாய்? ம..... உன்றை சரக்கு உள்ளடுக்கு மச்சான்.” வெண்கலக் குரல் ஓலிக்க,

கோபி ஒரு முறை தன் அழகை ‘பொக்கெற்’ றிலிருந்த கண்ணாடியில் சரி பார்த்துக் கொண்டான்.

“மாறுவம். ‘..பெஸ்ற் பெல’ லும் அடிச்சிட்டுது போலை. வாசலுக்கை அம்மான் இருக்கிறார்..... நான் மெதுவா மாறுறன்..... நீங்கள் பிறகு வாருங்கோ!”

‘தியேட்டர்’ வாசலில் இன்னமும் மின் விளக்குகள் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தன.

‘செக் கண்ட் கிளாஸ்’ நுழைவினை முவரும் அடைகின்றனர்.

முன்று ‘ரிக்கெட்’ மூடும் கிழிக்கப்படுகின்றன!

இருளினுள் முவரும் வேகமாக நுழைகின்றனர்.

வர்கேசரி வாரவெளியிருப்பு

16.05.1982

விழித்தெழு!

பிரியமுள்ள தேவனுக்கு, கடந்த கடிதத்தை நீங்களா எழுதியிருந்தீர்கள்? என்னால் இன்னமும் நம்பவே முடியவில்லை. அம்மி மிதித்து, அருந்ததி காட்டி, என் கழுத்தில் மாங்கல்யம் தந்து, ஆசையுடன் வார்த்தைக்கு வார்த்தை ஆரத்தி, ஆரத்தி என அழைக்கும் நீங்களா அத்தான் அப்படியாக ஒரு கடிதத்தை எழுதியிருந்தீர்கள்?

ஆருயிரே என ஆரம்பிக்கும் நீங்கள் கடிதத்தின் முதலிலேயே வெறும் ஆரத்தியென விளித்ததிலிருந்தே.... ஆயிரக்கணக்கான கிலோ மீற்றர்களுக்கு அப்பாலிருந்து நீங்கள் எழுதிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ‘செல்லாக என் தலைமீது வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன.

எங்கள் இரண்டு வருட தாம்பத்தியத்தில் என்றுமே இல்லாதவாறு இப்படியாக ஏன் நடந்து கொண்டார்கள்? என்னில் தவறுகள் இருப்பதாக உணர்ந்திருந்தால் தாராளமாகவே சொல்லியிருந்திருக்கலாம்.... சந்தேகங்களை நானும் விளக்கியிருப்பேன். மாறாக, விவாகரத்துத்தான் இதற்கு முடிவென்று எழுதி ஏன் தேவன் நீங்களும் நிலைதவறி, என்னையும் கதிகலங்க வைத்தீர்கள்?

மிருக வைத்தியம் பார்த்து என் மனதும் மிருதுகெட்டு பகுத்தறிவை இழந்துவிட்டதாகச் சொல்லி, என் மீது நீங்கள் கண்ட குற்றம், குழந்தை கதறக் கதற அவனைத் தவிக்க விட்டு, சனி ஞாயிறுகளில் சக ‘வெற்றினறி சேர்ஜன்’ மாதவனுடன் கூடிக் கொண்டு கருத்தரங்குகளில் கலந்து கொள்ள நான் ‘ரவுணுக்குச்’ செல்வது. உங்களுக்கு இந்தத் தகவலைத் திரித்துத் தந்த அந்த நண்பர் யாரோ.... எவரோ? சும்மா சொல்லக்கூடாது தேவன் அவர் சோடனை சிறப்பாகவே செய்திருக்கிறார். நாரதராக நன்றாகவே வேஷம்

போட்டிருக்கிறார்.

வெறும் தரவுகளை வைத்து ஒரு தலைப்பட்சமாக நின்று கண் முடித்தனமான முடிவெடுத்தீர்களே தவிர, தீர விசாரித்து ஒரு விடிவைக் காண நீங்கள் முயலவில்லை. மனைவியுடன் கலந்து ஆலோசிக்கும் மனப்பக்குவம் உங்களுக்கு இல்லாவிட்டாலும், இவற்றிற்கெல்லாம் விளக்கந்தர வேண்டிய கடமைப்பாடு உடையவளாக நான் இருப்பதால் என் விரிவான பதிலை எழுதுகிறேன்.

தேவன், கடந்த இரண்டு வருடங்களாக மட்டுமல்ல அறிவு தெரிந்து அரிச்கவடியை ஒன்றாகப் படித்த அந்தக் காலத்தில் இருந்தே உங்களைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். ‘அட்வான்ஸ் லெவலில்’ ஏதோ என் அதிர்ஷ்டம் பல்கலைக்கழகம் புகுந்து கொண்டேன். ஆனால், உங்களுக்கு என் ‘நிசல்ட்’ இருந்தாலும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. வைராக்கியத்துடன் முன்னேறி இன்று ‘எக்கவுண்டன்’ ஆகியிருக்கிறீர்கள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற பந்தம் விட்டுப் போகக் கூடாது என்பதற்காக, என்னை மனம் முடிக்க உங்கள் மனப்பான்மை பின் நின்ற பொழுதிலும் கூட, விடாப்பிடியாக நான் நின்றதால் நாம் தம்பதியானோம். மனம் முடித்த மறு வருடமே மகனும் பிறந்தான். மகன் பிறந்த மூன்றாம் நாளே வெளிநாட்டில் அதுவும் லண்டனில் உங்களுக்கு ஓர் உத்தியோக வாய்ப்பு கிடைத்தது. உங்களுடன் கூட வர மனமிருந்தும் உடன் வர முடியாத என் உடல்நிலை. ‘இரண்டு வருடங்கள் தானே? பிறகு வந்து ஒன்றாகத் தானே இருக்கப் போகிறோம்’ என்ற உங்கள் சமாதானம். இந்தச் சமயத்தில் எங்கள் பிரிவு நிகழ்ந்தது.

“ஆரத்தி, உன் கடிதங்களை என் சட்டைப்பைக்குள் வைத்திருக்கிறேன். அப்போதுதான் காரியாலயத்தில் என்னால் உற்சாகமாகச் செயலாற்ற முடிகிறது” என நேற்று வரை நெப்போலியனாக நின்று சொன்ன நீங்கள் இன்று நெருப்பாக

மாறியிருக்கிறீர்கள். பிரிந்திருந்தாலும் உங்கள் அன்பு வார்த்தைகளாலும், ஆசை மொழிகளாலும் என்னுள் ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்த என்னை இன்று பயங்கரமாக வந்த மடலினால் பித்துப் பிடித்தவளாக மாற்றிவிட்டார்கள். பிறரது பேச்சுக்களைக் கேட்டு அன்புக்குரியவர்களது ஆளுமையையே சந்தேகிப்பதும், ஆத்திரத்தினால் அறிவிழந்து வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிடுவதும் பின் இரவிரவாக விழித்திருந்து வேதனைப்படுவதும் உங்களுக்கே உரித்தான் இயல்பான குணங்கள் தான். மற்றப்படி என் கணவர் மாற்றுக்குறையாத தங்கம். இது நன்றாகவே எனக்குத் தெரியும்.

வேண்டுமாயின் அந்த மாதவனையே உனக்கு மனம் முடித்து வைக்கிறேன் என எழுதியிருந்தீர்கள். ஏனப்பா இப்படி என்னைப் போட்டு வதைக்கிறியள்? மாதவனுடன் நான் அந்நியோன்னியமாகப் பழகுவதும், அவரது காரில் அவருடன் கூடவே ‘செமினாருக்குச்’ செல்வதும் உண்மைதான். அவருடன் கூடிப்போனனே தவிர, கூக் களித்தேனா? நீங்களும் தான் கொழும்பில் வேலை செய்த காலங்களில் எத்தனையோ பெண்களுடன் மனம் விட்டுப் பழகுவதாயும் ஒன்றாகவே ‘ஒப்பீசில்’ சாப்பிடுவதாயும் சொல்லவில்லையா? அப்போதெல்லாம் ஒரு வார்த்தை சொன்னேனா நான்? உங்கள் தனிப்பட்ட விடயங்களிலெல்லாம் தலையிட்டேனா? இப்போது நீங்கள் புளுங்குகிறீர்கள். தனிப்பட்ட விடயங்களிலெல்லாம் தலையிடுகிறீர்கள். ஏனென்றால் இது ஆண் ஆதிக்க சமுதாயம். உங்கள் கடிதத்தொனி ஆத்தரமுட்டுவதாக இருந்ததே தவிர, ஒரு நல்ல மனப்பாங்குடனோ அல்லது மற்றப் பக்கமாகவும் நின்று சிந்திப்பதாகவோ அமைந்திருக்கவில்லை.

‘பெண் ஆதிக்கம் ஒங்க வேண்டும் என்பதற்காக என்னை நீ கருவியாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறாய்.’ உங்கள் அடுத்த குற்றச்சாட்டு இது. தேவன்..... இப்படியாக எல்லாம் சிந்தித்து உங்கள் ஆளுமையை நீங்களாகவே ஏன்

குறைத்துக் கொள்கிறீர்கள்? நிறைவுகளைக் கொண்டு பெருமைப்படுவதை விடுத்து, எதில் நீங்கள் குறைந்து விட்டதாக இப்படியாக எல்லாம் பிதற்றுகிறீர்களோ எனக்குப் புரியவில்லை. உங்களுக்கே தொழிழும் பால்ய பருவத்திலிருந்தே நாம் காதலித்ததும், கல்யாணங்க் செய்வதாக இருந்ததும் பிறகென்ன பெண்ணாதிக்கம் என்று இப்போது புதுக் கோலம் கொள்கிறீர்கள்? என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

குழந்தையைக் கவனிப்பதில்லை என்ற ஒப்பாரி வேறு. உங்கு ஏ.சி. றாமிலிருந்து கொண்டு நீங்கள் எழுதியிருக்கிறீர்கள். இங்கு தம்பியுடன் நான் படும் அவஸ்தை, மரணங்கள் மலிந்த இந்தப் பூமியில் நடைபெறும் அழிவுகள், இடப்பெயர்வுகள் மத்தியிலும் தனியாளாக நின்று அவனை வளர்த்தெடுக்கப் படும் சிரமம் உங்களுக்கு எங்கேயப்பா புரியப் போகிறது? ‘கதற கதற’ என்று எழுதியிருக்கிறீர்களே..... யார் உங்களுக்குக் கோள் சொன்னவன் தூக்கத்தைக் குழந்தை கெடுக்கிறதாமோ? பின்னை என்னப்பா? சவலைக் குழந்தை கதறாமல் கானமா இசைக்கும்?

கருத்தரங்குகளில் பங்கு கொண்டு நான் தொழிலில் முன்னேறுவதையும், நீங்கள் உங்கிருந்து உழைத்து எம் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்க முற்படுவதையும் பார்த்து எவருக்கோ பொறாமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மன எரிச்சலைக் காகிதத்தில் கொட்டி, உங்களுக்கு அவர் அனுப்பி வைக்க நீங்களும் அதைப் படித்து விட்டு மிரண்டு என்னையும் நன்றாக மிரட்டிவிட்டார்கள்.

இப்போது நம்முள் ஏற்பட்டிருக்கும் இந்தச் சிறிய பிரச்சினைக்குப் பரிகாரம் நிரந்தரமான பிரிவுதான் என்ற உங்களது வாதம் எனக்கு மிகவும் வியப்பாக இருக்கிறது. இப்படியாகக் குடும்பத்தில் ஏற்படுகிற பிரச்சினைகளுக்கு எல்லாம் விவாகரத்துத்தான் முடிவாயிருந்தால் எமது மன்னில் வாழா வெட்டிகள் தொகைதான் இன்று

அதிகரித்திருக்கும். ஆனால், பண்பாடு பாரம்பரியம் கெடாது, குலைந்து போகாது இன்னும் பலர் வாழ்ந்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள் என்றால் அதற்குத் தம்பதிகளின் மிகையான புரிந்துணர்வுதான் மூலகாரணமாக இருந்திருக்கிறது.

மாதவனுடன் எனக்குள்ள தொடர்பில் எந்தவித களங்கழும் இல்லை. சொந்த சகோதரர்களாகத்தான் நாம் பழகி வருகிறோம். சந்திக்கும் போதெல்லாம் எமக்குள்ள சந்தேகங்களைப் போக்கிக் கொள்வோம். கருத்தரங்குளிலும் பங்கு பற்றிக் கொள்கிறோம். இதில் தவறு என்ன அத்தான் இருக்கிறது? நீங்கள் தலையிட்டுக் கொள்ளவும் என்னதான் இருக்கிறது? எங்களது பழக்கம் உங்களது அருமை நண்பருக்கு புனுக்கமாக இருந்திருக்கிறது. அதுதான் உங்களையும் குழப்பி விட்டிருக்கிறார்.

இங்கு நீங்கள் இல்லாது தனிமையில் நான் படும் பாட்டை, அனு அனுவாகச் செத்துக் கொண்டிருப்பதை எங்கே உங்களுக்குச் சொன்னால், அங்கு உங்கள் மனோநிலை எப்படியாகப் பாதிப்படையுமோ என்ற பயத்தில் சகலதையுமே என்னுள் பொசுக்கிய உங்கள் ஆரத்திக்கு நீங்கள் தரும் ஆறுதல்கள் இவைகள் தானா அத்தான்?

ஒருவாறு ஒரு வருடம் முடிந்துவிட்டது. முடிவில் ஒரு ‘மினி’ யுத்தமும் நடந்து முடிந்து ஓய்ந்திருக்கிறது. இன்னொரு வருடம்.... உங்கள் ஒப்பந்தம் முடிந்ததும் ஒடோடி வாருங்கள். சம்பாதித்தது போதும். சந்தோஷமாக வாழ்வோம்.

தம்பி இப்போது சரியாகவே நடக்க ஆரம்பித்து விட்டான். சமயங்களில் ‘அம்மா, அப்பா’ கூடச் சொல்கிறான். இதையெல்லாம் பார்த்துப் பூரிக்க நீங்களும் என்னோடு இல்லையோ? நாங்கள் மூவரும் கூடிக் குலவும் அந்த நன்னாள் எப்போது தேவன்?

கடித முடிவில் ‘இதுதான் என் இறுதி மடல், இது உறுதி’ என எழுதியிருந்தீர்கள். இப்படியாக எல்லாம் பச்சைப்

பிள்ளைத்தனமாகக் கடிதமெழுதி என்னை மேலும் பதறவைக் காது இதற்குப் பதிலை உடனே அனுப்பிவையுங்கள்.

ਮੈਣ்டுਮ ਸਨਤੀਪਪੋਮ.

பரியங்களுடன்
என்றும் உங்கள்
ஆரத்தி.

தினகரன் வாரமஞ்சி

09.08.1987

வேட்டை

“என்ன இவனை இன்னுங் காணேலை?”

படலையடியில் படரும் மல்லிகைக் கொடி பத்தாவது தடவையாக பகவதியின் புலம்பலைக் களைப்புடன் உள் வாங்கிற்று.

கையில் அகப்பட்ட மல்லிகைப்பு ஒன்றினை ஆய்ந்தவாறே பகவதி திரும்பி மீண்டும் ‘போட்டிக்கோவை’ நோக்கி நடந்தாள்.

“அம்மாளாச்சி! இவன் தம்பி நல்ல செய்தி கொணர்ந்தான் எண்டால் உனக்கு மடைவைச் சுப் பொங்குவன்” வடக்கே இரண்டு பனங் காணிகளுக்கு அப்பால் வானோங்கி நிற்கும் கோயில் கோபுரத்தைப் பார்த்து பகவதி சிரமேல் கைகளை வைத்துக் கூப்ப ஏதுவாக பனை மரங்கள் காவோலைகள் சரசரக்க விலகி இடங்கொடுத்தன.

“என்னடி பிள்ளை உதிலை நின்டு கும்பிடுறாய்? கோயிலடிக்கு வரேலையே?” அணிந்து வந்த சோடி மாறிய ‘பாட்டா’ செருப்பினை கழற்றி படலைக்கு மேலாக மல்லிகைப் பந்தலடியில் ஏறிந்துவிட்டு பகவதியின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தவாறே கோணாத்தை ஆச்சி வினவினாள்.

“வேட்டைத் திருவிழாவுக்கு அம்மாளாச்சி நாலு மணிக்குத் தானேயணை வெளிக்கிடுவா. நீயென்ன நேரத்தோடை போறாய்?” குரலில் உடைவுகளை ஏற்பட விடாது மிக்க அவதானமாக அதேசமயம் அமைதியாகவே பகவதி கேட்டாள்.

“வேட்டையாடிப் போட்டு ஆறு மணிக்கிடையிலை திரும்பி விட வேணுமென்டு அவங்கள் சட்டம் போட்டிருக்கிறாங்களாம். அதுதான் முண்டு முண்டரைக்கே அம்மாளாச்சி வேட்டைக்கு வெளிக்கிட்டுக்கொடுவா என்டு

நேற்றைக்குக் கோயிலடியிலை பறைஞ்சினம்.” கோடிச் சேலை கமகமக்க, கொளுத்தும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது கோயிலடிக்குச் செல்லவென நடுத் தெருவுக்கு இறங்கிய கோணாத்தை ஆச்சி தெருவின் இரு மருங்கும் நோட்டமிட்டாள்.

பின்னால் இரண்டு கவடு தூரத்தில் வேலிப் பூவரச நிழலில் இலையான்களை விரட்டுவதில் வலு முழுமூரம் காட்டியவாறே படுத்திருந்த கட்டாக்காலி மாட்டைத் தவிர ஒரு சீவனுமே கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை.

குசுகுசுத்த குரலில் பகவதியை படலையடிக்கு மெதுவாக அழைத்தாள் ஆச்சி.

“பிள்ளை, உன்ற பொடிச்சியைப் பற்றி சங்கதி ஒண்டு கேள்விப்பட்டன் மெய்யே?” கிழவியின் கோடிச் சேலை வாசனை பகவதியின் நாசியில் உரச, கேட்ட கேள்வி உள்ளத்தில் கவ்வியிருந்த சோகத்தினை முகத்திற்கும் வியாபிக்கச் செய்தது.

வளவின் முன்னே விரிந்து பரந்து கிடக்கும் வயல்வெளி வரம்புகளில் தத்தித் திரிந்த குருவிகள் பெருஞ்சத்தம் எழுப்பியவாறே பறந்து சென்றன.

பகவதி வார்த்தைகளைக் கூட்ட முனைகிறாள். தொண்டைக்குள் ஊற்றெடுத்த சளி நாக்கின் புரள்விற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டது.

“திருவிழாவுக்கெண்டு கப்பலிலை நேற்று வந்த என்றை நடுவிலான் தான் சொன்னான் பிள்ளை. கொழும்பு முழுக்க உன்றை பொடிச்சியைப் பற்றித்தான் ஒரே கதையாம். சுவிசிலை உன்றை மேஞும், புரியனும் பேச்சுப்பறைச்சல் இல்லாமல் பிரிஞ்சு இருக்கினமாம்.”

வேட்டைக்கு அம்மனை ஏற்றிச் செல்வதற்கான ‘ஷராக்டரை’ ஓட்டியவாறே ‘லைட் எஞ்சின்’ கிட்டணன் மட்டும் அத்தருணம் அத்தெருவால் சென்றிராவிட்டால், பகவதி எழுப்பிய ஒலம் தெற்கு வீட்டில் மனக்கும் சமையலையும் இடைநிறுத்தி ஜன்னல் ‘கேட்’ன் சேலைகளையும் விலக

வைத்திருக்கும்.

“அது தானணை சுவிசுக்கு பொடிச்சியோடையும், மருமோனோடையும் ‘ரெலிபோனிலை’ கதைச்சு நிலவரமறிய இவன் தம்பி ஒன்பது மணி போலை ‘ரவுன்’ பக்கம் போனான். பொழுது மத்தியானமாப் போச்சு. ஆனை இன்னுங் காணேலை. கோயிலடிச் சந்தியிலை கிடக்கிற ‘ரெலிபோன்’ நேற்றுப் பெய்த மழையாலையாக்கும் வேலை செய்யேலையாம். இல்லாட்டி உதிலை நானே போய் கதைச்சிருப்பன்.” கையில் இழுபட்ட முக்குச்சளியை மல்லிகைக்கு உரமாக்கிவிட்டு பகவதி சொன்னாள்.

பகவதியின் வாய் வீசிய நாற்றமும், வெறுங்காலில் சுடுமணல் காட்டிய அகோரமும் மேலும் கேள்விகளைக் கேட்க வைக்காது கிழவியைக் கோயிலுக்கு வழி நடத்திச் சென்றன.

“காலம்பறவிலையிருந்து ஒரு தண்ணி வென்னியும் குடிக்காமல் இருக்கிறாய் போலை கிடக்கு. ஒல்லுப்போலை தேத்தண்ணியாவது வைச்சுக்கு குடி. பொடியன் வந்திடுவன்.” போகும் கிழவி எழுப்பிய குரல் பகவதியின் உள்ளத்திற்கு ஒத்தடங் கொடுத்தது.

படலையைத் திறந்தவாறே பகவதி இப்போது நடுத்தருவில் வந்து நின்று பார்த்தாள்.

வயலினை மூலைவிட்டமாக ஊடறுத்து வடமேற்கே செல்லும் ‘அவங்களின்றை பண்ட’ தெரியும் தூரம் மட்டிலும் நாதனின் தலைக்கறுப்பையே காணவில்லை.

தெருப்பக்கமாக தெற்கே தூரத்தே யாரோ வருவது போல் தெரிகிறதே.....

சற்று நேரம் நின்று பார்த்தாள்.

“எட அது ஆரோ இடம் பெயர்ந்து வந்த பிறத்தியில் சனம்!”

படலையைத் திறந்து, ‘போட்டிக்கோ’வடிக்கு வந்தவள் தேமா மரத்தின் கீழ் இருந்த குந்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

கலியாணம் கட்டி கூடி வாழுத் தொடங்கி ஆறு மாதங்கள் கூட ஆகேல்லை. அதுக்கிடையிலை இதுகளுக்கு என்ன பிரச்சினை வந்தது?

சுவிசிலையிருந்து வந்த ‘வெடிங் கசெட்’ இன்னும் ஊர் முழுக்கவும் ஒடி முடியவில்லை. அதற்குள்ளை.....

“‘அன்றி’ உங்கடை மகளையும், மருமகனையும் பார்க்கைக்குள்ளை சாலினியையும், அஜித்தையும் மாதிரிக் கிடக்கு.” யுத்தத்தினால் இடம்பெயர்ந்து வந்து பின் வீட்டில் குடியிருக்கும் குடும்பத்தினர் நேற்று ‘கசெட்’டைக் கையளிக்கும் போது கூறுகையில் பகவதியின் முகத்தில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

அவர்கள் சென்ற கையுடன் வெளித்திருந்த வானம் திடீரென்று கறுத்தது. ஊரே ‘பவர் கட’டில் முழ்கிய மாதிரி ஆனது.

அம்மன் வீதிவெலம் வந்து, வசந்த மண்டபத்தை அடையும் போது, பேய் மழை ஒன்று பெய்ய ஆரம்பித்தது. வயல் புழுதி அமர்ந்து போய், வெள்ள வாய்க்கால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. திருவிழாவிற்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் தெப்பமாய் நனைந்தபடி வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கொட்டும் மழையில் குடையையும் நனைத்து, தானும் நனைந்தவாறே வந்த நாதனே இளைக்க இளைக்க அதைச் சொன்னான்.

“அம்மாளாச்சி! ஆரப்பு சொன்னது உனக்கு?”

இடியுடன் போட்டியிட்டது பகவதியின் ஓலம்.

“அக்கை, எதுக்கும் நாளைக்கு காலமைக்கு பொடிச்சியோடை ‘ரெலிபோனிலை’ கதைச்சு என்ன நடந்ததென்டு கேட்டுக் கொண்டு வருவம். இப்ப பதறாமல் இரு பார்ப்பம்.”

மழை ஓயும் மட்டும் நாதன் பகவதிக்கு ஆறுதல்

சொல்லிக் கொண்டு அங்கேயே இருந்தான்.

பகவதி வீட்டு படலைக்கு முன் வேலியோரமாகப் படுத்திருந்து தன்மேல் மொய்த்த இலையான்களை விரட்டுவதில் தோல்வி கண்ட மாடு எழுந்து நின்று குடக் கணக்கில் கழித்த சிறுநீர் நிலத்தில் வாய்க்கால் கட்டி வேலி ஒரம் ஓடியது.

வாலைக் கிளப்பிய மாடு, தெரு ஏருப்பொறுக்கி சீவியம் நடாத்தும் தெய்வானை ஆச்சிக்கு வருமானம் தந்துவிட்டு அசை போட்டவாறே இப்போது வயற் பக்கமாக முன்னேறுகிறது.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் இதே ஆனியில் அம்மன் கோயில் திருவிழாவிற்கென பகவதியின் புருஷன் ஊரிற்கு வந்து நின்றது இன்னும் புத்தம் புதிய திரைப்படப் பிரதியாக பகவதியின் மனத்திரையில் விரிகின்றது.

முன்று நாலென போட்டிக்குச் சிகரங் கட்டித் திருவிழா நடத்திய காலம் அது. நாலாவது சிகரங்கட்ட முன்வீதியில் இடம் இல்லாது நாலாந் திருவிழா உபயகாரர் கோயில் மடப்பள்ளியைச் சுற்றியும் கட்டிவிட்டார்கள்.

முன்டு கூட்டு பெரிய மேளம், சின்னமணியின் வில்லுப்பாட்டு, பாட்டு கோஷ்டி என அடுத்த நாள் அதிகாலை ஆறு மணி மட்டும் நிகழ்ச்சிகள் தொடரும். இப்படித்தான் ஒரு தடவை பாட்டுக் கோஷ்டி கானமிசைத்து முடிய அடுத்த நாட்காலை ஆறரை மணியாகிவிட்டது.

பிறகு அம்மன் வீதி வலம் வரும் சகடை தள்ள சனங்கள் இல்லாது சப்பறம் கட்ட வந்தவர்களையும், சிகரம் கட்ட வந்தவர்களையும் ‘லைட் எஞ்சின்’காரரையும், ‘ஸ்பீக்கர்’காரரையும் மன்றாடிக் கேட்கவேண்டியதாயிற்று. அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு காலை நாலரை மணிக்கெல்லாம் நிகழ்ச்சிகளை முடித்துவிடவேண்டுமென்று குருக்கள் கட்டாய நிபந்தனை விதித்திருந்தார்.

முன்றாம், நாலாம், ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் திருவிழா உபயகாரர்களே இரவு நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்வர். அந்நாட்களில் எல்லாம் வில்லுப்பாட்டு நிச்சயம் இடம்பெறும்.

பொதுவாக, சின்னமணியின் வில்லுப்பாட்டு, தட்சணாமுர்த்தியின் தவிலுக்குப் பின்னர் நள்ளிரவில் களை கட்டும், பின்னர் விடிய விடிய பாட்டுக் கோஷ்டி கான மிசைக்கும். சின்னமணி கதை சொல்லி முடிந்த கையோடு பகவதிக்கு இமைகள் கனத்துவிடும். கொட்டாவி விட்டவாறே கோயிலுக்கு தெற்கே கொன்றை மரத்தடியில் நின்று பாட்டுக் கோஷ்டியை ரசிக்கும் புருஷனையே புதிதாகப் பார்ப்பது போல வைத்த கண் வாங்காது பார்ப்பாள். தற்செயலாகத் தேர்முடியிடியை நோட்டமிடும் அவனுக்கு அவளது பார்வை குறுக்கிட்டு அதன் அர்த்தத்தைப் புரிய வைக்கும்.

அதன் பின்னர் அவன் கோயிலுக்குத் தெற்கே சாமியார் மடங்களை ஊடறுத்துச் சென்று வயல் வெளியூடு விரியும் அத் தெருவிலுள்ள தனது வீட்டுப் பக்கமாகச் செல்வான். பகவதி பின்னால் செல்வாள். திருவிழாச் சாட்டில் கள்ளமாக ‘சென்றல் தியேட்டரில்’ ‘செக்கண்ட் ஷோ’ படம் பார்த்துவிட்டு எவருக்கும் பிடிப்பாது இருப்பதற்காக பூங்கொல்லையைச் சுற்றிச் சாமியார் மடத்தடியில் மிதந்து அப்போதுதான் கோயில் வீதிக்குள் நுழையும் இளவட்டனுகள் அசடுவழிய இவர்களுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வர்.

பகவதியும், புருஷனும் வீடு சென்று பச்சைத் தண்ணி குடித்துவிட்டு படுக்கை போட்ட பின்பே பாட்டுக் கோஷ்டியினர் பக்திப் பாடல்களைப் பாடி முடித்து, சினிமாப் பாடல்களை இசைக்க ஆரம்பிப்பார். ‘பஞ்சணை வேண்டுமோ, நெஞ்சணை போதுமே!’ என்று நல்லையாவின் ஒலிபெருக்கி உச்சஸ்தாயியில் சத்தம் எழுப்பும். அதன் தாற்பரியம் பகவதியின் புருஷனுக்கு நிதர்சனத்தில் உறைக்கும். அநேகமாக அத்தகைய ஒரு மகோற்சவ நாளில் தான் பகவதிக்கு ‘தங்கி’யிருக்கவேண்டும்.

அடுத்த ஆண்டு சித்திரை பிறந்து வந்த முதல் திங்கள் இரவு நோக்காடு கண்ட பகவதியை ‘சைக்கிள் கரியரில்’

இருக்க வைத்து லாம்பு வெளிச்சத்தின் உதவியுடன் வயல்வெளிக் குறுக்குப் பாதையால் ‘சைக்கிளைப்’ பத்திரமாக உருட்டிச் சென்று அண்மையில் உள்ள ஆதார வைத்தியசாலையில் சேர்ப்பித்தார்கள். அன்றிரவு மகப்பேற்று அறைக்குப் போனவளை மறுநாள் காலையில் தான் ‘ஸ்ரெட்சரில்’ தள்ளிக் கொணர்ந்து கட்டிலில் படுத்தினார்கள். கட்டில் கால்மாட்டில் பொருத்தப்பட்டிருந்த தொட்டிலில் கிடத்திய குழந்தையின் ‘ம்மாய்.... ம்மாய்’ அலறலில் தான் மத்தியானம் போல பகவதி கண்விழித்தாள்.

ரோஜா மலரைப் போல் பெண் குழந்தை.

மகத்தில் பிறந்த மகனுக்கு ‘ம’ வரிசையில் பெயரினை சாத்திரியார் விதந்துரைத்தார். “அந்த அம்மாளாச்சியே எங்களுக்குக் குழந்தையாக வந்து வாய்ச்சிருக்கிறாள். மனோன்மணி எண்டு வைப்பம்” என்றாள் புருஷனிடம் பகவதி.

சித்திரை பத்தின் முன் பிறந்த குழந்தை புத்திரி ஆனதில் பகவதி நிறையவே மகிழ்வுற்றாள்.

கார்காலம் பிறந்தது. ஆவணி ஞாயிறு ஒன்றின் மைமல் பொழுது.....

வயல்வெளிக்குள் கிளித்தட்டு விளையாடி விட்டு, ஊறும் வியர்வையுடன் ஊரில் உள்ள பொடிச்சியளுக்கு ‘மாக்ஸ்’ போட்டுக் கொண்டு வரம்படியில் நின்ற அவ்வூர் இளைஞர்களை நோக்கி புழுதி அப்பிய ஒரு ‘சைற் மொடல் கார்’ வந்து நின்றது. “உதைத் திருத்திறதுக்கு இங்கினைக்கை ‘றிப்பயர் கராஜ்’ ஒண்டும் இல்லையே?” என அவ்விளைஞர்களுள் கட்டையாக இருந்த ஒருவன் சொல்லி முடியமுன்னரே, அரையில் நெறி கட்டியவர் போல கால்களை எட்ட வைத்தபடியே வாட்டசாட்டமான ஒருவர் காரிலிருந்து இறங்கி வந்தார்.

வந்தவர் கூட்டத்தில் நெடும் பனையாய் நின்ற ஒரு சிவலைப் பொடியனைப் பார்த்துச் சொன்னார். “தம்பியவை நான் ஹபரனை ‘சேவையர் காம்பிலை’ இருந்து வாறன். பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலடியிலை பகவதி எண்டு

அவையளின்றை வளவு எங்கினைக்கை இருக்கு?"

"பங்கார் அதிலை இருக்கு. அலம்பல் வேலி அடைச்ச புதுக் கல்வீடு."

"இல்லை. நான் ஹபரணையிலை 'சேவையராக' இருக்கிறன். என்றை 'பார்டியிலைதான் அவர் வேலை செய்யிறார். அவவுக்கு ஒரு சங்கதி சொல்ல வேணும்" என்றபடியே அவர் பகவதி வீட்டுப் பக்கமாக அமர்ந்து கிடந்த தெருப்புழுதியைக் கிளப்பியவாறே சென்று கொண்டிருந்தார்.

அவர் வளவிற்குள் சென்ற முதல் நான்கு நிமிடங்கள் நிசப்தமாகவே கழிந்தது.

ஜந்தாவது நிமிடம், "ஜயோ! என்றை ராசா என்னை விட்டுட்டுப் போட்டியோ! ஜயோ! நான் இனி என்னத்தைச் செய்வன்!" என்று பகவதி எழுப்பிய ஒலம் ஊரெங்கும் எதிரொலித்தது.

மெள்ள மெள்ள வளவினுள் சனங்கள் கூட ஆரம்பித்தார்கள்.

"எப்பிடியும் சவம் எடுக்க எங்களிலை ஆரும் வாத்தானே வேணும்?" வந்திருந்தவரிடம் ஊரவர்கள் கேட்டார்கள்.

அங்கு நின்ற ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டு படலைப் பக்கமாக விரைந்தவாறே ஹபரணைக்காரர் கூறினார். "காடையன்கள் உடம்பையும் விட்டுவைக்கேல்லை. 'ரயர்' போட்டு கொளுத்திப் போட்டான்கள்"

"ஜயோ! வாற மாதம் பொடிச்சியின்றை சோறு தீத்துக்கு வாறன் எண்டுட்டுப் போனியே..... என்றை ராசா" பகவதியை ஆற்றப் பலரும் பாடுபட்டார்கள். முடிவில் ஆற்ற வந்தவர்களும் ஒரு பாட்டம் அழுதுவிட்டுச் சென்றார்கள்.

பத்ரகாளி அம்மன் கோயில் மணி இரந்து இரந்து ஒலித்து சனங்களை வேட்டைக்கு அழைக்க ஆரம்பித்து

விட்டது.

ஆண்கள் வெள்ளை வேட்டி கட்டி வியர்க்கும் வெறுமேலுடனும், பெண்கள் சீவிச் சிங்காரித்து பூக்கள், பால் பழங்களை ஏந்தியவாறு கற்பூர வாசனையுடனும் கோயிலை நோக்கி இப்போது அணிவகுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களில் பெரும்பாலானோர், வன்னிக்கெனவும், கொழும்பு, கண்டிக்கெனவும், வெளிநாட்டிற் கெனவும் புலம் பெயர்ந்த அவ்வூராரின் வீடுகளில் தற்போது தஞ்சங்கொண்டிருக்கும் வடமராட்சி கிழக்கு மற்றும் தென்மராட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

வயல்வெளியை நோக்கிச் சென்ற கட்டாக்காலி மாடு இப்போ ‘பண்ட’டிற்குச் சமாந்தரமாகச் செல்லும் கட்டைப்புளியடித்திடல் பக்கமாக விலகி நின்று மேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

பத்தாம் ஆண்டு மட்டும் பகவதி மகளை கூப்பிடு தூரத்திலுள்ள கிராமத்துப் பாடசாலைக்கே அனுப்பி வைத்தாள். ஆண்டு ஜந்தில் புலமைப் பரிசில் சித்தியெய்தியவுடனேயே கடற்கரைக் கல்லூரிக்கு மாற்றும் எண்ணம் அடிமனதில் இருந்தாலும், “கெட்டிக்காரப் பொடியள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுட்டுப் போனால் மிச்சப் பிள்ளையளை வைச்சிருந்து நாங்கள் என்ன பட்டி மேய்க்கிறதோ?” என்று அதிபர் அபிப்பிராயப்பட்டதில் அவ்வெண்ணம் கைகூடாது போயிற்று.

பூப்பெய்திப் பெரியவளான பின்பும் கூட நாலு கவடு வைத்து பாடசாலையிலிருந்து ‘இன்றவலுக்கு’ மகள் வந்து செல்வதற்குப் பகவதி அனுமதிக்கவில்லை. “பொடி பாவம் வெய்யில் சுட்டுப் போடும்” என்பது பகவதியின் விவாதம்.

பாடசாலைக்குக் கிழக்கே ஒரு சுருட்டுக் கொட்டில். நாலைந்து தார்ப் பீப்பாக்களை வெட்டி தகரங்களாக்கி கொட்டிலுக்கு கூரை போட்டிருந்தார்கள். பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு ‘மெயின் ரோட்’டையும் தாண்டி சுருட்டுச் சுற்ற அங்கு வந்து போனார்கள். கிழமைக்கு ஒரு தடவை குருநாகலில் இருந்து வரும் ‘லொறி’ பெட்டி

பெட்டியாக கோடா மணக்க சுருட்டுக்களை சுமந்து செல்லும். போர் தொடங்க, போக்குவரத்துகள் தடைப்பட, சுருட்டுக் கொட்டிலின் எல்லை முட்கம்பிகளும் ‘சென்றி’களுக்காக எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. கொட்டிலின் பின்புறத்தினை ஆமணக்கம் புதர்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தன.

பகல் உணவுடன் செல்லும் பகவதி சுருட்டுக் கொட்டிலுக்கு மகளை அழைத்துச் சோற்றைக் குழைத்து தானே ஊட்டி அனுப்புவாள். குமரியான பின்பும் மகளுக்கு பகவதி சாப்பாடு ஊட்டிவிடும் சங்கதி கொட்டிலுக்கு செங்கோணத்திலுள்ள கோயில் தீர்த்த மடத்தில் ‘காட்ஸ்’ விளையாடும் இளவட்டனுகள் ஊடாக கூடப் படிக்கும் பொடியன்களுக்கும் வெளித்துவிட்டது. ஏற்கனவே சூட்டப்பட்ட மணிப்புறா என்ற பட்டத்துடன் அன்றிலிருந்து பகவதியின் மகளுக்கு ‘சூட்டி பா’ என்றொரு மேலதிக விருதும் கொடுக்கப்பட்டது. பாடசாலை ‘ஷிப்பிளின் மாஸ்டரின்’ மகனே அந்த விருது வழங்கலுக்கான பிரேரணையை முதலில் முன்வைத்தவன்.

மனோன்மணி ‘ஓ லெவலில்’ எட்டுப் பாடத்திற்கும் ‘ஒ’ எடுத்ததால் பாடசாலைக்கே பெருமை எனக் கூறி ஒரு மாலைப் பொழுதில் அதிபர் பருத்தித்துறை வடைப் ‘பக்கெட்’டுடன் அவர்களது வீட்டிற்கே வந்து கதைத்தபோதே அதிபருக்கு பற்கள் முப்பத்தியிரண்டும் இன்னமும் உறுதியாக இருக்கும் உண்மையினை மனோன்மணி கண்டுபிடித்தாள்.

“இந்தப் ‘பிறின்சிப்பல்’ ‘மோட்டச் சயிக்கிளிலை’ வரக்குள்ளை மீசோலை முடக்கிலை ‘லொறி’ அடிச்சு ‘றோட்’டிலையே சாகக் கடவான்!” என ஆறாம் வகுப்பில் பள்ளிக்கூடம் மாறவிடாத போது தான் அம்மன் கோயில் தெற்கு வாசலில் நின்று அழுதழுது சபித்தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பதையும் கூடவே எண்ணி மனோன்மணி தன்னை நொந்து கொண்டாள்.

‘ஏ லெவல்’ படிப்பதற்காக இரண்டரைக் கட்டைக்கு அப்பால் இருக்கும் கடற்கரைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மகளை அனுப்ப வேண்டிய அவசியம் பகவதிக்கு ஏற்படவில்லை.

யுத்தம் உச்சக்கட்டத்தில் இருந்ததால் கிராமத்திற்கு சற்று அப்பால் உள்ள இந்து மகளிர் கல்லூரி ஒன்றிலேயே கடற்கரை பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையும் தனது வகுப்புகளைப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தது. காலையில் ‘சைக்கிளில்’ செல்லும் மகள் சாமியார் மடத்தால் திரும்பியவுடன் ‘அம்மாளாச்சி இண்டைக்கு பொம்மர், ஹெலி ஒண்டும் வரக் கூடாது’ என்று படலையில் நின்றவாறே கடவுளைத் தொழுத் பின்பே, கோழிகளைக் கூட்டிலிருந்து திறந்து விடுதல், அகண்ட சட்டியில் கருப்பன்றை ஊற்றி அடுப்பில் ஏற்றுதல் என அன்றாட தன் அலுவல்களைச் செய்ய ஆரம்பிப்பாள் பகவதி.

ஆனையிறவிலிருந்தோ, பலாலியிலிருந்தோ ஏவப்படும் ‘ஷெல்’ வல்லையிலோ அல்லது முள்ளியிலோ விழுந்து வெடிக்கும் அதிகாலை வரை மனோன்மணி கண்விழித்துப் படிப்பாள். எத்தனை தரம் சொன்னாலும் படுக்கைக்குப் போகாது மகள் படுக்கும் வரையில் கைவிளக்கு வெளிச்சத்தில் அறைவாசலில் குந் தியிருந்து தூங் கி வழிந்து கொண்டிருப்பாள் பகவதி.

கலைப் பிரிவில் நல்ல பரீட்சை முடிவுடன் மனோன்மணி யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தேர்வானதில் பகவதி உள்ளூர் மகிழ்ந்தாலும், மகளைப் பிரிய வேண்டுமே என்பதை எண்ணிய போது நெஞ்சு கனத்தது. ஆனாலும், “ஒவ்வொரு கிழமை முடிவிலையும் வந்து போகலாமெனை” என்று மகள் கூறியபோது கரைவெளிச்சத்தைக் கண்ட கிளாலிப் படகுப் பயணிபோல் பகவதியின் உள்ளம் எல்லையில்லாக் களிப்பெய்தியது. தடைகள் இல்லாத பெரு வீதியால் யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்தவள் காலப்போக்கில் நான்கைந்து இடங்களில் தடை தாண்டிச் சென்று வரவேண்டியதாயிற்று.

இடப்பெயர்வுகள் மற்றும் போர் அனர்த்தங்களால்.... முன்று வருடப் படிப்பு நான்கு வருடங்களாக இழுபட்டது.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் பகவதி வாசலைப் பார்த்த படியே நாட்களை ஒட்டினாள்.

இறுதி ஆண்டுப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு வந்து மனோன்மணி வீட்டில் இருந்த கடந்த வருடம் ஆவணி பிறந்ததன் பிறகு நிலவு பொழிந்து கொண்டிருந்த ஓர் இரவில் தான் பகவதி முதன் முதலில் மகளுடன் அப்பேச்சை எடுத்தாள்.

பகவதியை அழைத்து வந்து ‘போட்டிக்கோ’ தேமா மரத்தடியில் இருத்திவிட்டு நிலவைப் பார்த்தபடியே மனோன்மணி கேட்டாள். “அம்மா அதுக்கெல்லாம் இப்ப என்ன அவசரம்?”

“வெளிநாட்டு, அதுவும் சுவிசில் மாப்பிள்ளை. வலிய வாற சம்பந்தம். சீதன வாகனம், இனாம் கினாம் எண்டு ஒரு வாகடமுமில்லை. இதைவிட்டால் வேறையென்ன பிள்ளை எங்களுக்கு வழி?”

“வலிய வாற சம்மந்தம் எண்டதற்காகவும், வழி இல்லை எண்டதற்காகவும் திருகுவலியைத் தேடிக் கொள்ளக் கூடாதம்மா. இடம்பெயர்ந்து வந்த சனங்கள்..... ஆற்றேழ மாதங்களாகத்தான் தாய் தகப்பனையே தெரியும். மகனைப் பற்றி அந்தாளின்றை கரக்ரரைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாத நிலையிலை..... எப்படியம்மா?”

“பொடியன் தங்கப் பவுணாம் பிள்ளை.”

“தறுதலைப் பிள்ளையளையும் தாய் தகப்பன் தங்கப் பவுண் எண்டுதான் சொல்லுவினம். படிச்சவரா, உழைப்பு எப்படி? இதையெல்லாம் விசாரிச்சனியோ?”

“‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ மட்டும் படிச்சவராம். அங்கை தொழிற் சாலை ஒன்டிலை இரவு பகலா வேலை செய்யிறாராம்.”

தாயின் ‘ரெடிமேட்’ பதில்கள் தனது எதிர்காலத்தினை நிச்சயிக்கும் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையில் அவள் உறுதி கொண்டிருப்பதை மனோன்மணிக்கு உணர்த்தவே, நிலவில் பளபள என மின்னிய, கண்ணீர் திவலை நிரம்பிய தாயின் கண்களை நோக்க முடியாதவளாக மேலும் பேச்சை வளர்க்காது, வீட்டினுள் நுழைந்து, அகப்பட்ட வாங்கிலில்

விழுந்து படுத்து, அப்படியே நித்திரையாகிப் போனாள்.

கொட்டாவி எடுத்து நெட்டி முறித்தவாறே அன்றைய காலை மிக ஆறுதலாகவே புலர்ந்தது.

“பொடிச்சி என்னவாம் அக்கை?”

அடுக்களைக்குள் பற்றும் அடுப்பினில் வற்றி வருகின்ற பாணியினைப் பதம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பகவதி நாதனின் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தாள்.

“அவளுக்கு அவ்வளவு விருப்பமில்லையடா. மாப்பிள்ளைப் பொடியன்றை பழக்கவழக்கம் தெரியாமல் எப்பிடிச் செய்யிறது என்னு யோசிக்கிறாள் போலை கிடக்கு.”

“நாளைக்குப் பின்னேரம் நல்ல நாளாம். மாப்பிள்ளை பகுதி எங்களை வேள் வு கொண்டு வருமென்னு எதிர்பார்க்கின்மாம். இப்பத்தான் பூங்கொல்லைக் கிணத்தடியிலை என்னைக் கண்ட இடத்திலை ‘புறோக்கர்’ சொன்னார். நிலமை அப்பிடியிருக்கைக்குள்ளை நீ என்ன பூராயக் கதை சொல்லுறாய் அக்கை?”

“மாமா..... நாளைக்கு வேள் வு கொண்டு போறதுக்கான அடுக்கு நிரையளைச் செய்யுங்கோ.” அம்மிக்கு மேல் கவிழ்த்திருந்த ‘பிளாஸ்டிக்’ வாளியை அள்ளி எடுத்தவாறே நல்ல தண்ணி அள்ளச் செல்லும் மகளை பகவதி அப்போதுதான் கவனித்தாள்.

உச்சி வகிடெடுத்து தலையை வாரிக் கட்டியிருந்தாள். தலையில் பூசியிருந்த எண்ணையில் காலை வெய்யில் பட்டுத் தெறித்தது. என்றுமில்லாத நிதானம் அவளது நடையில் தெரிந்தது.

ஏயல் வெளியில் வெள்ள வாய்க்கால் பக்கமாக இப்போது தலைக்கறுப்பொன்று தெரிகிறது. பகவதி உற்றுப்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நாரியை ஒரு பக்கமாக வளைத்து கையை இடுப்பில் வைத்தவாறே..... நாதனே தான்..... வந்து கொண்டிருந்தான்.

“அம்பாள் அடியார்களே! இதோ இன்னும் சில நொடிகளில் வேட்டையாட அம்பாள் எழுந்தருவுள்ளார். வேட்டைக்கு விரையவுள்ள அம்பாளுடன் அடியார்களும் கலந்து கொண்டு உய்தி அடையுமாறு அன்பாக வேண்டுகின்றோம்.” திடீரென்று வடக்கிலிருந்து ஒலிபெருக்கி உச்சஸ்தாயியில் கத்துகின்றது.

படலையைத் திறந்து விறுவிறுவென உள்ளுழைந்த நாதன் தேமா மரத்தைத் தாண்டி ‘போட்டிக்கோ’வில் போட்டிருந்த வாங்கிலில் வந்தமர்ந்தான்

அவனின் உதட்டினையே பகவதி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஓட்டிற்கு மேல் தங்கி பிரிந்து செல்லும் தேமாக் கிளையையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

“என்ன அப்பு கதைச்சனியே பொடிச்சியோடை?”

நாதனின் மௌனம் பகவதியின் பதற்றத்திற்கு மேலும் எண்ணேய் ஊற்றியது.

“பிள்ளை என்னவாம் தம்பி?” வாங்கிலிடிக்கு வந்து அவனின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தாள் பகவதி.

“என்னத்தை அக்கை சொல்ல?”

“ஏனப்பு, என்ன நடந்தது?”

“எல்லாமே முழுஞ்சது. ரண்டுபேரும் பிரிஞ்சுதான் அக்கை இருக்கினம்.”

“ஐயோ.... அம்மாளாச்சி..... உன்றை கண்ணுக்கு முன்னை இருக்கிற என்னை அந்த நாளையிலை இருந்து ஏன் இப்பிடிச் சோதிக்கிறாய்? ஏன் தம்பி..... என்ன பிரச்சின்னயாம்?”

“எங்கடை பொடிச்சியின்றை மனப்பாங்கு உனக்குத்

தெரியுந்தானே அக்கை? அவளின்றை சுதந்திரத்திலை, போக்கிலை எவருமே தலையிடக்கூடாது. அந்த அவளின்றை கொள்கைதான் இஞ்சை வினையாக வந்திருக்கு.”

“என்ன நீ சொல்லுறாய்?”

“‘எனக்கு அந்தாளைப் பிடிக்கேல்லை. எதிர் காலத் திட்டமே இல்லாத, அடிப்படை நாகரீகம் தெரியாத, பெண்களின்றை உணர்ச்சிகளை, உரிமைகளைப் புரியாத ஜூடம்! அந்தாளோடை ஒத்துப் போய் என்னைத் தொலைக்க வேண்டிய அவசியம் ஒண்டும் எனக்கில்லை. நான் நானாகவே வாழ விரும்புறன். அதனாலை தான் அந்தாளை விட்டுப் பிரிஞ்சு தனியாக இருக்கிறன்’ எண்டு சொன்னாள்.”

“நீ ஒண்டும் புத்திமதி சொல்லேல்லையோடா?”

“புருஷனோடை ஒத்துப் போ எண்டு நாங்கள் சொல்லுறதைக் கேட்கிற எல்லையைக் கடந்து நிக்கிறாள் அக்கை, அவள்! ஏதோ ஒரு பிரச்சினையிலை ஒரு நாள் அடிக்க கையோங்கியிருக்கிறான் போலை கிடக்கு. ‘உந்த ஆதிக்கம், அதட்டல்களை வேறை எங்கையாவது வைச்சுக் கொள்ளும்’ எண்டு சொல்லி தூக்கின கையை மடக்கி விட்டிருக்கிறாள் பொடிச்சி. ‘என்னோட நீ மல்லுக்கட்டவோ’ எண்டு அவனும் தொடங்கினதிலை கலாதி கிளம்பி அடுத்த ‘அப்பாட்மண்டிலை’ இருக்கிறதுகளும் தலையிடுற அளவுக்கு பிரச்சினை முத்திப் போச்சுதாம்.”

“பொடியனோடும் கதைக்கப் போறநென்டு போனாய். கதைச்சனியோ?”

“‘கோல்’ எடுத்தனான் தான். ஆள் இல்லை. ஆனால், எங்கட பொடிச்சியோடை ஒண்டா இருக்கிற ஆரோ மானிப்பாயில் பொடிச்சியாம். அதோடை கதைச்சனான். உந்தக் கொடுமைக் காறனோடை, சித் திரவதை பண்ணுறவனோடை ஆர் குடும்பம் நடத்துவாளவை? எண்ட ‘பிளானிலை’ தான் சொல்லிச்சுது. அக்கை, இப்போதையில் பொடிச்சியள் முன்னத்தையில் பெண்டுகள் மாதிரியில்லை..... கோபங் கண்ட இடத்திலை கொதிச்சுத்தான் எழுவாளுகள்.”

“மகம் நட்சத்திரக்காரி. இயல்பாகவே றாங்கியானவள். அடிபட்டு, சித்திரைவதைப்பட்டு வாழுறதை விரும்பவா போறாள்? கிளிப்பிள்ளையாக வளர்த்து குரங்கின்றை கையிலை குடுத்திட்டம். கிணத்துப் படி தெரியாமல் வளர்த்து பாண் கிணத்துக்கை தள்ளிப் போட்டம். அந்தக் கண்காணாத தேசத்திலை தனியா இருந்து என்றை பிள்ளை என்ன செய்யப் போறாளோ?”

“அக்கை, பதட்டப்படாதை. நாங்கள் பதறுறமே ஒழிய பொடிச்சி திடமாத்தான் இருக்கிறாள். எழுத்தை விலத்த வோட்டஸ்’ குடுத்திருக்கிறாளாம். வலுகெதியிலை உன்னையும் அங்கை கூப்பிடப் போறாளாம். இப்ப அவள் உழைக்கத் தொடங்கீட்டாளாம். வாகனம் கூட வேண்டப் போறாளாம்.”

“அம்பாள் அடியார்களே! இதோ..... குழ்ந்த வதைகளை வேட்டையாட அம்பாள் சிங்க வாகனத்தில் எழுந்தருளிவிட்டாள். உங்கள் வாசலில் அம்பாளைத் தரிசித்து உய்தி அடைய வேண்டுகின்றோம்.” வடக்கிலிருந்து வந்த காற்று காதுகளை அதிர வைத்தது.

“அக்கை அம்மாளாச்சி வேட்டைக்கு வெளிக்கிட்டுட்டா. வாசலிலை நிறைகுடம் வைக்கேல்லையே?”

“அதுகளுக்கு இப்ப நேரமில்லை. அம்மாளாச்சிக்குச் சாத்த பட்டுச் சேலையும், பழம், பாக்கு வெத்திலையும் வாங் கி தாம் பாளத் திலை முன் னரைக் குள் னை வைச்சிருக்கிறன்..... போய் எடுத்துக் கொண்டு வா.”

“பத் திரகாளி அம் மனுக் கு அரோகரா..... அம்மாளாச்சிக்கு அரோகரா!” வடக்கிலிருந்து எழுந்த ஒலி கிராமம் முழுவதும் ஏதிரொலித்தது. பகவதி வீட்டுப் படலையைத் தாண்டி ஊரே திரண்டு செல்கிறது.

வேட்டியும், வெறும் மேலுமாக தாம்பாளத் தட்டை ஏந்திய நாதன் படலையைத் திறந்து வந்து அம்பாளுக்கு முன் கைகட்டி நிற்கும் குருக்களிடம் நீட்டுகிறான்.

பட்டைச்சாத்தி, பழத்தையும் தீபத்தையும் அம்மனுக்கு

காட்டிலிட்டு எரியும் தீபத்தை நீட்டுகிறார் குருக்கள்.

“அம்மாளாச்சி... என்றை பிள்ளைக்குத் துணையா இரு தாயே!” பகவதி அம்மனை நோக்கி கைகளைக் கூப்புகிறாள்.

கொடிய அரக்கனின் கபாலத்தைக் காலில் மிதித்து கைகளில் வாள், குலத்துடன் நாக்கை வெளியில் நீட்டியவாறே அக்னிப் பிழம்புகள் மத்தியில் பத்ரகாளி அம்மன் கொடுஞ்சினத்துடன் தரிசனம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

25.11.2001

நீலாக்காஸ்

எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்தில் அப்போ நான் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். மேற் பிரிவு படிப்பிற்கு பிரபல கல்லூரிகளில் இடம் பிடிப்பதற்காக விண்ணப்பிக்கும் வகுப்பு. ஏழாம் வகுப்பு வரையில்தான் அங்கு இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தன. எட்டாம், ஒன்பதாம் தரங்களில் ஒரே பிரிவு தான். அதிலும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பத்து அல்லது பதினெண்து பேர் வரையில் தான் வந்து சென்றார்கள். ஆனால், பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து இரண்டு சோதனைகள் எடுக்கலாம் என்ற சலுகை தீவிரமாக அமுலில் இருந்ததில் பத்தாம் தரத்தில் மட்டும் இரட்டிப்பான எண்ணிக்கையில், முப்பது, மூப்பத்தைந்து பேரளவில் இருந்தார்கள்.

பத்தாம் தரத்திற்கு வந்ததன் பின்பு, வகுப்புகளுக்கு வகுப்பு இடாப்பு காவுதல், வாத்திமார் ‘வெத்திலை வாய்’ கொப்பளிக்க தண்ணீர்ச் செம்பு எடுத்துச் செல்லல், அவ்வப் போது அண்டையிலுள்ள சித்தி விநாயகர் ஆலயத்திலோ அல்லது வயலிலோ சிரமதானப் பணிபுரிதல் போன்ற வேலைகளும் செய்யவேண்டும் என ராசேந்தி சொன்னதை பல காலங்களாக ‘சீரியசாகவே’ நம்பிக் கொண்டிருக்கும் அளவிற்கு நான் அப்போது வலு அப்பாவியாக இருந்தேன்.

ஏழாம் வகுப்பில் நான் ‘ஏ’ பிரிவில் படித்தேன். எங்கள் வகுப்பிற்கு விஞ்ஞான பாட ஆசிரியையாகவும், வகுப்பு ஆசிரியையாகவும் புதிய ‘ரீசர்ச்’ ஒருவர் அடுத்த கிழமை வர இருப்பதாக முதலாந் தவணை ஆரம்பித்த முதல் நாளன்று கையில் உள்ள பிரம்பால் தனது பாதத்தில் பறையடித்தவாறே தலைமை வாத்தியார் கூறினார். பிரம்படி பட்டுப்பட்டு அவரது வலது பாத நடுப்பகுதி கண்டிப் போய் நாவல் பழ நிறத்தில் இருந்தது. ராமச்சந்திரன் தான் அந்த ரகசியத்தை எனக்குக் கூறி உயிரியல் சித்தாந்தம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தவனைப் போல பெருமை கொண்டான்.

புதிய ‘ரீச்சர்’ வந்ததன் பின்பு தான் வகுப்பு ‘மொனிட்டர்’ தெரிவு செய்யப்படுவாராம். அது வரை பத்தாம் வகுப்பில் இரண்டாவது தடவையாக ‘சிரமதானப் பணிகளில்’ ஈடுபட்டுவரும் ஆதவன் அன்னா தான் ‘சைலன் ஸ் பிறியேட்டில்’ எங்களது வகுப்பறையில் கதைப்பவர்களை வாங்கில் மேல் ஏற வைப்பாராம்.

தலைமை வாத்தியாரின் மகன் ஈசனும் எங்களது வகுப்பாதலால், அவ்வப்போது ஒடைக்கரை தோசை போல சுடச்சுட எங்களுக்கு தகவல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அதனால், ஈசன் அவன் இல்லாத நேரங்களில் ‘றேடியோ சிலோன்’ என்றே அழைக்கப்பட்டான்.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை ‘நமசிவாய வாழ்க’, என ஆரம்பித்த கூட்டுப் பிரார்த்தனை ‘பல்லோரும் ஏற்றப் பணிந்து’ என மங்களமாக முடிவடைந்து அமர்ந்த கையோடு மெல்லிய குரலில் ஈசன் சொன்னான். “புது ‘ரீச்சர்’ வரணியிலை இருந்து வாறா. அவவின்றை பெயர் நாகபூசணி.”

“நாகபூசணி ‘ரீச்சர்’ எப்படி இருப்பா?” என ராமச்சந்திரன் ஜம்பது சுதம் வைத்து கட்டை ரவியுடன் பந்தயம் பிடித்தான்.

“பெயரில் ஒட்டியிருக்கும் பூசணி போலவே ‘ரீச்சரும்’ பருமனாக இருப்பா” என்பது ராமச்சந்திரனின் வாதம். அவன் பிற்காலங்களில் ‘லொஜிக்’கைத் தேர்ந்து படித்தானா என்பது பற்றி எனக்கு இப்போது ‘ஜடியா’ ஏதுமில்லை.

“‘ரீச்சர்’ ஒல்லியா, மஞ்சள் நிறமாக ‘கூப்பன்’ கடை ‘மனேஜர்’ மாதிரி இருப்பா!” என்றான் கட்டை ரவி.

பந்தயத்தை அன்று வெட்டிவிட்டவன் நகங்கிக் கொண்டு நடுவில் அகப்பட்டிருந்த ராசேந்திரன்.

பாடசாலை தொடங்கி பத்து நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. அதற்குள் ‘ப’ வகுப்பார் விஞ்ஞான பாடத்தில் முன்று பாடங்கள் முடித்துவிட்டார்களாம். ஒரு நாள் இடைவேளையின் போது பரமேஸ் முன்னாலிருந்த சாவித்திரிக்கு அழாக் குறையாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

வகுப்பில் எல்லோரது உடுப்புக்களும் சலவை செய்யப்பட்டதாக இருந்தது அன்றைய தினம் ஒரு திங்கட்கிழமை என்பதை நினைவுட்டிக் கொண்டிருந்தது. தேவாரம் முடிந்து நாம் கதிரையில் அமர்ந்த போது ஆதவன் அண்ணா சொன்னார். “இன்டைக்கு உங்கடை ‘ரீச்சர்’ வந்திட்டா. இனி நான் வரமாட்டன்.”

சற்று நேரத்தில் தையல் பெட்டி ‘கடகட’ ஓலி எழுப்ப, முச்சு வாங்கியபடியே ஓடிவந்து முன் வரிசைக் கதிரையில் அமர்ந்தாள் சாவித்திரி.

“டியேய் பரமேஸ், புது ‘ரீச்சர்’ வந்திட்டா! மெல்லிசா, சிகப்பா, நல்ல வடிவா இருக்கிறா! புத்தகப் பையைத் தனது கதிரையில் கொழுவிவிட்டு, தகரப் பெட்டியை மேசையில் வைத்தவாறே பின் வரிசையில் இருந்த பரமேசுக்கு இளைக்க, இளைக்க சாவித்திரி சொன்னது, அவளுக்கு அடுத்த வரிசையில் ஒரு மேசை இடைவெளியில் இருந்த எனக்கும் தெளிவாகக் கேட்டது.

“உனக்கு எப்பிடிடை தெரியும்?” இது பரமேஸின் கீச்சுக்குரல்.

“இன்டைக்கு பக்கத்து வீட்டு முத்ததம்பி வாத்தியார் ஸீவு எண்டு சொல்லி ஸீவுக் கடிதத்தை தலம் வாத்தியாரட்டைக் குடுக்கச் சொல்லித் தந்தவர். கடிதம் குடுக்கவெண்டு தலம் வாத்தியாற்றை அறைக்கை போனனான். அப்பதான் புது ‘ரீச்சரைக்’ கண்டனான்.”

சாவித்திரி வாயை முடும் போது, வகுப்பு வாசலில் கடப்பு போலிருந்த கட்டைக் கதவைத் திறந்தவாறே ‘தலம் வாத்தியார்’ என்றழைக்கப்படும் தலைமை வாத்தியார் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தார். கூப்பன் கடை ‘மனேஜரையே’ ‘கிளீன் போல்ட்’ ஆக்கிவிட்ட குதூகலத்துடன், தலைமை வாத்தியாரின் பின்னால் புது ‘ரீச்சர்’!

அவர்களைக் கண்டு எழும்பியபடியே கட்டை ரவி ராமச்சந்திரனை திரும்பிப் பார்த்தான். ‘எடுத்து வை ஜம்பது சதத்தை. ஆறுமுகப்பாவின் கடையில் பாக்கு முட்டாக வேண்ட’ என்பது போலிருந்தது அவனது பார்வை.

தமிழ் படிப்பிக்கும் போது ஒரு நாள் பெரியதம்பி வாத்தியார் ‘தீர்க்கதரிசி’ என்ற பத்ததை விளக்கி, அதற்கு ஒருவரை உதாரணம் கூறும்படி கேட்டார். எல்லோரும் ஆளை ஆள் பார்த்து முழுசிக் கொண்டிருக்கும் போது அவரே சொன்னார். ‘பாரதியைச் சொல்லலாம்’. இச் சம்பவத்தின் பின்பு எனக்கோ பாரதியை விட கட்டை ரவியே அதற்குப் பொருத்தமானவன் போல் தோன்றியது.

“வணக்கம் தலம் வாத்தியார்.” நாற்பது பேரின் குரல்களிலும் கட்டை ரவியின் குரலே பலமாக ஓலித்தது.

“வணக்கம் பின்னைகளே! அமருங்கள். இவ தான் இனி உங்களுக்கு வகுப்பு ‘ரீச்சர்’.” தலைமை வாத்தியார் சத்தமாகச் சொன்னது பின்னால் இருந்த ‘ப’ வகுப்பாருக்கும் கேட்டிருக்கும் என்பதை எங்கள் வகுப்பை எட்டிப்பார்த்த சில தலைகள் உறுதிப்படுத்தின.

பெரியதம்பி வாத்தியார் ‘பென்சனில்’ போகும் போது நடந்த பிரியாவிடைக் கூட்டத்தின் பின்பு, நாகபூசணி ‘ரீச்சரை’ எங்கள் வகுப்பிற்கு கூட்டிவந்த அன்றைய தினம் தான் பிரம்பு இல்லாது தலைமை வாத்தியார் நின்றதை நான் கண்டேன். நிராயுதபாணியாக நின்றதலோ என்னவோ அதிக நேரம் நிற்காது அவர் சென்றுவிட்டார்.

புதிய ‘ரீச்சர்’ வகுப்பறையை ஓர் தடவை நோட்டம் விட்டா.

எங்கள் வகுப்பை ‘ப’ வகுப்பிலிருந்து காக எச்சத்தினால் வெள்ளையடிக்கப்பட்ட ‘ஸ்கிறீன்’ ஒன்று அரையுங்குறையுமாகப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

இருபத்திரண்டு ‘பொடியங்களும்’, பதினெட்டுப் ‘பெட்டையளும்’, ஆக சரியாக நாற்பது பேர் இரு பிரிவுகளாக ஆறு வரிசையில் வகுப்பில் அமர்ந்திருந்தோம். அதிசயமாக அன்று எவருக்குமே தலையிடியோ, காய்ச்சலோ அல்லது வயிற்றோட்டமோ வரவில்லை.

“என்னுடைய பெயர் ‘மிஸ்’ நாகபூசணி நாகநாதன். சரி இப்ப நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரா எழும்பி உங்கடை

பெயரைச் சொல்ல வேணும். முதல் வரிசையிலிருந்து சொல்லத் தொடங்குங்கள் பிள்ளையள்.”

“ராமச்சந்திரன் ‘ரீச்சர்’.”

“ராசேந்திரன் ‘ரீச்சர்’.”

“ரவிச்சந்திரன் ‘ரீச்சர்’.”

“சிவகுமார் ‘ரீச்சர்’.”

ஆரோகரணத்திலிருந்து அவரோகணத்திற்கு குரல்கள் மாறுகின்றன.

“சாவித்திரி ‘ரீச்சர்’.”

“விஜயகுமாரி ‘ரீச்சர்’.”

“காஞ்சனா ‘ரீச்சர்’.”

”பாரதி ‘ரீச்சர்’.”

அடுத்தது இரண்டாவது வரிசை. குண்ட்டியின் முறை. எழும்பினான் என்றால் சூரன் மாதிரி நெஞ்சை நிமிர்த்தியவாறு தான் நிற்பான். பல்வியமாக குணரத்தினம் என்ற தனது பெயரைச் சொன்னான்.

“அப்பாடா.... நல்ல வேளை உமக்கும் சிவாஜி கணேசன் அப்பிடி எண்டு ஒரு பெயரும் இல்லாது போனது” என்றா ‘ரீச்சர்’ முகத்தில் செட்டான சிரிப்புடன்.

அதன் பிறகு, நடிப்பு என்றால் அகராதியில் அர்த்தம் தேடும் குண்ட்டி கூடச் சில காலங்கள் சிவாஜி கணேசன் என்று அழைக்கப்பட்டதாக ஞாபகம்.

பெயர் கேட்டு அறிந்த பிறகு ‘மொனிட்டர்’ தேர்வு ஆரம்பமானது.

“போன தவணை முதலாம், இரண்டாம் பிள்ளையளாக வந்தாக்கள் கையை உயர்த்துங்கோ பார்ப்பம்.” இடக் கையைப் பின்னால் கட்டிக்கொண்டு, வலது கையால் ‘டஸ்டரை’ எடுத்துக் கரும்பலகையை அழித்தவாறே ‘ரீச்சர்’ சொன்னா.

பரமேஸ்வரி என்னைப் பார்த்தாள். இருவருமே கைகளை உயர்த்தினோம்.

“சரி, உங்கள் இரண்டு பேரிலும் ஆர் ‘மொனிட்டரா’ வாறதை வகுப்புப் பிள்ளையள் விரும்பியினம் எண்டு இப்பநான் ஒரு தேர்வு வைக்கப்போறன். எல்லாரும் குனிஞ்சு முகத்தை மேசையிலை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. இப்பநான் இவையள் இரண்டு பேரின்றை பெயரையும் சொல்லுவன். உங்களுக்கு விருப்பமானவற்றை பெயரை சொல்லேக்கை நீங்கள் கையை உயர்த்த வேணும். சரி தானே?”

நாற்பது பேரும் முகத்தினை மேசையில் புதைத்துக் கொண்டோம்.

தேர்வு முடிந்து முடிவினை கரும்பலகையில் எழுதினா ‘ரீச்சர்’. எனக்கு இருபத்தியொரு வாக்குகள். பரமேஸ்வரிக்கு பத்தொன்பது வாக்குகள்.

“பொடியங்களிலை இருந்து ஆரோ ஒரு செம்மறி பரமேசுக்கு கை உயர்த்தி இருக்கு. அநேகமாக அது பெட்டை ரவியாகத் தான் இருக்கும்” என்றான் தங்கராசன்.

“ஹு இஸ் த பிளக் ஷீப்” என்ற பாடல் அந்த நாட்களில் எழுதப்படாத அளவில் பெட்டை ரவி தப்பினான். அல்லாவிடின் அப்பாடலை பாடிப் பாடியே தங்கராசன் பெட்டை ரவியைச் சாகடித்திருப்பான்.

நாகபூசணி ‘ரீச்சர்’ வந்த ஓரிரு மாதங்களிலேயே எங்களூர் பள்ளிக்கூடம் பல மாறுதல்களைக் கண்டது.

எங்கள் வகுப்பறையில் இருந்து பார்த்தால், முன்னால் வாசிகசாலையில் இருந்து சனங்கள் பத்திரிகை பார்ப்பதும், மழைக்காலங்களில் ஊரா வீட்டு ஆடுகளெல்லாம் வாசிகசாலை வாங் கிலில் ஏறிநின்று பிழுக்கை போடுவதும்..... அருகே அரச மரத்திற்குப் பின்னால் ஆறுமுகப்பாவின் கடை வாசலில் அடிப்பக்கம் அழுகிய வாழைக்குலை சுழன்று கொண்டிருப்பதும் தெரியும். ‘ரீச்சரின்’ வருகையின் பின்னர் முன்பக்க எல்லையில் இருந்த கம்பி வேலி முழுவதும் ஆளாவு உயர்த்திற்கு கிடுகுகள்

வரியப்பட்டன.

பள்ளிக்கூடத்தின் பின்புறத்தினை பாவட்டையும், கற்றாளையும் கூடவே சிறுநீர் நெடியும் மொத்தமாகக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தன. ஒண்டுக்குப் போறதென்றால் முக்கைப் பொத்திக் கொண்டு தான் போக வேண்டியிருந்தது. முத்ததம்பி வாத்தியாரையும், கந்தப்பு வாத்தியாரையும் அடிக்கடி அங்கு நாம் காண்போம். அந்தப் பற்றைகள் அழிக்கப்பட்டு, அங்கு இரண்டு தகர மலசலகூடம் அமைக்கப்பட்டு, மறைவுக்கு காவோலையால் வேலியும் அடைக்கப்பட்டது. மலசலகூடம் அமைக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட வேலியோரத் திலேயே கந்தப்பு வாத்தியார் குந்தியிருந்ததாக குகதாசன் கூறியது எனக்கு இப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் உள்ளது.

மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் உடுப்பில் கூட மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. ஒன்பதாம், பத்தாம் வகுப்புக்களில் படித்த சில அக்காமார்கள் உடுத்து வந்த ‘ஹாவ் சாறி’ மற்றும் ‘கலர்’ சட்டைகள், ‘கலர் ஸ்கேட்’டுக்கள் யாவற்றுக்கும் பிரியாவிடை கொடுக்கப்பட்டு, சீருடை அறிமுகமானது. வேட்டியுடனும், வெறும் மேலுடனும் வந்த முத்ததம்பி வாத்தியார் உட்பட்ட நாலைந்து வாத்தியார்களும் ‘நாசனலுடன்’ வர ஆரம்பித்தனர். தூய வெள்ளை நிறத்தில் ஒன்று, பளுப்பு நிறத்தில் ஒன்றுமாக இரண்டு ‘நாசனலுடனேயே’ காலத்தைக் கழித்த முத்தம்பி வாத்தியார், ‘பென்சன் எடுக்கிற காலமாகப் பார்த்து இப்பிடியாய் போச்சு’ எனக் குறைப்பட்டவாறே மேலும் இரண்டு ‘நாசனல்’ தைக்க ஆலடிச் சந்தை குறுப்பனிடம் அளவுகொடுத்ததாக ஆதவன் அண்ணா ஆக்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கட்டை ரவி, பெட்டை ரவி, வடலித் திடல் விமலா, ஐயர் வீட்டு விமலா என்று அழைக்கப்படுவது அருகிப் போக ஆர். ரவிச்சந்திரன், கே.ஆர். ரவிச்சந்திரன், கே.விமலா, எஸ். விமலா என அவர்கள் அழைக்கப்படலாயினர்.

வாத்தியார் என்றோ, தலம் வாத்தியார் என்றோ சொல்ல வேண்டாம் என்றும், எல்லா வாத்தியார்களையும்

‘சேர்’ என்றும், தலம் வாத்தியாரை ‘பிறின்சிப்பல்’ என்றும் அழைக்கும்படியும் ‘ரீச்சர்’ கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்தா.

“உலகத்தை மாத்த வெளிக்கிட்டுட்டா சிங்காரி. அவசொன்னதுக்கெல்லாம் ஒணான் மாதிரி இந்தானும் தலையாட்டுது” என முத்தகம்பி ‘சேர்’ பங்குனி மாதக்கள்ளைக் குடித்துவிட்டு இரவில் வீட்டில் சத்தம் போட்டதாக ‘சைலன்ஸ் பிரீயட்’ முடிந்த கையோடு சாவித்திரி ஒரு நாள் பரமேசுக்கு கீச்சுக் குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது சசனுக்கும் கேட்டிருக்கும்.

முதலாம் தவணை முடியும் தறுவாயில் நாகபூசனி ‘ரீச்சருக்குத்’ துணையாக தோற்றுத்திலும், நடத்தையிலும் அவவுக்கு எதிர்மாறான அம்சங்களுடன் ஒரு சங்கீத ‘ரீச்சரும்’ வந்து சேர்ந்தா. பத்துப் பாடங்களுடன் எங்களுக்கு பதினேராவது பாடமாகச் சங்கீதமும் சேர்க்கப்பட்டது.

ஸாகமபதநிலை பாடும் போது ஒரு நாள் ராமச்சந்திரன் ஆரோகணத்தில் ‘நீ சா’ எனப் பாடிவிட்டான். “ஆரையா சாகச் சொல்லுறாய் மொக்கு” என்று கேட்டவாறே அன்று சங்கீத ‘ரீச்சரிடம்’ அவன் வாங்கின அடி போல வண்டில்கார வடிவேலண்ணனின் நாம்பன் மாடு கூடசீவியத்தில் வாங்கியிருக்காது.

பள்ளிக்கூடத்திற்கு வடக்கே சலவைத் தொழிலாளர்களின் துறை ஒன்று இருந்தது. அதன் எல்லையோடு உடைந்த கரும் பலகைகள், கால்கள் இழந்த கதிரை, மேசைகள் குவிக்கப்பட்டும், சிலந்திகளால் வலை பின்னப்பட்டும் கவனிப்பாற்று ஒரு அறை கிடந்தது. அதற்குள் ஒரு சாரைப் பாம்பு செல்வதை தான் கண்டதாக கே.விமலா ஒரு நாள் சொன்னதிலிருந்து அதனை ‘பாம்பு அறை’ என்றே நாம் அழைத்து வந்தோம். பத்தாம் வகுப்பு அண்ணாமாரால் சிரமதானத்திற்கு உட்பட்டதில் பாம்பு அறை ஆசிரியர்களின் ஓய்வு நேர அறையாக உருமாற்றமடைந்தது. சங்கீத ‘ரீச்சரை’ அநேகமான நேரங்களில் அங்கு காணக்கூடியதாக இருந்தது.

முதலாவது தவணைப் பாட்சை நடைபெற்றது. பரமேஸ் முதலாம் பிள்ளையாகவும், நான் இரண்டாவதாகவும், மகேஸ்வரன் மூன்றாவதாகவும் வந்திருந்தோம். முவருக்குமே விஞ்ஞான பாடத்திற்கு நூறு புள்ளிகள் கிடைத்திருந்தன.

இரண்டாவது தவணை ஆரம்பமாகியது.

புலமைப் பரிசில் சோதனைக்காக தயார்படுத்தும் காலம். “போன வருசம் எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திலை இருந்து ஒருவர்தன்னும் ‘ஸ்கொலசிப்பில்’ தேர்ச்சியடையவில்லை. இம்முறை எனது வகுப்பிலிருந்தே குறைந்தது நாலு பேரையாவது ‘பாஸ்’ பண்ண வைப்பன்” என்று நாகபூசனி ‘ரீச்சர்’ ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை ‘அசெம்பிளியில் சொன்னது ‘பீ’ வகுப்பு ஆசிரியர் வீரகத்தி ‘சேருக்கு’ வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

மூன்று பேர் சரி நாலாவதாக ‘ரீச்சர்’ யாரைச் சொல்லியிருப்பா என்பதை அறிவதில் சில காலங்கள் ராமச்சந்திரன் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தான்.

“சோதினை மட்டும் சனிக்கிழமைகளிலும் ஒரு இரண்டு மணித்தியாலம் வகுப்பு வைப்பன். எல்லோரும் வரவேணும்.”

‘ரீச்சர்’ சொன்ன போது முதலில் ராமச்சந்திரன் தான் தலையாட்டினான்.

சனிக்கிழமை வகுப்புகளில் பீ பிரிவையும் சேர்க்க வேணும் எண்டு பிறின்சிபல் பிரியப்பட்டதாகவும், அதற்கு ரீச்சர் ஓம்பட்டதாகவும், வீரகத்தி சேர் நெருப்பெடுத்ததாகவும் ஈசன் எவருமில்லாத சமயத்தில் ஒரு நாள் எனக்குச் சொன்னான்.

புலமைப் பரிசில் பாட்சை முடிவு வெளியானது.

பள்ளிக்கூடத்தில் மூவர் சித்தியடைந்திருந்தோம். மூவரும் எங்கள் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே. பரமேசும், நானும், தங்கராசனும். பீ பிரிவில் எவருமே இல்லை.

“சனிக்கிழமைகளிலையும் வகுப்பு வைச்சு பெரிசா அவ என்னத்தைக் கிழிச்சா?” என்று முத்தகம்பி சேர் வீட்டிற்கு

ஒரு நாள் போன இடத்தில் வீரகத்தி சேர் சத்தம் போட்டிருக்கிறார். வழமை போல பரமேசுக்கு சாவித்திரி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நாட்களில் தான் கந்தசாமி என்றொரு ஆசிரியர் எங்களூர் பள்ளிக்கு மாற்றலாகி வந்தார். அசப்பில் பார்த்தால் எம்.ஜி. ஆரைப் போல் இருப்பார். எங்களுக்கு உடற்பயிற்சி என்றொரு பாடத்திற்காக அவரைப் போட்டிருந்தார்கள். முன்னால் சிகப்பு பாஸ்கட் பூட்டிய புத்தம் புதிய றலி சைக்கிளில் அயற் கிராமத்திலிருந்து வந்து சென்றார்.

வரணிக்கு தினமும் வந்து செல்வது கடினம் எனக் கூறி முன்றாம் தவணை தொடக்கத்தில் நாகபூசணி ரீச்சரும் எங்களுரிலேயே, எங்கள் வீட்டுக்கு முன்று, நான்கு வீடு தள்ளி வாடகைக்கு ஒரு வீடு எடுத்துத் தங்கியிருந்தா.

பின்னேரங்களில் நான் பிள்ளையார் கோவிலடியில் பொடியளூடன் ‘றவுன்றேஸ்’ விளையாடி விட்டுத் திரும்பும் சந்தர்ப்பங்களில் பல தடவைகள் ‘ட்ரெசிங் கவுனுடன்’ ரீச்சரை வீட்டு வாசலில் கண்டிருக்கிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் மிக அழகாக ரீச்சர் இருப்பா. அவவின் மஞ்சள் நிறத்திற்கு ‘எடுப்பை’ கொடுக்கும் கலரிலேயே ‘கவுன்’ அணிந்திருப்பா.

அப்படித்தான் ஒரு நாள் மைமல் பொழுதில் விளையாடிவிட்டு நான் வீடு திரும்பும் போது ஆறுமுகப்பாவின் கடையில் தேயிலையும், சீனியும் வாங்கி வரும்படி என்னிடம் காசு கொடுத்துவிட்டு அவசர அவசரமாக ரீச்சர் உள் நுழைந்துவிட்டா. எதேச்சையாக எனது பார்வை வீட்டு முற்றத்தில் பதிந்த போது சிகப்பு பாஸ்கட் பூட்டிய அந்தப் புத்தம் புதிய றலி சைக்கிள் என் கண்களில் சிக்கியது.

‘அது கந்தசாமி சேரின் சைக்கிள் அல்லோ?’

ஹாட்லி, நெல்லியடி சென்றல், எம்.எச்.எஸ்., வட இந்து மகளிர் என பிரபல பாடசாலைகளுக்கு விண்ணப்பங்களை அனுப்பிவிட்டு எல்லோரும் நுழைவுப் பர்த்சைகளுக்கு எம்மைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒரு திங்கட்கிழமை.

புத்தகங்களைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குள் நுழைகின்றேன். தூரத்தே நெசவுசாலைப் பக்கமாக பத்தாம் வகுப்பு அண்ணன்மார்கள் தும்புக் கட்டையுடனும், வாளியுடனும் கூட்டமாக நிற்பது தெரிந்தது. சிரமதானம் எதற்கோ செல்கிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

பள்ளிக்கூடத்திற்குள் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று பொடியள் ஏதோ குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறின்சிப்பல் பின்னுக்கு கையைக் கட்டியவாறே நிலத்தை அளந்து கொண்டிருந்தார். சங்கீத ரீச்சருக்கு வீரகத்தி சேர் கையை அசைத்து, அசைத்து உற்சாகத்துடன் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். “இவனுக்கேன் இந்தக் குறுக்காலை போன புத்தி? நல்ல குடும்பத்திலை உயர் சாதியிலை பிறந்திட்டு இவனைப் போய்....” அருகால் செல்லும் போது சங்கீத ரீச்சர் உச்சஸ்தாயியில் சொன்னது எனது காதுகளில் விழுந்தது.

வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றேன்.

ராசேந்தி என்னை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

“பேய் இரத்தி, நெசவுசாலை சவர் முழுக்க எங்கடை ரீச்சரின்றை பெயரையும், கந்தசாமி சேரின்றை பெயரையும் சேர் த் து ஆரோ கண்டபடியெல் லாம் எழுதி இருக்கிறாங்களாடா. அது தான் அதை அழிக்கச் சொல்லி பத்தாம் வகுப்பு அன்னாமாரை பிறின் சிபல் அனுப்பியிருக்கிறார்.”

“ராசேந்தி, அது புன்னரைக்காயாலை எழுதினதோ அல்லது பூவரசம் இலையாலை எழுதினதோவென்டு நீ நினைக்கிறாய்?” கேட்டவாறே ராமச்சந்திரன் அருகில் வந்தான். மேலும் அதில் நின்றால் நானே பந்தயத்தை வெட்டி விட வேண்டிவரும் என்ற பயத்தில் அங்கிருந்து விலகிச் செல்கின்றேன்.

அன்று ரீச்சர் பள்ளிக்கூடம் வந்திருந்தும் வகுப்பிற்கு வரவில்லை. நெடுநேரமாக ஸ்ராவ் ரூமிற்குள் இருந்துவிட்டு அரை நேரத்தோடு சென்றுவிட்டா.

இரண்டொரு நாட்களின் பின்னர்.....

பின்னேரம் விளையாடிவிட்டு திரும்பிய போது அம்மா சொன்னா, “உங்கடை ரீச்சரை தகப்பன் வந்து அவையின்றை ஊருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போயிட்டார். வேறு இடத்துக்கு மாற்றம் எடுத்துக் குடுக்கப் போறன். இனி உந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டும் அவளை விட மாட்டன் என்டு தகப்பன் வீட்டுக் காரருக்குச் சொல்லிப் போட்டு போயிருக்கிறாராம்.”

அன்று இரவு சுடலைக் குருவிகள் எழுப்பிய ஒலியும், ஆந்தைகளின் அலறல்களும் இரவு வெகு நேரமாக எனக்குக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

தனகரன் வாரமஞ்சி

27.01.2002

தனகரன் வாரமஞ்சி
தனகரன் வாரமஞ்சி

வருக்கள் வட்டாரம்

வெயில் அதி உக்கிரமாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மண்டையைப் பிளக்கிற தலை வலி. ‘அட்வான்ஸ் லெவலில்’ ஆழ்வாப்பிள்ளை சேர் ‘ஒகனிக் கெமிஸ்றி’ படிப்பிக்கும் போது வருமே..... அந்த மாதிரி.

வீதியோரம் குடைவிரித்திருந்த அந்த ஆலமரத்தடியில் சிறிது நேரம் தரித்து நிற்கின்றேன். தஞ்சமென வருவோர்க்கு எல்லாம் தாராளமாகவே இடம்கொடுப்பதற்கென நிறையவே கிளைகளைச் சுமந்துகொண்டு நின்றது அந்த மரம்.

இன்னும் ஒரு மைல் தூரமாவது சைக்கிளை மிதிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர்தான் ஓவியர் பரசுராமன் வீட்டிற்குப் பிரிந்து செல்லும் முடக்கு வரும்.

ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர், இறுதியாக ஊர் வந்து நின்றபோது, பரசுராமனைச் சந்திக்கக் கூடவே தங்கராசனும் வந்திருந்ததில், பிரதான வீதியிலிருந்து கோபித்துக்கொண்டு போகுமாப் போல் இருண்ட, ஒடுங்கிய பனங்கூடல் பாதையொன்றில் போய் முடியும் அவரது வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியினை இனங்காண அதிகளவில் சிரமம் இருக்கவில்லை.

அந்த மைல் பொழுதிலும் தங்கராசன் என்ன மாதிரி பனங்காணிகளினுடாகக் கூட சைக்கிளை வேகமாக ஓட்டிச் சென்றான். ஈடுகொடுக்க முடியாது ‘சைக்கிள் பெடல்’ தடக்கி நாலைந்து தடவைகள் பனை மரங்களோடு மோதியபடியே நான் அவன் பின்னால் சென்றேன்.

தண்ணி பட்டபாடாகச் செல்லுமளவிற்கு அந்தப் பாதைகளுக்கும் தங்கராசனுக்கும் அப்படி ஒரு காதலா என்று கூட நான் வியந்ததுண்டு.

ஆனால், காதல் அப்பாதைகளுக்கும் அவனுக்கும் அல்ல, கிளாலிக் கடலேரிக்கும், அவனுக்குமே என்பதை நிருபித்தது அவனது அகாலமரணம்.

வடமராட்சிச் சனங்களெல்லாம் கால்நடைகள் சகிதம் இடம்பெயர்ந்து வன்னி சென்ற காலகட்டத்தில் தான் கிளாலிக் கடற்பரப்பில் தங்கராசனின் மரணம் நிகழ்ந்தது.

‘தங்கராசன் என்ன ஆனான்?’ என்று பரிதவித்த அவனது குடும்பத்தினருக்கு சன்னங்கள் துளைத்த அவனது உடல் பூநகரிக்கரையில் ஒதுங்கியது என்ற தகவல் மட்டுமே கிடைத்தது.

‘சைக்கிள்’ மீண்டும் ஓடத் தொடங்குகின்றது.

கற்றாளைகளும், காரைமுட்செடிகளுமாக காடு பத்திப்போயிருந்த நிலங்களிலெல்லாம் குடிசைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சில குடிசைகளின் ஒத்தாப்பு களிலிருந்து வாணோலிப் பெட்டி ‘விக்கி, விக்கி’ செய்தியை ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அருகே ‘சைக்கிளை’ கவிழ்த்து வைத்து கைகளால் ‘பெடலைச்’ சுழற்றி வாணோலிப் பெட்டிக்கு சக்தியுடியவாறே புன்னகை கழன்ற முகங்களுடன் சிலர்.

‘ஏ ஒன்பது’ பாதைபோல் எங்கள் நிலங்களுக்கான பாதை எப்போ திறக்கும்? என்ற ஆசுவாசப் பெருமுச்சுடன் அவர்கள்.

வீதியின் இரு மருங்கிலும் இடையிடையே கிடுகுக் கொட்டிலினால் அமைக்கப்பட்ட சிறு சிறு கடைகள்.

தேங்காய்களோ, மரக்கறிவகைகளோ, விறகுக் கட்டுகளோ குவிக் கப்பட்டும், வாழைக் குலைகள் தொங்கிக்கொண்டும், மண்ணெண்ணெய் போத்தல்களில் அடைக்கப்பட்டும் அக்கடைகளில் இருந்தன. “வா, வா” என அழைத்தவாறே இளநீர் குலையும் ஓரிடத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், பெரும்பாலும் எல்லாக் கடைகளிலும் பட்டடையில் இருந்தவர்கள் கொட்டாவி விட்டபடியே இருந்தார்கள்.

தேங்காய்களையும், காய் பிஞ்சகளையும் குவித்து அன்றாட சீவியத்துக்காக இம்மண்ணில் இந்த நிமிடங்களில் கடை விரித்திருக்கும் இவர்கள் தங்களது சொந்தத் தேசங்களில் தென்னந்தோப்புகளின் சொந்தக்காரர்களாகக் கூட இருந்திருக்கலாம்.

தனது முகப்பு வேலி முட்கம்பிகளை எங்கோ ஒரு ‘சென்றிப்பொயின்டிற்காக’ தாரை வார்த்துக் கொடுத்த நிலையில் ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூடம். ஏதோ ஒரு கனிஷ்ட வித்தியாலயம் என வானவில் வடிவில் கவரில் எழுதி யிருந்தார்கள். துப்பாக்கி குண்டு மாரி பொழிந்ததில் பாடசாலையை இனங்காட்டும் பெயரும், கூடவே சரஸ்வதி சிலையின் முடியும் உடைந்து கம்பியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அப்பாடசாலை அகதிகளால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. வகுப்பறைகளில் சேலைகளும், பாவாடை, சட்டைகளும் உலர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு குழாய் கிணற்றடி! அதனருகில் மரக் கறிச் சமையல் மணத்தது. கோயில் களில் அன்னதானத்திற்கு காய்கறி அவிக்குமாப்போல சிலர் நீள அகப்பை கொண்டு அடுப்பிலிருந்த கிடாரத்தினைத் துளாவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

என் நினைவு சரியானதெனில் இதை பக்கமாக அடுத்துவரும் முச்சந்தியே பரசுராமனின் வீட்டிற்குச் செல்லும் திருப்பமாக இருக்கவேண்டும். தங்கராசன் தவறிவிட்ட செய்தியினை நானறிந்த பின்னர், ஐந்தாறு தடவைகள் இதே பாதையூடு பரசுராமனிடம் அவனோடு செல்வது போன்ற கனவு வரும் போதெல்லாம்..... பரசுராமனின் வீட்டுக்கு செல்லும் முடக்கு வருமுன்னரே கனவு குழப்பிப்போவது..... ஏனோ இப்போது நினைவில் வந்து தொலைக்கிறது.

எதிரே குரோட்டன் செடிகளுடனும், சில அசோக மரங்களுடனும் கூடிய அமெரிக்கன் ‘பாஷன்’ வீடோன்று ‘வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமென்பதில்லையே!’ என்ற பாரதியின் வரிகளுக்கு உயிர் கொடுத்துக்

கொண்டிருந்தது.

‘இந்தப் பானை வற்றினால் தான் எங்கள் வயிறு நிரம்பும்’ என்று எழுதி ஒட்டியதைப் போன்ற முகத்துடனும், மோர்ப் பானை ஒன்றுடனும் பேருந்து தரிப்பில் ஒரு சிறுவன். பாடசாலைச் சீருடைத் துணியில் தைத்த அரைக் காற்சட்டையை அவன் அணிந்திருந்தான்.

‘இதமான சவாரிக்கு இச் ‘சைக் கிளைத்’ தேர்ந்தெடுங்கள்!’ என்று ஏதோ ஒரு ‘சைக்கிளிற்கு’ பத்திரிகையில் வந்த விளம்பரத்தினை ஞாபகமுட்டுமாப் போல், நாலைந்து பெண்பிள்ளைகள் வீதியின் பெரும் பகுதியினை குத்தகைக்கு எடுத்த நிலையில் என்னை ஓரங்கட்டி, நான் வந்த திசை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு வழிவிட்டு என் ‘பலன்ஸ்சை’ சரிசெய்து; ‘பெடலினை’ மிதித்தபோது அந்த முச்சந்தி என்னை வரவேற்றது.

ஆனால், அந்த முச்சந்தி முடமாக்கப்பட்டிருந்தது.

அதனை மையங்கொண்டு பெரிய ‘பண்ட்’ ஒன்று பின்னால் தோட்டத்தை ஊறுத்துச்செல்கிறது.

புகையிலையும், மரவள்ளியுமாக அப்போதெல்லாம் காட்சியளித்த தோட்டத்தறையில் புல் பூண்டுகளும், செடிகளும் பச்சைக் கம்பளம் விரித்திருந்தன.

முடிச்சவிழ்ந்த மன் முடைகளும் முக்கோணமாக சரிந்த பச்சைப் ‘பெயிண்ட்’ அடித்த தகரப் பீப்பாக்களுமாக ‘சென்றிப் பொயிண்ட்’ ஒன்று உருக்குலைந்து போயிருந்தது.

‘மிதிவெடி கவனம்’ என்ற அறிவிப்புப் பலகை ஒன்று நிலத்தில் விழுந்து பாதி புதையுண்டு கிடந்தது.

வீதியெங்கும் ‘ஓ’ என்ற ஒருவித அமைதி.

குரக்கன் பிட்டு வாசனை எங்கிருந்தோ வந்து முக்கைத் துளைத்தது. கீரி ஒன்று பற்றைகளைப் பிய்த்தவாரே பாய்ந்து சென்றது.

வீதியின் மறுபுறத்தே மாடி வீடொன்றின் கூரையும், படிகளும் இந் நிமிடமே நியூட்டனின் புவியீர்ப்புக் கோட்பாட்டினை நிருபித்து விடுவோம் என அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவ்வளவின் மூலையில் உக்கிப்போன கூரைக்கு ஈடுகொடுத்தவாறே ஒரு கொட்டில். நாலைந்து மாடுகள் அசைமீட்டவாறே அக்கொட்டிலில் படுத்திருந்தன.

வீட்டு முற்றத்தில் எரிந்து கருகிய ‘கார்’ ஒன்று கோணலாக நின்றது.

‘சைக்கிளைத்’ திருப்ப எத்தனித்தேன்.

“அன்னை, ஆரைத் தேடுறியள்?” உடைந்த குரலொன்று, அவ்வீட்டினை ஒட்டினாற் போல் அமைந்திருந்த குச்சொழுங்கையில் இருந்து மிதந்து வந்து என்னைத் திடுக்கிடவைத்தது.

உருக்குலைந்த காட்சிகளால் ஸ்தம்பித்து நின்றதில் மாடுகளை மேய்த்தவாறே ஒழுங்கைக்குள் இருந்த அந்த நடுத்தர வயது மனிதர் மீது இதுவரை என் கவனஞ் செல்லவில்லை.

செம்படை பற்றிய தலைமயிர், ஒடுங்கிய, தாடை விழுந்த முகம், குச்சி உடல், சாரத்தை மடித்துக் கட்டியிருந்தார். இரு கால்களையும் நீட்டிக்கொண்டு விழுந்த மதில் கல்லில் இருந்தவாறே இன்னமும் என்னையே பார்த்த வண்ணமிருந்தார்.

“இந்த ஒழுங்கையிலை இருக்கிற ஒருவரை சந்திக்கவேண்டு வந்தனான்.” வலது காலை நிலத்தில் ஊன்றியவாறே அவரது பதிலுக்காகக் காத்து நின்றேன்.

“நீங்கள் கனகாலமாக ஊரோடை இல்லையோ?”

“ஓமோம். நான் கொழும்பிலை வேலை செய்யிறனான். ஏழேட்டு வருசத்துக்கு பிறகு ஏ நயின் பாதை திறந்த கையோடை..... இப்பதான் வந்திருக்கிறன்.”

“அதுதானே பார்த்தன். இப்ப ஜஞ்சாறு வருஷமா,

அதுதான் ஆழிக்காறன் வந்ததுக்குப் பிறகு உந்தப் பகுதியில் சனங்கள் இடம்யெர்ந்து வேறை எங்கையோ இருக்குதுகள். ஆனால், எங்கையெங்கை இருக்கின்மோ தெரியாது. கொஞ்சச் சனம் வன்னிக்கும் போயிட்டுதுகள் என்டு அறிஞ்சன்.” இன்னமும் கால்களை அகல விரித்தபடி இருந்தவாறே அவர் சொன்னார்.

அப்போதுதான் எனது பார்வை அவரைத் துழாவியது.

அவரது காலின் வலதுபுறத்தே ஜெய்ப்பூர் கால் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இப்போது ‘சைக்கிளை’ விட்டிறங்கி நான் அவரது பக்கமாகச் செல்கின்றேன்.

“நீங்கள் இங்கைத்தையில் ஆளோ?”

“இல்லைப் பாருங்கோ. நான் தென்மராட்சியைச் சேர்ந்தனான். எங்கடை பகுதியில் சனங்கள் இடம் பெயர்ந்ததோடை இப்பிடித்தான் அலைஞ்சு திரிஞ்சு கடைசியிலை ‘பங்கார்’ அந்த வளவுக்கை வந்திருக்கிறம்” என்றவாறே பின்னால் இருந்த குடிசை ஒன்றைக் காட்டினார்.

“அப்ப இந்த விபத்து.....”

“அதை ஏன் அண்ணை கேக்கிறியள்?” நீட்டிய ஜெய்ப்பூர் கால் அப்படியே இருக்க இடதுகாலை இழுத்து கல்லோடு சேர்த்துக் கொண்டார்.

“இல்லை..... உங்களுக்குச் சொல்லுறுதிலை சங்கடம் எண்டால் பரவாயில்லை” என்றவாறே எனது விபரங்களையும் பரசுராமனைத் தேடிவந்த தேவையினையும் அவருக்கு கூறிக்கொண்டிருந்தேன்.

“அந்த எழுத்தாளர் நீங்கள் தானோ?” என்றவர், என்ன நினைத்தாரோ, நீண்ட பெருமூச்சுடன் தனது மறுபக்கத்தைப் புரட்ட ஆரம்பித்தார்.

தென்மராட்சி மண்ணில் வசதியான வீடோன்றில் மனைவி, இருபெண் பிள்ளைகளுடனும் நிறையக்

கற்பனைகளுடனும் இவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவ்வூர் சங்கக் கிளை ஒன்றில் ‘மனேஜர்’ வேலை இவருக்கு.

அத்தகைய வேளையில்.....

அசாதாரண புதிய கோலங்களுடன் அன்றைய காலை புலர்ந்தது. குண்டுகளை அம்புகளாகப் பொழிந்து கொண்டு வானில் ஏழேட்டுப் ‘பொம்பர்’கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

‘பட,பட’வென ஏதோ முறிந்து விழுகின்ற சத்தம் ஊரெங்கும் ஓலித்தது.

ஏணையில் படுத்திய குழந்தைகளைக் கூட தூக்க அவகாசமில்லாமல் சனங்கள் நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடினர்.

அவர்களோடு சேர்ந்து குடும்பத்தினருடன் இவரும் இடம்பெயர் ஆரம்பித்தார்.

“வந்திட்டாங்கள்..... வந்திட்டாங்கள்..... கெதியாப் போங்கோ.”

பின்னே வந்தவர்கள் அவசரம் காட்டினார்கள். வானம் வேறு இன்னமும் உறுமிக்கொண்டிருந்தது.

ஓவ்வொர் முகத்திலும் பெருங்குழப்பம்.

குடிமனைகளைக் கடந்து வெளியினுடாக, வடமராட்சியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

வானிலிருந்து ‘பொம்மரும், ஹெலி’யும் குண்டு களையும், சன்னங்களையும் மூர்க்கத்தனமாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன. சீறிக்கொண்டு அருகேயே குண்டு வந்து விழுவது போன்ற பிரமை. செவிப்பறை வெடித்துத் தொங்குவதைப் போன்ற உணர்வு.

கடந்து வந்துகொண்டிருந்த வெளியிலேயே சனங்கள் விழுந்து படுத்தனர். குஞ்சு, குருமனுகளின் ‘கீயோ மாயோ’ குரல்கள் காற்றில் கலந்து அந்த வெளியெங்கும் ஓலித்தது.

சிறிது நேரத்தில் வானம் ஓய்ந்தது.

சனங்கள் கண்களை விழித்தவாறே எழுந்தார்கள்.

கையில் கொண்டு வந்த முட்டைமுடிச்சுகள் எல்லாம் சிதறிப் போய்க்கிடந்தன.

முதலில் இவர் எழுந்தார்.

தலையை வெளியே நீட்டிப்பார்த்தவாறே பதினாறு வயதுடைய முத்தமகள் பின்பு எழுந்தாள்.

கீச்சுக்குரலுடன் இளையவள் அடுத்ததாக எழுந்தாள்.

ஆனால் இவரது மனைவி..... எழவே இல்லை.

“அம்மா.... அம்மா..... எழும்புங்கோ..... அப்பா! அம்மா எழும்பாவாம் எழுப்புங்கோ!”

இளையவள் சத்தமிட்டாள்.

முட்டை முடிச்சுகளைச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தவர் ஓடிவந்து குனிந்து பார்த்தார். அவளது கண்கள் மூடியிருந்தன. வயிற்றுப்பக்கத்தில் சேலை பிசுபிசுத்தது. நிலத்தில் இரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாகச் சிந்திக்கொண்டிருந்தது. உடலைத் திருப்பிப் பார்த்தார். நெஞ்சில் குண்டு பாய்ந்திருந்தது.

“அம்மா... என்றை அம்மா.....” இளையவளின் ஒலி வெளியில் முன்னால் சென்று கொண்டிருந்தவர்களையும் திரும்பவைத்தது.

மீண்டும் வானத்தில் ஒலி கேட்க ஆரம்பித்தது.

“ஆள் முடிஞ்சு போச்சு. பிரேதத்தை விட்டுட்டு பிள்ளையளையும் புருஷனையும் இழுத்துக் கொண்டு வாருங்கோ. பிறகும் பொம்மர் வரப்போகுது.”

“**அப்பா.... அம்மா எழும்பாவாம்.... எழுப்புங்கோ.... அப்பா.... அம்மா எழும்பாவாம்.... எழுப்புங்கோ....”**

பின்னே வளவிலிருந்து குரல் கேட்டு மெல்ல எழுந்து அவர் உள்ளே செல்கிறார். ‘சைக்கிளை’ குச்சொழுங்கையின் முகப்பில் விட்டுவிட்டு நானும் அவரைப் பின்தொடர்கின்றேன்.

அந்தக் குச்சொழுங்கைக்குள் பூவரசம் சருகுகள்

மாநாடு நடாத்திக் கொண்டிருந்தன. நான்கு, ஐந்து நாட் சாணி அள்ளப்படாது அப்படியே வரண்டுபோய்க் கிடந்தது.

“அப்பா.... அம்மா..... எழும்பாவாம்.”

பத்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண்பிள்ளை ஒன்று குடிசைக்குள் இருந்து கீச்சுக்குரல் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன அண்ணை பார்க்கிறியள்? தாய் செத்த நாளையிலையிருந்து இந்தப்பிள்ளையின்ரை நிலையும் இப்பிடியாப்போச்சு.”

அது பனையோலையால் வேயப்பட்ட ஒரு பழைய குடிசை. கூரையின் சில இடங்களில் தகரம் செருகப் பட்டிருந்தது.

வாங்கில் ஒன்று குடிசையின் பெரும் பகுதியை ஏப்பம் விட்டிருந்தது.

குடிசையின் ஒரு மூலையில் ஒரு பழைய கள்ளிப்பெட்டி. அதன்மேல் பிடி கழன்ற ஒரு ‘சூட்கேஸ்’.

மாலின் மறுபுறத்தே மூட்டிய அடுப்பில் சோற்று உலை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

நிலத்தில் ஒரு ‘பிளாஸ்டிக்’ வாளி நிறைய நீருடன்.

அருகே அரிக்கன் சட்டியில் வெள்ளை அரிசி. முடலொன்றின் முறிக்கப்பட்ட பயிற்றங்காய்கள். கீரக்கட்டு ஒன்று சருவச் சட்டியிலிருந்து தலை நிமிர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

சவரம் செய்யப்படாத முகத் தைப் போல வேப்பமிலைகளும், பூக்களும் முற்றத்தை நிரப்பியிருந்தன.

“எங்கை உங்கடை முத்த பிள்ளையைக் காணேலை பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கிறாவோ?”

“இல்லை, அவள் பொடிச்சி வன்னியிலை.”

“ஏன் ஆரும் சொந்தக்காரரோடையோ?”

“இல்லை..... போராளியளோடை!” அமைதியாகக்

கூறிவிட்டு அவர் என்னை உற்றுப்பார்த்தார்.

நான் அவரது முகத்தை நேருக்குநேர் நோக்கும் சக்தியற்றவனாகின்றேன்.

குடிசையின் கப்பினைப் பிடித்தவாறே மெல்ல மெல்ல அவர் அடுப்பின் அருகே உள்ள குந்தில் அமர்கின்றார்.

“அண்ணை, உந்த வாங்கிலிலை ஒல்லுப்போலை இருங்கோ. மிச்சக் கதையையும் கேட்டுப்போட்டுப் போங்கோ.”

வாங்கிலில் அந்தப் பிள்ளையின் அருகே சென்று இருந்தேன். அண்ணாந்து பார்ப்பதுவும் நிலத்தைப் பார்ப்பதுவுமாக அப்பிள்ளை. அதன் கண்கள் பயத்தால் விரிந்திருந்தன. முகத்தில் சொல்ல முடியாத சோகம் குடிகொண்டிருந்தது.

“இந் தப் பிள்ளைக் கு நான் செய்யாத வைத்தியமில்லை. பாராத டாக்குத்தருமில்லை. மந்திகையிலை கூட ஒண்டரை மாதம் மறிச்சு வைச்சிருந்து பார்த்தினம். ஒண்டுமே சரிவரேல்லை. இப்ப கடவுளிலை பாரத்தைப் போட்டிட்டு இருக்கிறன். வைத்திய செலவுக்கு உள்ளதெல்லாம் போக, வைச்சிருந்த நகை, நட்டை வித்து நாலைஞ்சு மாடு வாங்கினன். அந்த வருவாயிலைதான் இப்ப எங்கடை சீவியம் போகுது. ஒரு நாள் முன்னுக்குள்ள ‘ஆமிச் சென்றி’க்குள்ளை மாடொண்டு போட்டுது. அதைப் பிடிக்கவேண்டு பின்னாலை நானும் போனன். பாழாப்போன மிதிவெடி ஒண்டு கிடந்து வெடிச்சதிலை மாடும் போய்ச்சு, என்றை ஒரு காலும் போய்ச்சு.”

சட்டென்று அவரது முகம் எனது பக்கமாகத் திரும்பியது. அதில் ஒரு வரட்டுக் குறுநகை.

“அண்ணை, ஏதோ கதைப் புத்தகம் போடுறதாகச் சொன்னியளே. அதிலை எங்கடை இந்தக் கதையையும் எழுதுங்கோ..... பரசுராமனைப் போல புத்தகத்துக்கு முகப்புப் படம் தான் என்னாலை தரமுடியேல்லை. ஆனால், முகப்புப்படத்துக்கான கதையைத் தந்திருக்கிறன்.”

அவரது கண்களில் ஆயிரங்காலத்து நட்புத் தெரிந்தது.

அந்தப் பிள்ளையின் பக்கமாகத் திரும்புகிறேன். இன்னும் அது ஆகாயத்திலும், தரையிலும் அம்மாவைத் தேடிக் கொண்டே இருந்தது.

அரிசியைக் கிழைந்தவாறே அவர் சமையலைத் தொடரும் பணிகளில் இறங்கலானார்.

வாங்கிலிருந்து நான் எழுகின்றேன்.

“அப்ப நான் போட்டு வரப்போறன் பாருங்கோ.....”

“ஓ..... ஓ..... இந்த வெயிலுக்குள்ளாலை முன்னு நாலு கட்டை ‘சைக்கிள்’ உழக்க வேணுமெல்லே..... வெளிக்கிடுங்கோ!”

அவருக்கு ஏதாவது உதவவேண்டும் என மனம் கூறிற்று.

புத்தக அட்டைப் பட ஒவியம் வரைவதற்கு பரசுராமனுக்குக் கொடுப்பதற்காக வைத்திருந்த இரண்டாயிரம் ரூபா சட்டைப் பைக்குள் இருப்பது நினைவிற்கு வந்தது.

அதைக் கையில் எடுத்தவாறே அவரை அணுகினேன்.

“என்றை ஒரு சின்ன அன்பளிப்பாக இதை வைச்சிருங்கோ.”

“என்னண்ணை அது?”

“காசு ஒரு இரண்டாயிரம் ரூபா. மகஞுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் குடுங்கோ.”

“இப்ப எங்களுக்கு வேண்டியது உதில்லை அன்னண..... நீங்கள் போட்டு வாங்கோ. அது சரி கொழும்புக்கு எப்ப போறியள்?”

“படிக்கிற இரண்டு பிள்ளையளோடை குடும்பம் கொழும்பிலை எண்டபடியாலை வலு கெதியிலை போயிடுவன். உங்களுக்கும் இன்னும் கொஞ்ச நாளையிலை சொந்த இடத்துக்குப் போயிடலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“இழந்த பூமி திரும்ப வந்திடலாம். பாதை திறந்து நாங்கள் பயணமும் செய்யலாம். ஆனால், போன உயிரும்,

உடமைகளும், நினைவிழந்த இந்தப் பிள்ளையின்றை நினைவும், நிம்மதியும், என்றை காலும் திரும்ப வந்திடுமோ?" அவரது கண்களில் இப்போது சொல்லமுடியாத வன்மம் தொனித்தது.

நான் மெளனியாக நின்றேன்.

"அப்ப சரி அண்ணே... நீங்கள் நடவுங்கோ!" - கிழைந்த அரிசியை உலையில் போட்டார் அவர்.

அவருக்குக் கொடுக்கவென்று எடுத்த காசை மீண்டும் சட்டைப் பைக்குள் வைத்தவாறே..... குடிசையை விட்டு குச்சொழுங்கையில் இறங்கி சைக்கிள் விட்ட இடத்தை நோக்கி நடக்கின்றேன்.

"அப்பா..... அம்மா எழும்பாவாம்..... எழுப்புங்கோ!"

அந்தக் கீச்சுக்குரல் காற்றில் மிதந்த வந்து என் காதுகளில் மோதியது.

வந்த வழியே சைக்கிளைத் திருப்பி பெடலை மிதிக்கிறேன்.

வெய்யில் இன்னும் விட்டபாடில்லை.

ஆனால், அந்த வெயில் அதி உக்கிகரமாகக் கொளுத் திக் கொண்டிருப்பதாக என்னால் இப்போ உனரமுடியவில்லை.

ஞாயிறு தீனக்குரல்

28.04.2002

‘நிலாக் காலம்’ சிறுகதை பற்றிய எனது மனப்பதிவுகள்

அன்புள்ள வேலோன்,

நீங்கள் படைத்த ‘நிலாக் காலம்’ கதையைப் படித்தேன். அது உங்களது சொந்த அனுபவம் என்பது தெரிகிறது. உங்களது அறிவு வளம் பெற்றிருக்கும் வாலிப் பயதில் நீங்கள் உங்கள் பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையின் ஒர் அங்கத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கிறீர்கள். இது நல்லதொரு பொருத்தமான நோக்கு. சிறுகதைப் படைப்பில் நயக்கத்தக்க ஒரு பாணி.

அந்தப் பையனது பசுமையான பள்ளிக்கூட அனுபவங்களின் ஊடே ஒரு பட்டஞால் இழையைப் போல இழைந்து கிடக்கிறது அந்த ஆசிரியையின் கதை.

பையனது வாய்மொழியாகக் கதை கூறப்படுகிறது. அவனது குரலுக்குப் புறம்பாக கதாசிரியர் என்னும் ஒருவரது குரல் இந்தக் கதையில் ஒலிக்கவில்லை. இது இந்தக் கதையில் உள்ள ஒரு சிறப்பம்சம் என்று கருதுகிறேன். அப்படி ஒரு இடையீடு இருந்திருந்தால் கதையின் உணர்வோட்டம் சிதைந்திருக்கும்.

அந்தப் பையனுடன் சேர்ந்து நானும் கதையினுட் புகுந்தேன். இல்லை; அந்தப் பாடசாலையுள் - அவன் படித்த ஏழாம் வகுப்பு ‘ஏ’ பிரிவினுட் புகுந்தேன். பின்பு கதை நிகழ்வு முழுவதிலும் பங்கு கொண்டேன்.

கதை முழுவதிலும் அந்த ஏழாம் வகுப்பு மாணவர்களது கலகலப்பு கேட்கிறது. அந்த வயதுக்கே உரிய பகிடியும், சிரிப்பும், துடிப்பும் தெரிகின்றன. இந்தச் சித்திரிப்பு மௌலில் மௌலில் வாசகனாகிய என்னையும் ஈர்த்து எனது பள்ளிப் படிப்புக்கால சொந்த அனுபவங்களை மனக்கண் முன் கொண்ந்தது. என்னைப் போலவே மற்றும் வாசகர்களும் இந்தக் கதையைப் படித்துச் செல்லுகையில் தமது பள்ளிக்கூட

அனுபவங்களை நினைவு கூர்வர் என்பது நிச்சயம்.

ஏழாம் வகுப்பைப் பற்றிய இந்தச் சித்திரிப்பு அந்த ஆசிரியையினது வருகைக்கு அமைக்கப்பட்ட பொருத்தமான ஒரு களமாகும். அந்த ஆசிரியையினது பணிகளுக்கு அங்கே நிறைய இடம் இருப்பதை கதையை நகர்த்தும் பாங்கிலே வாசகனுக்கு உணர்த்திச் செல்கிறீர்கள். கதையின் பிற்பகுதிக்குப் போகும் போது எனக்கு இந்த நுட்பம் துலக்கமாகியது.

அந்தப் புதிய ஆசிரியை நாகபூசணியினது வருகை பற்றி மாணவர்களிடையேயிருந்த எதிர்பார்ப்பு - அவரது வருகையால் ஏழாம் வகுப்புப் படிப்பிலே ஏற்பட்ட புத்தாக்கம் - எழுச்சி - அவர் மாணவரிடையே கொணர்ந்த திருத்தங்கள் என்பன கதையிலே நன்கு உணர்த்தப்படுகின்றன. இந்தப் பின்னணி கதையில் பின்பு வருகின்ற திருப்பத்தை நன்கு தூக்கிக் காட்டுகிறது.

நாகபூசணி ஆசிரியையினது வருகையால் அந்த ஆசிரியர்கள் சிலரிடையே மூண்ட பொறாமையும் அவர்கள் உதிர்த்த நொட்டை நொள்ளைகளும்; இவை எல்லாம் நமது சமுதாயத்தில் காணப்படும் சூத்தைகள் - யதார்த்தங்கள். அந்தச் சங்கீத ஆசிரியை, நாகபூசணியையும், உடற்பயிற்சி ஆசிரியரையும் பற்றிக் கூறிய அந்த நச்ச வார்த்தை - அது நமது சமூகத்தில் உள்ள ஒரு சாபக்கேடு - அதுவும் ஒரு யதார்த்தம் தான். ஒரு சிறுகதையிலே, ஓரிரு சொற்றொடர்களினால் இந்தச் சமூகக் கேடுகளை உறைப்பாகக் காட்டியிருக்கிறீர்கள்.

கதையின் முடிவு நன்றாயிருக்கிறது. அது எனது மனத்தில் துணுக்கென்று கைத்தது. வந்த நிலை போய்விட்டது! மாணவர்களது நிலாக் காலம் முடிந்துவிட்டது! கதையில் முடிவாக அமைந்த அந்த இரண்டு வாக்கியங்களும் இந்த ஏழாற்றத்தைப் பிழிந்து தருகின்றன! அந்த இடத்தில், மாணவர்களது மாசுபடாத உள்ளப் பாங்கை, ஒரு மாணவன் என்னும் நிலையில் நின்று நீங்கள் வெகு நுட்பமாகக் காட்டியிருக்கிறீர்கள்.

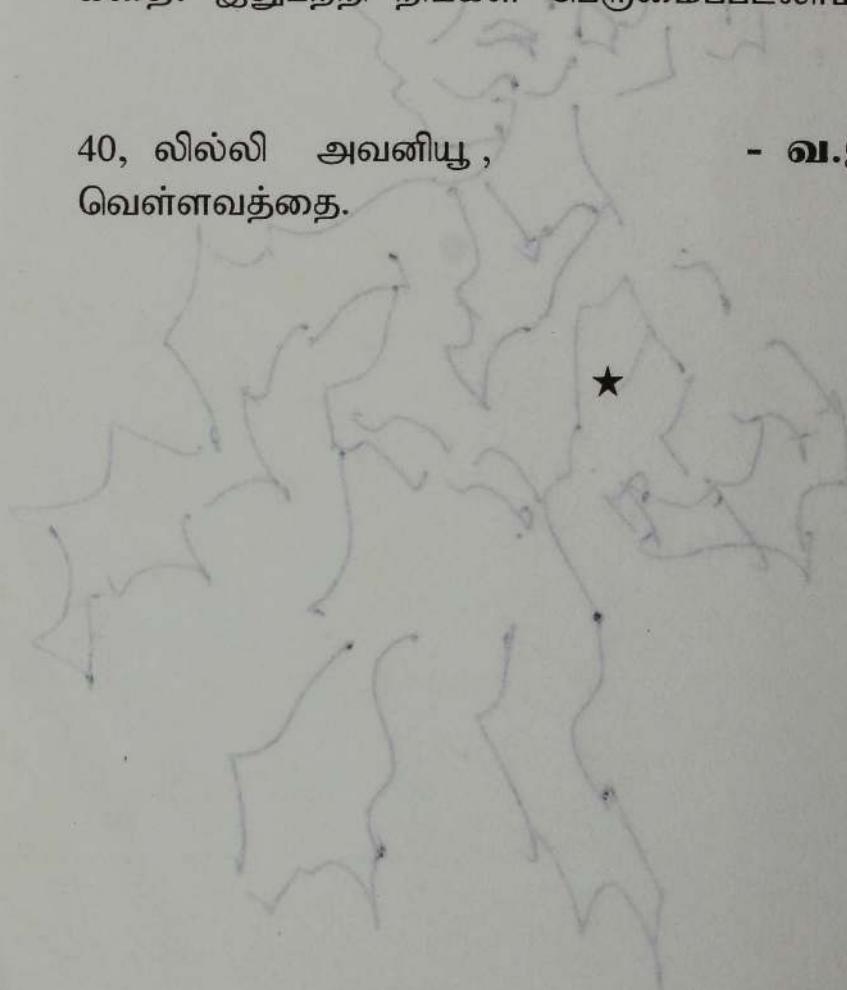
கதையில் ஆங்காங்கே மெல்லிய நகைச்சவைக் குமிழிகள் கிளம்புகின்றன. எந்த இடத்திலும் கதை வளர்ச்சியில் தளர்வோ உணர்ச்சிப் பிறழ்வோ காணப்பட வில்லை. நீங்கள் இந்தக் கதையில் காட்டியிருப்பது ஒரு புதிய உலகம்; மாணவர் உலகம். அதற்கு உரிய தனித்துவமான எண்ணங்கள், பேச்சுகள், செயல்கள் எல்லாம் கதையிலே பேணப்பட்டிருக்கின்றன. இது என் மனதைக் கவர்ந்தது.

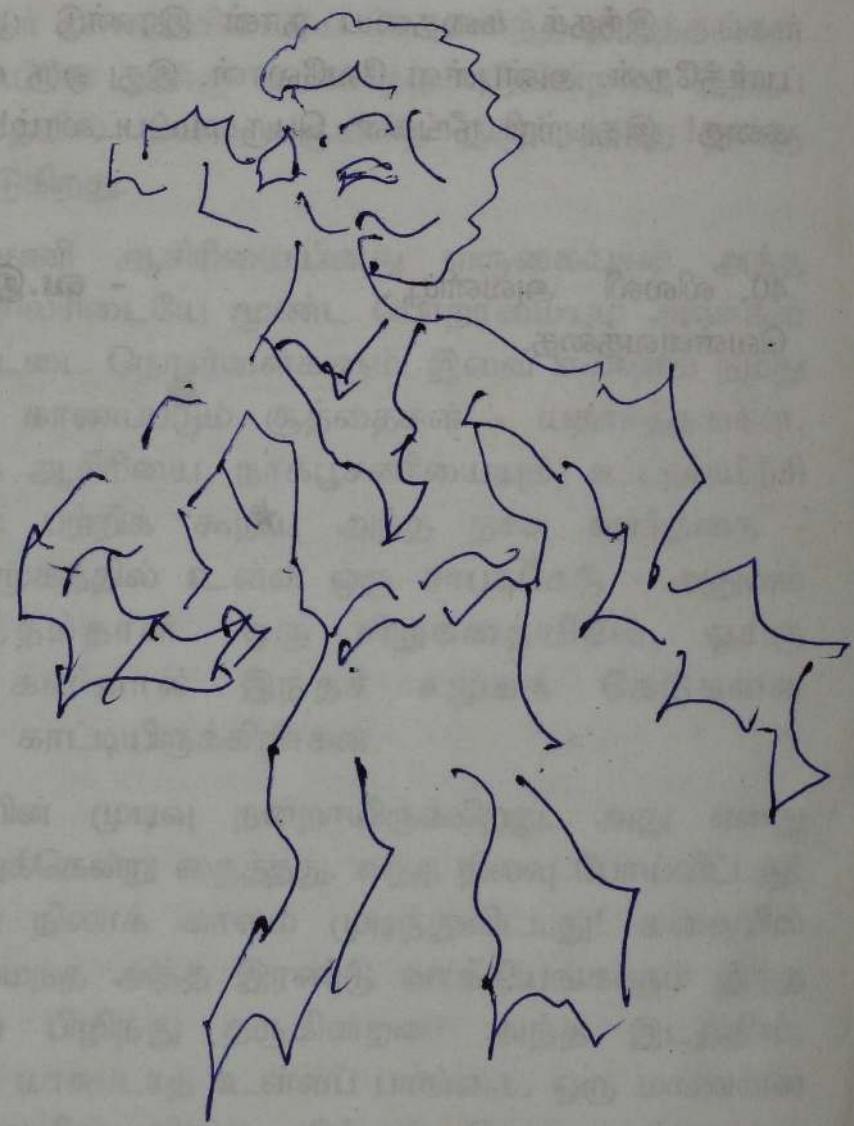
‘நிலாக் காலம்’ என்பது கதைக்கு மிகவும் பொருத்தமான தலைப்பு. அத்துடன் அது வாசகனது மனதுக்குச் சுகம் தரும் தலைப்புமாகும்.

இந்தக் கதையை நான் இரண்டு முறை படித்துப் பார்த்தேன். அன்புள்ள வேலோன், இது ஒரு வித்தியாசமான கதை! இதுபற்றி நீங்கள் பெருமைப்படலாம்!

40, வில்லி அவனியூ ,
வெள்ளவத்தை.

- வ.இராசையா

படைப்பாளியாகவும், பதிப்பாசிரியராகவும், பத்தி எழுத்தாளராகவும் நிகழ்காலத்தில் தடம் பதித்து நிற்கும் நிலாக்காலத்து ஆசிரியர் ஆறுமுகம் இரத்தின வேலோன் வெற்றிகரமான சிறு கதைத் தொகுதிகளையும், கவனிப்புப் பெற்ற திறனாய்வு நூல்களையும் ஏலவே அறுவடை செய்திருப்பவர்.

‘புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்’ நூலின்
தொகுப்பாசிரியர்.

கருதியதைக் கருதிய பொழுதில் நிறைவேற்றி முடிக்கும் சுறுசுறுப்பும், சளைக்காத தேடலும், உள உறுதியும், திட்டமிட்ட ரீதியில் செயல்படுவதும் வேலோனின் வெற்றியின் இரகசியங்களாகும். தான் சொல்லவரும் விடயத்தை இலகு தமிழிலும், எனிய நடையிலும், வேறுபட்ட முறைமையிலும் சொல்லும் ஆற்றல் அவருக்கே உரியது. அதற்கு வேலோனின் ஏழாவது அறுவடையான ‘நிலாக்காலம்’ எனும் இந்நூல் நல்லதோர் சான்று. இந்நூலின் மூலம் வித்தியாசமான அனுபவத்தை வாசகர் நுகரமுடியும்.

மிகமிக குறுகிய காலத்தில் இவரது ‘மீரா பதிப்பகம்’ நூல் வெளியீட்டில் ‘காற சென்சரியைக்’ கடந்து விட்டிருப்பது; இந்த எனிமையான எழுத்தாளனை ஓர் இலக்கிய சாதனையாளராக்கியுள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

- அனுச்யாதேவி சுந்தரேசன்